

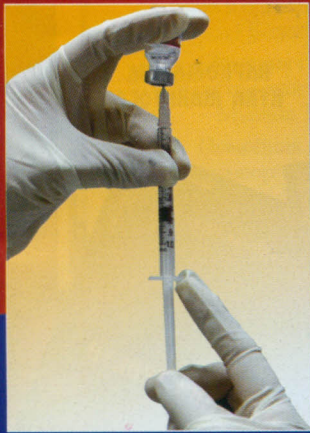
ВЕЛИКА СРБИЈА

ISSN 1452-9165

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2009. ГОДИНЕ
ГОДИНА XX, БРОЈ 3347

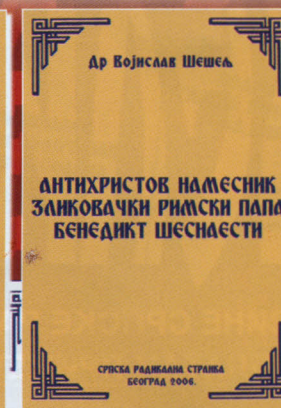
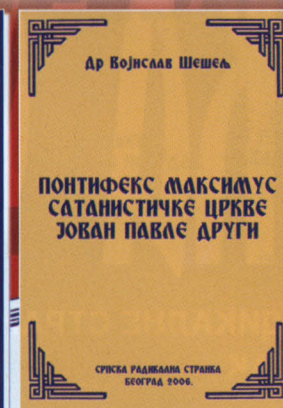
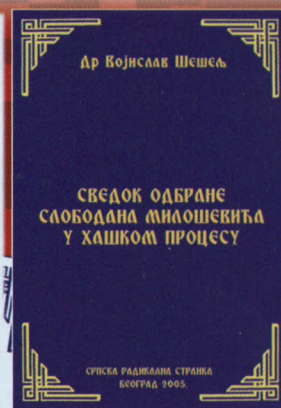
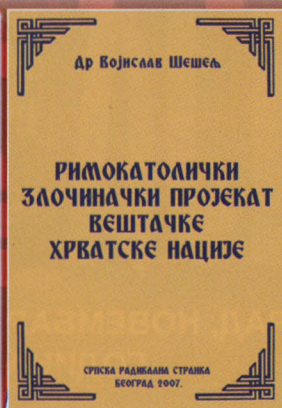
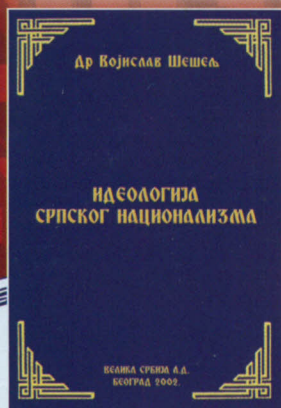
Тендер за вакцину
скројен за
Мишковићеву
„Југохемију”

Статут Војводине

РУШЕЊЕ

ДРЖАВЕ

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

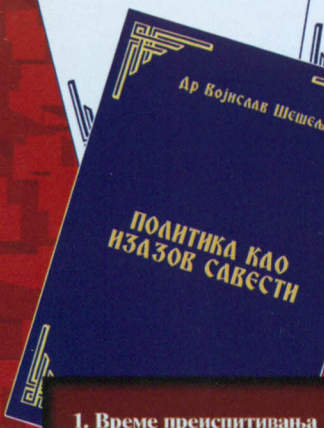
ВРЕМЕ ПРЕИСПИТИВАЊА

ХАЈКА НА ЈЕРЕТИКА

ФЕНОМЕНОЛОГИЈА БАЛКАНСКОГ ДЕСПОТИЗМА

ВЕЛЕНЗДАЈНИЧКИ ПРОЦЕС

НАРКОМАНИЈА ВУКА МАНИТОГА

1. Време преиспитивања
2. Хајка на јеретика
3. Феноменологија балканског деспотизма
4. Веленздајнички процес
5. Наркомаанија Вука манитога
6. Политика као изазов савести
7. Милаш Панић мора пасти
8. На међународној сцени
9. Суочавање са седмом силом
10. Народни трибун
11. Посланичке беседе
12. Филипике четничког војводе
13. Пали, жари, дедињски диздари
14. Црвени тиранин са Дедиња
15. Да све српско буде као земунско
16. Промене по вољи народа
17. Без длаке на језику
18. Моћ аргумената
19. Фалсификована воља народа
20. Влада националног јединства
21. Србија под америчким бомбама
22. Док патриоте обављају издајници разарају
23. Радикали се нису обрнули
24. Паклени планови Запада
25. Контрареволуционар у будождер револуцији
26. Досманлијски зулум над Србијом
27. Континуитет радикалске доследности
28. Главни Милошевићев политички робијаш
29. Убиство министра одбране Павла Булатовића
30. Досманлијски сејмени на Правном факултету
31. Глогов колач у досовском срцу
32. Досманлије као нови јављичари
33. Четничка сабља над досманлијском главом
34. На јуначким рукама кроз српску Боку
35. Кора од банане
36. Српски четнички покрет
37. Српска радикална странка
38. Пети отаџбински конгрес
39. Суданије непокорног војводе
40. Идеологија српског национализма
41. Афирмација парламентаризма
42. Слом савезне државе
43. Жигосање досманлијског бешчашћа
44. Челични војвода
45. Стазом славе, у служби отаџбине
46. Храброст и савесност у историјским ломовима
47. Упорна одбрана Српства
48. Станко Суботић – Цане Жабац, краљ дуванске мафије
49. Мафијашка пудлица Небојша Човић
50. Цијин мајор Грујица Спасовић
51. Четнички војвода пред Хашким трибуналом
52. Суочавање са хашким инквизиторима
53. Хашки досије набеђеног ратног злочинца
54. Поцепана хашка инквизиторска одежда
55. У челоустима Курве дел Понте
56. Геноцидни израелски дипломата Теодор Мерон
57. Баволов шегрт злочиначки римски папа Јован Павле Други
58. Вашингтонски сексуални маријак Бил Клинтон
59. Хашко бајрамско прасе
60. Лажљива хашка педерчина Џефри Најс
61. Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу
62. Енглески педерски испрадк Тони Блер
63. Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана
64. Подмукли галски пицопевац Жак Ширак
65. Хитлерови највернији следбеници Хелмут Кол и Ханс Геншер
66. Крваве ручерде Мадлен Олбрајт
67. Понтифекс максимумс сатанистичке цркве Јован Павле Други
68. Антихристов намесник зликовачки римски папа Бенедикт Шеснаести
69. Највећи издајник Русије Борис Јељцин
70. Мило Ђукановић нови Скендербег Црнојевић
71. Борис Тадић нови Сиван Паша Коџа
72. Издајнички акредитиви усташког конзула Вука Драшковића
73. Политички ортаклук Курве дел Понте и Курве дел Коштунице
74. Ватикан главно Сатанино гнездо
75. Римска курија вечито жедна српске крви
76. Европска унија сатанистичка творевина
77. Ватикански антисрпски инструмент Фрањо Туђман
78. Амерички антисрпски инструмент Алија Изетбеговић
79. Холандски курвин син Алфонс Ори
80. Убица Слободана Милошевића Патрик Робинсон
81. Корумпирани председник нелегалног Хашког суда Фаусто Покар
82. Пигтомац минхенске пивнице Волфганг Шомбург
83. Хашки штрајк глађу
84. Варварска гозба
85. Кад битанге марширају
86. Сиктање црвене змије
87. Скалпирање као смисао информисања
88. Ко посече бега Гутенберга
89. Робија као судбина
90. Политичка партија Продановића
91. Покварени малтешки пацов Кармел Агијус
92. Смрдљива гвајанска свиња Мохамед Шахабуди
93. Пљачкаш новца Уједињених нација Ханс Холтајус
94. Дегенерисани мајмун Баконе Џастис Молото
95. Ретардирана хашка тужитељка Хилдегард Уерц-Реулаф
96. Љубавник Џефрија Најса Данијел Саксон
97. Једна банана за Кофи Анана
98. Очерупана хашка ћурка Кристина Дал
99. Афера Хртковици и усташка курва Наташа Кандић
100. Хашка инструментализација лажних сведока
101. Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације
102. Убиство мафијашког премијера Зорана Ђинђића
103. Мафија убила свог лидера
104. Пропади пуч Томислава Николића
105. Хашки денуцијант Томислав Николић
106. Портпарол лоповске странке Александар Вучић
107. Српски барон Минхаузен Александар Вучић
108. Сападерова мачкица Александра Вучић
109. Нарогушено Шкотско говно Јан Бономи
110. Смесљурано кенгурово мудо Кевин Паркер
111. Амерички полтрончић О Гон Квон-чић

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешелъ

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Иван Нинић, Борис Алексић,
Душан Марић, др Никола Жутић,
Слађан Мијаљевић, мр Дејан Мирковић,
мр Александар Мартиновић,
Будимир Ничић, Амџад Мигати,
Огњен Михајловић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић

Лектура и коректура

Лазар Мацура

Техничко уређење

Северин Поповић

Председник Издавачког савета

Др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешелъ,
Милорад Мирчић, Гордана Поп-Лазич,
Драган Тодоровић, Мирко Благојевић,
Душко Секулић, Зоран Красић,
Паја Момчилов, Наташа Јовановић,
Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић”, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел. 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија”, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија” уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
329(497.11)

ВЕЛИКА Србија : новине Српске
радикалне странке / главни и одговорни
уредник Елена Божић Талијан. - Год. 1,
бр. 1 (јул 1990)-

- Београд : Војислав Шешелъ, 1990)-
(Зрењанин : Драгић). - 30 cm

Месечно

ISBN 1452-9165 = Велика Србија
COBISS.SR-ID 19291650

In memoriam

- Патријарх Павле 1914-2009.

2

Комадање Србије

- Независна држава Војводина

3

Интервју: академик Василије Крестић

- Статут = сецесија

5

Интелектуалци о Статуту

- Антисрпска творевина Запада

7

Скандалозно

- Дилер Мишковић

13

Хипократова кијавица

- Неодговорни Томица

15

Издаја

- На Косово и Метохију са пасошем

22

Жути саветодавци

- Консалтинг мафија

23

Бескичмењак

- Вучић: „Очекујемо да Шешелъ
добије драконску казну”

28

НАТО обука

- Агентура опасних намера

33

Кројење државне администрације

- Отпуштање неподобних рецепт за ефикасност

39

Глобална пљачка

- Светска банка против Србије

41

Братски поклон

- Нова архитектура безбедности

52

Патријарх Павле 1914-2009.

У покојио се велики учитељ цркве. Живео је скромно и смерно, изузетно строг према себи, а само колико је требало према другима.

Живео је живот по јеванђељу и никада нигде није ишао без Светог писма и молитвеника. Како је говорио: „Кроз Свето писмо добијамо поуке од Бога, а кроз молитву му се захваљујемо, тако ми разговарамо с Богом”.

Изабран је као 44. поглавар СПЦ, 43. наследник на трону Светог Саве. Како судбина уме да се поигра, готово да је идентичне проблеме морао да решава у Цркви и држави, и то осам векова касније. Патријарх Павле је дошао на трон Српске православне цркве у изузетно тешким временима и успео је да својом мудрошћу и посвећеношћу ублажи патњу и несрећу српског и других народа. Сачекала га је подељена Црква (Митрополија новограчаничка и СПЦ, насилно створена па одвојена „Македонска црква”...), доживео је страشان погром српског народа широм Балкана, најезду секташтва на српске земље, страшну, злочиначку НАТО кампању против Србије, крваво отцепљење Косова и Метохије од Србије, ватру, пепео, погибију и дужних и недужних, страдање на све стране. Све је то тај, телом крхки човек, али духом непојмљив горостас, успео да смири и умири, да утеши, да уједини, да помогне. Трудио се да помогне онда и када није могао, ишао на места где други нису смели ни да завире! Од непроцењивог значаја је његов тридесетогодишњи рад у Рашко – призренској епархији и утеха коју је пружао народу на Косову и Метохији.

„И данас, када се над Косовом и Метохијом надвијају црни облаци, подсећам вас на хришћанску обавезу и љубав према непролазним вредностима”, истицао је патријарх Павле, упозоравајући да вековима траје голгота српског народа на Косову и Метохији, а да то „виде и знају сви осим оних који су изабрали да буду слепи за гледање истине и глуви за слушање правде”. Бринући за народ на Косову и Метохији, патријарх је упозоравао да Срби „крај својих све проређених огњишта чувају светиње не само Срба, већ и читавог просвећеног човечанства”.

У Васкршњој посланици 2007. године, упозоравајући на опасност лажних слобода и демократија и наметања „унапред спакованих и готових решења” патријарх Павле је истакао: „Милиони обичних људи жртве су немаштине и глади, док мањи број живи у неограниченој раскоши и телесним задовољствима. Многи народи муком и крвљу стечену слободу бране од насиља глобалистичког система”.

Умео је оштро да одговори и белосветским моћницима. Тако је на једном пријему у Београду бивши амерички амбасадор Ворен Цимерман питао патријарха шта САД могу да учине за СПЦ, а патријарх му је одговорио: „Само немојте да нам одмажете, на тај начин ћете нам помоћи.”

У време прогонстава српског живља из Хрватске и из БиХ, када су избеглице долазиле у огромним таласима, када је сваки вид помоћи био преко потребан рекао је: „Да могу стићи, васкрсли Бог ми је сведок, пред црквама, болницама, па и пред луксузним дворанама за банкете и модне раскоши, стајао бих и лично просио за страдалну нашу браћу, сестре и децу. Свако од нас требало би, на један активан начин, да посрами све оне бахате лакомости које живе на толиким јавним местима, а не да се само згражмамо и очајavamo што је мрачна, опака бестидност завладала свуда око нас”.

Ипак, од свих његових дела најупечатљивија је мисионарско-педагошка делатност. У својим поукама највише се базирао на моралном делу личности.

У тим страшним тренуцима није губио присебност, знао је да pouчи: „Можемо онако како Бог хоће и због чега нас је створио, а можемо и другачије. Бити човек, то није лако ни међу људима, а камоли међу нељудима, али је могуће.”, или: „Будимо људи, никад нељуди, да се наших дела не постиде преци наши”.

Многи који су били на власти покушали су да га увуку у политику, и сваки његов поступак да, уколико им је макар мало одговарао, присвоје или уколико им није одговарао пребаце у табор опозиције. Иако је неке његове одлуке и савете понекад било тешко разумети, он је увек био не између, него изнад, на путу истине и правде са одређеном мишљу трудећи се да и Цркву води тим путем. Говорио је да Црква нема своју партију, да није политичка организација: „До мене су долазиле и писане и усмене поруке да што год ја кажем, с обзиром на место на којем сам, све је политика: или си за странку (власт) или си за опозицију. Ја сам им на то одговорио да је тај принцип узак”, рекао је једном приликом патријарх, и додао да у Цркви важи принцип апостола Павла, који је рекао: „Ако једете, ако пијете, ако што друго чините, све на славу Божју чините”.

Дошао је ненаметљиво, тихо и скромно, живео строго и аскетски, а ушао у историју чврсто и незаборавно! Следећи пример патријарха Павла све патриоте требало би да покажу мудрост и да се уједине око кључних националних интереса и вредности, а пруже отпор свему што растаче нашу државу.

Независна држава Војводина

Последњи чин затирања Србије

Процес разбијања српског народа, као политичког фактора у региону, ушао је у нову фазу. После окупације Републике Српске Крајине и Републике Српске, отцепљења Црне Горе и отимања Косова и Метохије, на реду је процес стварања независне државе Војводине. Запад покушава да настави сценарио с почетка деведесетих година прошлог века – да се Србија подели на три јединице, на такзвану ужу Србију, Косово и Метохију и на Војводину, што је увод у одвајање Косова и Метохије и Војводине од Србије. Посредством Демократске странке, усвајањем противуставног и сепаратистичког Статута Војводине, Запад намерава да издвоји Војводину из састава Србије. Она би, за почетак, постала федерална јединица, а затим потпуно самостална држава.

Одлуку премијера Мирка Цветковића да прихвати све примедбе Ненада Чанка на нацрт Закона о утврђивању надлежности Аутономне Покрајине Војводине, заменик шефа посланичке групе Српске радикалне странке, мр Александар Мартиновић, оквалификовао је као скандалозну, јер је тиме Цветковић прихватио да Нови Сад буде главни град Војводине – онако како то пише у Статуту, а прихватио је и да Војводина има своју Академију наука и уметности. Уколико се ово заиста усвоји у Скупштини Србије, сматра Мартиновић, Република Србија ће бити једина земља, не само у Европи – него и у свету, која има два главна града и две Академије науке и уметности.

– Дакле, очигледно је, да је режим Бориса Тадића одлучио да учини огроман уступак аутономашким снагама у Вој-

водини, пре свих потпредседнику Тадићеве Демократске странке, Бојану Пајтићу, и председнику Лиге социјалдемократе Војводине, Ненаду Чанку. Тадић вероватно сматра да је то пут за што дужиостанак на власти. Ми у СРС се плашимо да ће оно што се данас ради у Војводини ескалирати и донети несагледиве штетне последице у целој Републици Србији. Уместо да власт чува територијални интегритет на Косову и Метохији, она отвара пут ка новом нападу на територијалну целовитост Републике Србије у Војводини – истакао је мр Мартиновић на конференцији за штампу.

Статут Војводине је устав будуће независне државе

Он је подсетио да у Статуту Војводине, усвојеном у Скупштини АП Војводине, пише да је Војводина демократска европска регија која има своју владу, а да Скупштина Војводине доноси одлуке са законском снагом. У Статут је унето и право Војводине да отвара дипломатска представништва у иностранству. Такође, пише да Војводина има право на своју развојну банку, која би била пандам Народной банци Србије. Дакле, ствара се правна политичка и економска инфраструктура с тзв. војвођанском државношћу у држави. Оснивање Академије је темељац за државност, као што је то била тзв. Дукљанска академија за Црну Гору. Предлогом Статута је предвиђено да Војводина има и своја трговинска и туристичка представништва у иностранству, која су само један међукорак до отварања конзуларних представништва, а сутра и амбасада. Статут суштински опредељује и уте-

мељује покрајину, за почетак као федералну јединицу, а у крајњем исходу - као државу.

– Онај ко гласа за потврђивање Статута Војводине, гласа за то да више нема државе Србије. Народна скупштина Републике Србије, и Влада Републике Србије, ако имају и мало политичке одговорности према грађанима, морају да одбаце Статут Војводине и да наложе Скупштини Војводине - да се донесе нови Статут, овога пута, усклађен са Уставом Републике Србије. Ово што је изгласано у Скупштини Војводине је све само не подзаконски акт. То је Устав независне државе – оценио је Мартиновић.

Мартиновић је од председника Србије Бориса Тадића, премијера Мирка Цветковића и већине у Скупштини Србије, затражио да одбаце Статут и да прекину фарсу око доношења Статута Војводине и доношења Закона о утврђивању надлежности Војводине. У противном, Мартиновић је позвао председника Србије Бориса Тадића, да саопшти грађанима Србије ако хоће Србију само јужно од Саве и Дунава, до реке Мораве, и да такву Србију уведе у Европску унију.

– Нека призна да га не занима Косово и Метохија. Нека призна да га није брига што Војводина и Србија пропадају у економском смислу. Нека обелодани, да га занима само Београд и његова околнина и да се не жели посветити горућим питањима – која интересују све грађане Србије. Не посвећује се он борби за територијални интегритет на Косову и Метохији и побољшању тешког економског положаја огромног броја грађана. Уместо да режим решава те проблеме, он ствара нови проблем – проблем Војводине.

Тај проблем не постоји, осим у усунјаним главама неких политичких шарлатана. Не постоји држава у свету у којој већински народ за себе тражи аутономију у тој држави. То нема нигде. Идеја аутономије Војводине је настала средином 19 века – у време када је данашња Војводина била део Хабсбуршке Монархије. Тада су Срби тражили аутономни статус, да се заштите од губитка свог националног, верског и културног идентитета. Данас тражити некакову аутономију за Србе у Војводини је сулудо. Ниједан народ не тражи аутономију за себе у својој рођеној држави – подвукао је Мартиновић.

Он сматра скандалозном и одлуку Владе Србије да, уместо у Народну скупштину Републике Србије, нацрт Закона о утврђивању надлежности Аутономне Покрајине Војводине пошаље Скупштини Аутономне Покрајине Војводине, јер Скупштина Аутономне Покрајине Војводине није надлежна за доношење закона. За то је надлежна само Скупштина Републике Србије. Мартиновић је и сам нацрт закона означио противуставним, јер Устав Републике Србије и Уставни закон за спровођење Устава не предвиђају потре-

бу доношења Закона о утврђивању надлежности Аутономне Покрајине Војводине. Уставни закон обавезује Скупштину Аутономне Покрајине Војводине да донесе Статут, као подзаконски акт, и да га упути Скупштини Републике Србије на потврђивање.

Интернационализација у режији Брисела

– Такозвано војвођанско питање се полако, али сигурно, интернационализује. Из Европске уније, готово сваког дана, можете да прочитате или чујете поруке о томе да Србија мора да потврди Статут Војводине, јер је то наводно тест њене демократије и један од услова за прикључивање Србије Европској унији. И сад, једноставно је закључити, да Србија треба да нестане као држава, да би могла постати чланица Европске уније. Јер где то у Европској унији једна држава има два главна града и у којој то држави, чланици Европске уније, постоје две академије наука и уметности? У којој то чланици Европске уније постоје две владе, два паралелна система законодавства, у којој то земљи чланици Европске уније нека аутономна покрајина има право да оснива дипломатска представништва у иностранству? Зар ће се у Европску унију учланити само бивши Београдски пашалук – упитао је Александар Мартиновић и подсетио на изјаву словеначког политичара Јелка Кацна, известиоца Европског парламента за Србију, да је „потврђивање Статута Војводине у српској скупштини тест демократичности власти у Београду”.

Мартиновић је подсетио да се овде крије још једна игра, а то је намера режима Бориса Тадића да завади Србе с припадницима националних мањина у Војводини. После ће се исконструисати како су националне мањине у Србији угрожене, да живе лоше због политике Срба. У исто време, Срби ће говорити како им је лоше због националних мањина. Срби ће бити оптуживани због неусвајања Статута Војводине, којег националне мањине желе и којима би Статут, наводно, донео бољи стандард. А стварност је, да управо припадници српског народа желе Статут Војводине: Бојан Пајтић, Ненад Чанак, Борис Тадић, Мирко Цветковић. Нажалост, ти Срби су потпуно несвесни националних интереса свог народа, и не осећају било какву одговорност за тешко стање у држави – које су сами проузроковали.

– Српска радикална странка нема ништа против било ког припадника националне мањине, ни у Војводини, ни у остатку Србије. Сви су они грађани Србије и сви треба да буду међусобно, како то народ каже, добре комшије и добри пријатељи. Радикали су само против политичких лупежа, који су, наводно, Срби, а раде против државе Србије. Када Србија буде економски развијена, онда ће се решити многи проблеми у овој држави, а стварање нових проблема, као што је војвођански, спречава решавање горућих проблема у Србији, првенствено онога везаног за Косово и Метохију. Ту је и тешки проблем незапослености, везан за многа економска и социјална питања. Српска радикална странка ће предузети све мере, употребиће све инструменте демократске борбе, да спречи доношење Статута Војводине - односно изгласавања Закона о утврђивању надлежности Аутономне Покрајине Војводине. Зато, овим путем, позивамо све национално оријентисане интелектуалце, позивамо све људе који нешто значе у политичком, научном и културном животу Србије и све грађане Србије који имају добру вољу - да сачувамо нашу државу.

Сви нека помогну Српској радикалној странци, да спречи растакање државе, да спречи одвајање Војводине од Србије – позвао је Александар Мартиновић.

Р. В. С.

Академик Василије Крестић упозорава да усвајање спорног Статута Војводине може довести до цепања Србије

Статут = сецесија

Разговарао: Владимир Мишковић

Духовно јединство српског народа у протеклом веку је разбијено прво југословенском идејом, а касније и комунистичком идеологијом. При таквом стању духа у српском народу, радити на регионализацији Србије значи радити на разбијању Србије и српског народа, оцењује историчар Василије Крестић, секретар Одељења историјских наука САНУ, који сматра да је овакав Предлог статута Војводине, написан у склопу тежњи ка регионализацији, врло опасан и непримерен тренутном стању у Србији, поготово што иза тога стоји спољни фактор. Академик Крестић упозорава да Статут Војводине представља још један корак ка даљем осамостаљивању Покрајине и да се његови творци играју ватром која у сваком тренутку може да се претвори у опасан пожар.

• Како оцењујете текст Статута Војводине?

– Иако се стиче утисак да су амандмани посланика Социјалистичке партије у Скупштини АП Војводине отупели оштрицу неслагласности са уставним одредбама, чини ми се да су одредбе Предлога статута Војводине и даље врло опасне по територијални интегритет Србије. Без обзира на крајњи исход расправе о Статуту Војводине у Скупштини Србије, намере оних који су се залагали за овакав текст Статута и оних који су га писали уопште не изгледају часно. Јер, ако се узму у обзир процедура по којој се Статут усваја, расправе које се воде и људи који у њима учествују, онда има озбиљних разлога који ме наводе на помисао да ту послови нису чисти.

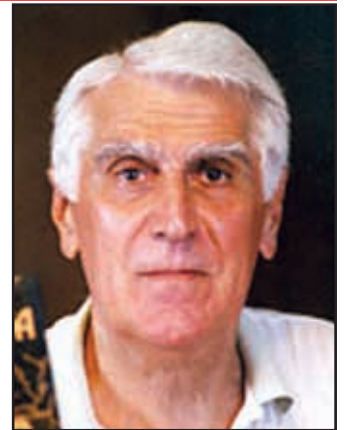
• Зашто тако мислите?

– Зато што промотери аутономије Војводине, која подсећа на аутономију по Уставу из 1974. године, ту пре свега мислим на Демократску странку, нису консултовали своје бираче. Демократска странка изгледа жели да се одужи својим коалиционим партнерима из Лиге социјалдемократа Војводине. Бирокуратски део власти у Србији прави ускопартијске аранжмане у складу са својим интересима и дубином својих цепова. У нашој држави има тако важних питања око којих не би смело да долази до партијских прегањања, кад партијски интереси морају бити потиснути и подређени виталним националним и државним интересима.

• Због чега мислите да Демократска странка није консултовала своје бираче?

Не верујем да је народ у Војводини спреман на толико издвајање Војводине из Србије. Поставља се питање да ли је

то уопште интерес народа у Војводини, и зашто се они, који стоје иза оваког текста Статута, плаше провере мишљења народа у Војводини о овом Статуту. Не верујем да би се становници Војводине, на неком референдуму, изјаснили за сецесију. Мислим да је српски народ у Војводини, у више наврата, показао већу зрелост од оних који владају Војводином и не верујем да би се у Војводини могао поновити црногорски сценарио.

• Али, зашто је онда властима баш оволико стало до усвајања баш оваког текста Статута Војводине?

– Зато што локални покрајински лидери намеравају да постану мали феудалци у Војводини, коју зато желе што више да изолују од Србије. Процес, који се назива регионализацијом, заправо представља феудализацију Србије.

• На основу чега то закључујете?

– Када видите да поједини функционери и из срца Србије, из Шумадије, желе да заграбе што више од централне власти, поставља се питање у чијем је то интересу? Да ли у интересу локалне власти, или бирократског слоја који стоји на челу земље? Још ако при том узмете у обзир да стање у Рашкој области није тако једноставно, а и у источној Србији је такође врло ровито, онда можете сагледати куда води процес регионализације Србије.

• А која је, по вама, суштина тог процеса регионализације?

– Регионализација ће довести до слабљења Србије. Другим речима, ради се на распаду државе. На њеном цепању, разарању и дезинтеграцији. Духовно јединство српског народа у протеклом веку је просто разбијено. Прво је разбијено југословенском идејом, а касније комунистичком идеологијом. При таквом стању духа у српском народу, радити на регионализацији Србије значи радити на разбијању Србије и српског народа. Због тога сматрам да је и овакав Статут Војводине, написан у склопу тежњи ка регионализацији, врло опасан и непримерен тренутном стању у Србији. Поготово што иза тога, по свему судећи, стоји неки спољни фактор. Јер, није исто спроводити регионализацију у Немачкој, где

Незрелост и кратковидост власти

– Мислим да је власт много зависна од спољног фактора, чијег утицаја до сада није успела да се ослободи. Нема храбрости, достојанства и самопоуздања да стави тачку на силна условљавања, која су врло опасна. Послушност и приврженост представника власти у Србији страном фактору, њихова жеља да чују како им деле лекције, па им понекад дају и повољне оцене, просто је увредљива за сваког човека који има неког самопоштовања и достојанства. Мислим да у том погледу наша власт мора да заузме другачији став. Бојим се, с обзиром на то ко нас представља, да ипак неће бити у стању да стане на пут даљем понижавању и сопственом непоштовању, истиче академик Крестић.

Бег од стварности

– Власт скреће пажњу са кључних питања као што су криминал, који је захватио многе слојеве друштва, и прекомерно задуживање државе, која нас води у финансијску катаклизму. Незапосленост је огромна, а преко милион људи је на ивици глади. То су све проблеми о којима власт треба да води рачуна, а она нас замајава лошим текстом Статута Војводине и темама попут проблема рехабилитације. Постављају се питања да ли треба рехабилитовати и кога треба рехабилитовати. Поигравају се с неким темама још из времена Другог светског рата, као што су партизанство и четништво, што доводи до сукобљавања и конфронтације у народу, што нам у овом тренутку заиста није потребно, тврди академик Крестић.

постоји снажно духовно јединство немачког народа, и у Србији где имамо различите интересе у појединим покрајинама.

• Постоји ли онда опасност и од сецесије Војводине од Србије?

– То зависи од односа снага на међународном нивоу и политичког тренутка. Нисам сигуран ни да, у неком неповољном историјском тренутку, и уз међународну подршку, не би могло доћи до сецесије. Могли сте видети колико је питање Статута Војводине озбиљно и колико је потресало државу само кроз расправе појединих стручњака у медијима. Јер, ако Статут Војводине представља још један корак ка даљем осамостаљивању, онда је то играње ватром. Једна од одредаба предлога Статута, која подразумева оснивање Војвођанске академије наука и уметности, јасно указује на намеру да се кроз такве институције створе елементи државности. Ако власти у Србији имају мало памети и мудрости, од-

говорности и патриотизма, са тим се не би смеле играти.

• Да ли су за овакав текст Статута одговорни покрајински одбори владајућих странака?

– Наши политичари су недорасли да воде земљу. При том не треба амнестирати руководства странака које имају седиште у Београду и бацити кривицу само на њихова покрајинска руководства. Између њих постоји очигледна координација и пуна сагласност. Јер, у крајњем случају, морало би доћи до неких смена и подела у владајућим странкама. Питање је да ли се ту ради о незрелости и кратковидности, неупућености, злој намери, или о жељи да се отуђе од сопственог народа и његових интереса.

• Зашто се Српска академија наука и уметности није званично огласила поводом предлога Статута Војводине?

– Лично сам се на седницама Председништва Академије zaloжио да се и Академија огласи поводом предлога Статута Војводине. О томе је састављен и један текст којим је предложено руководству Академије да заузме став. Међутим, на моју жалост, већина чланова Председништва то није прихватила, са закључком да Академија не треба да улази у дневну политику. Она се огласила само поводом једног од решења у предлогу Статута, који предвиђа оснивање Војвођанске академије наука и уметности, правилно приметивши да је Академија атрибут државности, али о целини није изразила мишљење. И даље мислим да је то био пропуст, и да Академија о тако кључном питању, као што је питање територијалног интегритета мора да се огласи. То није дневнополитичко и партијско, већ државно и национално питање, о чему највиша национална и уметничка установа мора изнети своје мишљење.

Није само важно шта, већ и како се говори о Косову и Метохији

• Куда води политика власти према Косову и Метохији?

– Декларативне изјаве представника власти говоре да је једнострано проглашење независности Косова и Метохије неприхватљиво. У то треба веровати, али је питање до које мере они истрајавају у том ставу. Недавно сам, приказујући књигу немачког историчара Холма Зундхаузена, који је написао „Историју српског народа”, цитирао један његов текст, у којем каже да не треба читати шта председник Србије Борис Тадић или потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић изјављују о Косову и Метохији, него и како о томе говоре. Другим речима, и тај странац, који добро познаје прилике у Србији, таквом изјавом сумња у доследност одбрамбеног става наших политичара. Немам довољно доказа да потврдим то мишљење, али износим сумњу једног странца у чврстину става представника власти, који је тренутан и прилагођен политичком тренутку. Волео бих да то није тако.

Интелектуалци указују на велику опасност за Србију,
коју представља спорни Статут Војводине

Антисрпска творевина из кухиње Запада

Бројни интелектуалци и јавне личности, којима је на медијима под контролом власти онемогућено да изнесу своје мишљење, указују на велику опасност за Србију, коју представља Статут Војводине. Они посебно истичу његов противустанован карактер, што дугорочно може угрожити територијални интегритет и целовитост државе Србије. Српска интелектуална елита је огорчена и због тога што режим наставља политику војвођанских аутономаша, с циљем обнове Аустро-Угарске монархије на штету Србије. Они напомињу и бројне сличности предлога Статута Војводине са Уставом СФРЈ из 1974. године, који је српским покрајинама Косову и Метохији и Војводини дао статус државе у држави и у блиској будућности створио услове за њихово отцепљење од Србије. Предложени статут Војводине може, према њиховом мишљењу, имати погубне далекосежне последице по Србију и српски народ.

Драган Недељковић, академик: Највећу одговорност за овакав предлог Статута Војводине сnose аутономаша и они који са њима праве компромисе. Због тога, Борис Тадић и Демократска странка не би смели у то улазити, а то се односи и на Социјалистичку партију Србије. Сви су они јако одговорни ако жмуре пред чињеницама које су крајње забрињавајуће. Данашњи аутономаша су малосрби, који не знају шта говоре. Ти људи не знају ништа о историји, јер причају како аутономија Војводине има традицију од 300 година, а она је трајала само једну деценију. Аутономија Војводине је имала дубоког смисла и јаког оправдања само у туђој царевини Аустрији, потом Аустро-Угарској.

Названа је 1848. године Војвођовина Србија или Српско Војводство, пандан Кнежевини, после Краљевини Србији, са јаком жељом за свесрпским уједињењем, јер смо исти народ, јединствена култура с обе стране великих река: Тисе, Саве и Дунава. Још је Арсеније Чарнојевић тражио аутономију за такзвану Малу Влашку, коју није добио, а под загонетним околностима је умро у Бечу. Српска аутономија је трајала веома кратко, нешто више од 10 година, а Аустрија ју је дала Србима под притиском и на захтев Русије, која је помогла Аустрији да се спасе 1848. године. Када је нестала, никада више није остварена. Била је штит за одбрану Срба од унијаћења и католичења, германизације и мађаризације. Центар Војвођовине Србије тада није био Нови Сад, него Темишвар, јер је у Банату тада живело доста утицајних Срба. Готово све српске химне су настале у Војводини, осим „Онамо, 'намо”, која је настала у Црној Гори – Српској Спарти. У процесу разбијања националне свести српског народа, наши непријатељи су тукли у те две најсамосвесније српске главе. Црну Гору, која је дефинисала еписки морал патријархалног Српства, и Војводину, која је дала културну димензију моралу и самосвести у модерном, панонском Српству.

Аутономија Војвођовине више нема исти смисао и исто оправдање данас у српској држави, у којој се та изразито српска замисао сада изопачила у антисрпску намеру. Она се повампирила још у комунистичко доба, јер су комунисти распарчавали српско национално биће – измишљањем вештачких нација. Издвајање Војвођовине из Србије, српском

народу, сигурно, нимало не одговара, па би усвајање новог Статута Војводине значило и повратак злих сила на српску политичку сцену. Аутономаштво је антикултура, јер оно негира огроман допринос прекосавских и прекодунавских Срба српској култури. Бити аутономаш, значи бити против Доситеја Обрадовића, Саве Текелије, Милоша Црњанског, Јована Стерије Поповића, Константина Данила, Уроша Предића, Паје Јовановића, Михајла Пупина. Све су то велика имена. Она која су прославила панонско Српство... То су били врло самосвесни људи. Велики српски народни трибун Светозар Милетић је сањао о уједињењу Срба. Војводина је живела као циљ српског народа и сан о свесрпском уједињењу, а никада као жеља за посебношћу у оквирима Српства.

Др Веселин Ђурегић, историчар: Војводина и Косово и Метохија требали би да имају онолико аутономије у оквиру Србије, колико Република Српска Крајина, Далмација, Дубровачка Република и Истра имају у оквиру Хрватске. Зато се непријатељи српског народа највише плаше отварања питања која они сматрају завршеним, јер међународни фактор покушава да стабилизује процес разбијања српске државе, који нам је наметнут. По том кључу је разбијена и Српска радикална странка, које су се међународни манипулатори највише плашили. Зато група предвођена Николићем и Вучићем и формулише своје ставове само и искључиво на нивоу АВНОЈ-евске Србије, без помињања Републике Српске Крајине. Јер, чим су се одвојили од Шешела, они су покренули процес свођења српског питања искључиво на АВНОЈ-евску Србију, чиме су се идентификовали са практично свим другим странкама у Србији. А то белосветски моћници управо и хоће. Тако Мило Ђукановић сада безбрижно влада Црном Гором, јер опозиционе странке прихватају да делују само у оквиру наметнутог црногорског феуда.

Зато морамо покренути српско питање у целини, борећи се против феудализације Србије, јер на удару није само Србија, већ цело Српство. Због тога је уништена и Република Српска Крајина, али то политички кратковиди људи у Србији не схватају. Калкулантски део света сада води велику игру око Војводине тактиком регионализације, која за крајњи циљ има обнову Аустро-Угарске.

Војводина је у континуитету српска територија већ хиљаду година и зато су на удару тих белосветских сила опет

Срби. Пре свега због тога што су државотворан народ, за разлику од околних народа који то нису, јер се повију под сваки ударом. Политички реализам почива на прагматизму обичног човека и зато је Србима потребна свесрпска опција, која би била противтежа намери моћника, у првом реду Немачке, Ватикана, а преко њих и Европске уније и Сједињених Држава. Они хоће да разбију простор српских земаља, да га фрагментирају и да на тај начин остваре своје циљеве, а Ватикан има и прозелитски план који подразумева унијаћење Далмације, Црне Горе, Македоније и Војводине.

Др Милан Булајић, историчар: И сам тренутак када је Статут Војводине стављен на дневни ред показује лоше намере његових аутора. Статут Војводине никако није добар за Србију, а још гори је тренутак у ком се ова тема отвара. Које је било у интересу да у овим тешким тренуцима за Србију отвори и питање Војводине. Као да им није довољно што имамо отворени проблем Косова и Метохије и бројне друге проблеме у земљи. Србија је довољно дестабилизована и без овог Статута.

Игор Ивановић, књижевник: Основни проблем предлога Статута Војводине је што духом веома подсећа на Устав Социјалистичке Федеративне Републике Југославије из 1974. године. Проблем је и у томе што у важећем Уставу Србије постоји могућност да републички парламент пренесе значајне надлежности на покрајину. А код сваког преноса надлежности, код новог ентитета се ствара аутономни дух, који има способност да неке одлуке доноси самостално. Како политика у основи има геостратешки карактер, тај нови ентитет може кроз нова права да формулише и промовише нови концепт, којег ће касније и да реализује. У случају Војводине, власт је том проблему приступила некритички, јер је Војводина, као територија, потпуно нехомогена. Градови Нови Сад, Сремска Митровица и Вршац се, на пример, међусобно политички и економски знатно разликују.

Међутим, најснажнији притисак за давање овако широке аутономије властима у Новом Саду је ипак стигао из Европске уније, односно Немачке, чији је циљ да прошири свој културни простор. Она то не ради кроз популарну културу, као англосаксонски народи, јер нема тај капацитет. Немачка популарна култура је веома херметична и недовољно атрактивна, па Немачка свој културни утицај и простор шири кроз политичко-економску обланду регионализације као јединства културе. То је реализација немачког националног пројекта. Он би се могао назвати Четврти Рајх, али не би имао геноцидни карактер Трећег Рајха, већ би у себи садржавао одређену дозу економског империјализма. Он подразумева да Војводина, заједно са још неким мађарским и румунским покрајинама, буде нека врста тампон зоне у старом геостратешком западном плану да на леву обалу Дунава никада не сме да крочи руска нога, односно да не ојача руски утицај.

Значи, циљ тог пројекта је дунавском границом разводнити и омекшати Србију. Ту политику је водила Аустро-Угарска, као изразито ватиканска монархија, а у модерно доба је настављају Немачка и Сједињене Америчке Државе. Тај пројекат је остварен у Црној Гори, и сада се покушава спровести у Војводини. Падам Берлинског зида, који се срушио по нама, Немачка је, заједно са Ватиканом, а у име Сједињених Држава, осмислила растурање Југославије као неки вид ревизије Версајског уговора, захваљујући глобалној неравнотежи снага која је тада владала. Јачањем Русије и Кине, ситуација се променила, али још увек недовољно да би могли говорити о стварној равнотежи снага на Балкану.

Па ипак, највећа опасност нам прети од нас самих, јер у

случају црногорског сепаратизма, уместо да креативно бранимо наш културни простор, ми смо се понашали као самопоражени народ, због велике дозе самопрезира који се вештачки стварао психолошким притиском кроз медије. Ако се временом настави стварање неког „војвођанског“ идентитета, по узору на црногорски идентитет, који је првобитно стваран као део субсрпског идентитета, он може лако постати независан. Прво, инсистирањем на равноправности идентитета, а годинама касније, некада деценијама, па чак и вековима, и на одвојивости. Таква опасност објективно постоји и у Војводини.

Проф. др Зоран Милошевић, социолог: Предлог Статута Војводине је тако конципиран да представља нову изградњу српске државе, што га чини, не само вишеструко штетним, него и погубним за српски народ. Садржајем Статута ствара се држава Војводина у држави Србији, која има антисрпски карактер и ослања се на такозвани „војвођански“ идентитет, који има Аустро-Угарске корене, па овај статут представља увод у обнову Аустро-Угарске монархије. Са друге стране, ако је судити по изјавама неких министара спољних послова земаља у окружењу, потпуно је јасно да држава Србија никада неће ући у Европску унију, него јој је намењена судбина повратка у тамни вилајет – у Отоманску империју, без Војводине и Косова и Метохије. Овим статутом разбија се јединство српског народа, територијална целивитост српске државе, а он је и у функцији денацификације српског народа. Та денацификација подразумева покушаје стварања такозване Православне војвођанске цркве, војвођанског језика, штампа се некакав војвођански пасош, добијају се права на некаква представништва Војводине у иностранству, а очигледна је и намера писаца Статута Војводине да Нови Сад прогласе главним градом Војводине.

У том смислу, „војвођански сценарио“ је још гори од црногорског, мада је и црногорски довољно трагичан. То показује да актуелна српска власт води понављачку политику и да ништа није научила из ранијих догађаја. Јер, по истом моделу су комунисти раније радили у Србији. Одузели Македонију и Црну Гору, натерали српски корпус у засебну федералну јединицу Босну и Херцеговину, а сада поново имамо сличну ситуацију са Војводином.

У том смислу, Статут није готова ствар и процес отцепљења Војводине од Србије ће се наставити. Овај статут ће, ако буде био усвојен у парламенту, пре свега ојачати војвођанске сепаратисте. То значи да усвајање овог и оваквог Статута Војводине представља један од најважнијих корака у даљем разбијању Србије.

Драгомир Анђелковић, историчар и публициста: Ако строго правно посматрамо овај проблем, мислим да Статут Војводине, сам по себи, није толико битан, већ оно што стоји иза Статута, а то су сепаратистичке намере одређених политичких кругова у Војводини. Статут за њих представља освајање почетне позиције за даље повећање надлежности Војводине, што би у следећој фази значило формалну федерализацију Србије. Са друге стране, један блок великих сила, пре свега Сједињене Државе и један број њихових евроатлантских сателита, заинтересован је да изнутра и споља ограничи и ослаби Србију, у чијој функцији је и наметање проширене аутономије Војводине.

Исти центри моћи траже од Србије, иако је гарант Дејтонског Споразума, да учествује у ломљењу кичме српског народа у Републици Српској, а истовремено да започне и процес децентрализације, који ће ограничити способност Београда да води суверену политику. Такође, силе које су отимале од Србије Косово, то данас покушавају да правно легализују, па би Косово тако могло постати пример онога

што ће Војводина постати за 20 или 30 година. Ради се о континуитету са политиком сламања српског народа и распарчавања његовог државног простора, вођене деведесетих година прошлог века.

Истовремено, води се моћна пропагандна активност, коју не смемо потцењивати, јер је она способна да промени свест људи. Када је у духу болшевичког етноинжењеринга вештачки стварана црногорска нација, многи су се томе смејали, говорећи да ће се Црногорци увек осећати као Срби. Данас имамо, вероватно, неповратно подељено црногорско друштво на српски део и онај који се однародио.

Такав процес је у Војводини започет шездесетих и седамдесетих година прошлог века, са читавим пакетом уставних аранжмана, што се и данас наставља. А када данашњи војвођански аутономаши говоре о континуитету са Уставом СФРЈ из 1974. године, они не говоре о широком степену аутономије, већ о прекиду државних веза између Војводине и остатка Србије. Индикативно је и да председник Лиге социјалдемократа Војводине, Ненад Чанак, стално инсистира на стварању Војвођанске академије наука, културних и образовних институција, а не толико на правно-политичким компетенцијама Војводине. Кроз те, образовне институције, лакше ће оформити свест будућих генерација „младих Војвођана“.

Истовремено, као што су се нашли расколници који су створили некаку црногорску православну цркву, ако за тим буде било политичке потребе, наћи ће се такви исти да стварају војвођанску православну цркву. Мислим да је због тога званични став Српске православне цркве о одбрани територијалног интегритета Србије и српског националног бића у Војводини недопустиво пасиван и она би морала имати знатно активнију улогу.

Све то личи на политику која је вођена у Црној Гори. Она подразумева стварање квази-регионалног идентитета, који онда лако прераста у национални. То видим као највећу опасност за опстанак Србије у данашњим границама.

Преносимо текст „Новосадски зид” проф. др Косте Чавошког о Статуту Војводине објављеног у „Печату”

Цепанање Србије

„Велика Србија” објављује анализу Статута и Закона о утврђивању надлежности АП Војводине проф. др Косте Чавошког, која је под називом „Новосадски зид” објављена 12. новембра 2009. године у листу „Печат”, број 89. Текст опремила редакција „Велике Србије”.

Већ више од годину дана води се у јавности мучна расправа о томе да ли је предлог Статута АП Војводине, који је усвојила војвођанска Скупштина, противан Уставу Републике Србије или није. Пре недељу дана стигла је потврда из Владе Републике Србије, и самог врха владајуће Демократске странке, да су сви они који су тврдили да је тај предлог противустанован, укључујући и писца овог чланка, апсолутно били у праву. А крунски доказ који то потврђује јесте коначни предлог Закона о утврђивању надлежности АП Војводине, који је Влада Србије усвојила на својој седници од 5. новембра 2009. године.

Да је којим случајем поменути предлог Статута био уставан, то јест у складу са чланом 183 Устава Републике Србије, којим се утврђује надлежност аутономних покрајина, како су то тврдили творци овог предлога, никакав нови закон о преносу државне (републичке) надлежности на Покрајину Војводину не би био неопходан. Но, како је овај предлог садржавао бар 150 нових надлежности Војводине, које члан 183 Устава није предвиђао, било је неопходно да се претходно донесе закон о преносу тих нових државних надлежности на Покрајину, како би се те силне противустановности предлога војвођанског Статута конвалидирале пре него што се о њему буде одлучивало у Скупштини Републике Србије. Тиме су сви они у Новом Саду и Београду, који су пре годину дана тврдили да је Предлог статута Војводине у савршеном складу са Уставом, ухваћени у безочној лажи. Како, пак, ти лажови немају ни стида ни срама, њих то откриће нимало не забрињава.

Отимање надлежности од Србије

Много је, међутим, важније питање како је уопште омогућено да се законом преносе на Покрајину бројне и далекосежне републичке надлежности. То су, нажалост, омогућили неопрезни и нестручни творци новог Устава из 2006. године – др Зоран Лончар, у име Демократске странке Србије, проф. др Драгор Хибер, у име Демократске странке, и Томислав Николић, у име Српске радикалне странке. Том приликом они су починили бројне стручне и неколико далекосежних политичких грешака.

Прва је била начин на који су биле утврђене уставне надлежности Републике Србије, покрајина и општина. То је учињено чланом 97 о надлежности Републике Србије, чланом 183 о надлежности аутономних покрајина и чланом 190 о надлежности општине. Члан 97 је углавном преписан члан 72 претходног Устава Републике Србије из 1990. године и био је сувишан. Јер, док је Србија била федерална јединица у оквиру СФРЈ то је било целисходно, док је Србији као независној унитарној држави то било непотребно, пошто се надлежност државе претпоставља, а изричито утврђује само надлежност општинске самоуправе и регионалне аутономије.

Но, и поред изричито утврђене надлежности Републике, покрајина и општина, чланом 177, ставом 2 утврђује се да се законом одређује која су питања од републичког, покрајинског и општинског значаја. Тако испада да подела надлежности између Републике, покрајина и општина није извршена самим Уставом – члановима 97, 183 и 190 – него да ће то на основу члана 172, става 2 бити учињено посебним интерпретативним законом, који као својеврсни органски закон, кад би једном био донет не би више требало мењати. Управо су то имали на уму творци коначног предлога Закона о утврђивању надлежности АП Војводине када су му дали такав назив. Јер, из тог назива проистиче да је то пуки декларативни, то јест интерпретативни закон, којим се само ближе одређује и разјашњава већ ионако утврђена уставна надлежност Покрајине, а не закон којим се, како ћемо то касније показати, преносе на Покрајину многе и далекосежне републичке, то јесте државне надлежности. Све нас то наводи на закључак да је уношење у текст Устава члана 172, став 2 било погрешно и да је он већ првом приликом био злоупотребљен.

Томино погубно уставотворство

Друга велика и далекосежна грешка била је члан 178, став 1 којим се утврђује да Република може законом поверити аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе поједина питања из своје надлежности. Творци овог Устава су заправо преузели члан 109, став 2 претходног Устава из 1990. године, који гласи: „Република Србија може законом поверити аутономној покрајини вршење појединих послова из оквира својих права и дужности и пренети јој средства за те послове”.

Творац овог Устава, наш познати конституционалиста Ратко Марковић, ни у својим најцрњим сновиђењима није могао ни наслути да ће, после 12 година, Зоран Ђинђић после уцене Ненада Чанка, прогурати кроз Скупштину такозвани омнибус закон којим су на Покрајину пренете важне и многобројне републичке надлежности. Но, ако то професор др Ратко Марковић није могао да предвиди, вајни творци Устава из 2006. године су то лично доживели, па стога, ако су заиста били стручни и добронамерни, нису смели да такву одредбу уопште уносе у нови Устав.

Како су то ипак учинили, поставља се питање шта их је на то навело. Могућно је да је узрок томе била њихова нестручност. Зоран Лончар је професор управног права, које је, као државно право, блиско уставном праву, али се њиме, колико је то нама познато, никада није озбиљније бавио. Драгор Хибер је професор стварног права, које се од уставног права разликује као небо од земље. А Томислав Николић није баш никакав правник, сем што је можда, захваљујући послу којим се пре уласка у страначку политику бавио, постао стручњак за погребно право.

У добронамерност Зорана Лончара нисмо спремни да у овом тренутку посумњамо, тако да му се могу ставити на терет само неопрезност и непромишљеност које га, као стручњака, дисквалификују. У Драгора Хибера је зла намера несумњива, пошто ни Грађански савез, којем је изворно припадао, ни Демократска странка, у коју је касније ушао због важних положаја и користи које они са собом носе, никада нису презали од федерализације, односно разбијања Србије под видом такозване регионализације. После разбијања Српске радикалне странке пре годину и по дана, што је одушевило моћне стране чиниоце који владају овом земљом, добронамерност Томислава Николића у јесен 2006, када је састављан нови Устав, озбиљно се доводи у питање. На то упућује чињеница да му је Војислав Шешељ послао из Хага бројне примедбе на достављени нацрт Устава, а да Николић ниједну битну примедбу није успео да проведе, правдајући се да у комисији за израду нацрта Устава ништа не може да прође. После свега што се догодило више смо склони закључку да он то није хтео да учини него да није могао.

Озакоњивање неуставности

Било како било, захваљујући неопрезности, односно злој вољи наших уставотвораца створен је уставни основ за преношење било којих републичких надлежности на Покрајину, укључујући и оне које се сада преносе. Пре више од годину дана Предлог статута АП Војводине био је очигледно неуставан, то јест противан члану 183 Устава Србије. Доношењем закона о утврђивању надлежности АП Војводине, које ће ускоро уследити, све поменуте неуставности биће пост фестум конвалидиране у тренутку када Скупштина Србије буде потврђивала војвођански Статут. Чак би се могло рећи да би, захваљујући погубном члану 178, став 1, Република Србија могла законом да пренесе на Покрајину све своје државне надлежности, укључујући одбрану, спољне послове и целокупну законодавну и судску власт, па и суд последњег призива.

Тако смо дошли у апсолутно недопустиву ситуацију да се обичним законом, који се доноси простом већином, може променити Уставом утврђена подела надлежности између Републике и покрајина, за чију би промену, ако би се то чинило уставним амндманима, била потребна двотрећинска већина од укупног броја посланика Скупштине Србије. Другим речима, за уставно разбијање Србије и сецесију Војводине довољна је апсолутна већина посланика у Скупштини Србије. А то су омогућили нестручни и злонамерни творци новог Устава Србије.

Подржављење аутономије

У овом часу, скоро су извесне и погубне и далекосежне последице овог немара и зле намере. Законом о утврђивању надлежности АП Војводине, који ће убрзо бити усвојен, на Покрајину се преноси чак 166 републичких надлежности које се квалификују као поверени послови. Затим се у 36 материја Покрајини поверава инспекцијски и управни надзор, а у 19 материја решавање по жалби, што је до сада била искључива републичка надлежност. Напослетку се предвиђа оснивање 12 нових покрајинских установа, јавних предузећа и управних организација, што ће захтевати запошљавање неколико стотина нових службеника и радника баш у тренутку када се радикално смањује број запослених у државној управи.

Чак се Покрајини поверавају и надлежности које су традиционално елемент државне суверености. То су закључивање међународних уговора под видом међурегионалних споразума и представљање у иностранству, наводно „у регионима Европе, односно у Бриселу“. Колико је то нама познато, жупаније у Мађарској и Хрватској уопште немају своја представништва у иностранству, нити их имају босанско-херцеговачки ентитети (Република Српска и Федерација БиХ), иако би их они, као конфедералне јединице, могли имати са много више права него војвођански регион. Посебно подозрење изазива могућност представљања Војводине у Бриселу, који је главни град Белгије и седиште Европске уније и Атлантског пакта.

Разбијање Србије

Деталнији увид у све пренете републичке надлежности уверава нас да је посреду уобличавање и заокруживање Војводине као државе у држави, што у крајњем исходу може довести и до разбијања Србије као државе. На то упућује и чињеница да се републичким законом пост фестум конвалидира противуставно конституисана Војвођанска академија наука и уметности, тако што се налаже њено финансирање из покрајинског буџета. А она је и основана као знамење посебног етничког, односно националног идентитета Војвођана, што ће у ближој или даљој будућности бити кључни разлог за отцепљење Војводине од Србије и конституисање ове покрајине као посебне државе.

Да је заиста посреди заокруживање Војводине као државе потврђује и чињеница да су јој поверене и оне надлежности које она уопште неће вршити у догледној будућности. Тако је Војводини поверено правно нормирање извођења рударских радова, иако у Војводини нема ниједног рудника. Но, каква би то држава била кад не би имала и ту надлежност, па макар је никада не вршила?

Подаништво Бориса Тадића

Остаје још да се покаже како су Борис Тадић и његов председник владе срамно посрнули пред уценом војвођанских сепаратиста – Ненада Чанка и Бојана Пајтића. Фебруара 2009. године, а потом и четири месеца касније када се увелико знало да је предлог Статута Војводине противустанован, Борис Тадић је говорио о неопходности да Статут Војводине буде усклађен са Уставом Србије, чиме је и он потврдио сумњу да је предложени Статут неуставан. А потом је, као да му је врана попила мозак, дозволио свом уцењеном председнику владе да прихвати све Чанкове амандмане на поменути Закон, како би текст спорног Статута био усвојен у Скупштини Србије без икаквих битних измена. Како после свега ништа није остало од његовог људског и председничког интегритета, остали смо у недоумици да ли да га означимо као сунђер који све упија или...

Много је, међутим, важније утврђивање шта се са том српском покрајином збива, када је то заправо почело и чему то води. Мање упућени рећи ће да је све то покренуто амандманима из 1971. године на Устав СФРЈ од 1963. године, којима је започело конфедерализовање ондашње Југославије и уставно разбијање Србије на три федералне јединице, тако што су представници Војводине и Космета учествовали у управљању такозваном ужом Србијом, док органи Србије нису имали скоро никаквог удела у управљању двема покрајинама.

Салцбуршка нова нација

Мало је познато да је тај програм подржављења и осамостаљења Војводине, који сада спроводе Ненад Чанак и Бојан Пајтић уз невољну подршку Бориса Тадића, утемељен још пре пола века, новембра 1958. године Салцбуршким изјавом Војвођанског покрета коју су, као првоборци за једно савремено решење војвођанског проблема у средњој Европи, потписали др Еуген Јоцић, проф. Адалберт-Карл-Гаус и проф. др Корнел Филиповић. Том изјавом се најпре утврђује начело равноправности свих етничких група у Војводини и федерализам. Тиме би била одбачена замисао о било ком државотворном народу, пошто би разне етничке групе (Срби, Мађари, Швабе, Буњевци, Шокци, Румуни, Словаци и други) стремили ка синтези једне „војвођанске народности“. Тако схваћена Војводина била би федерална јединица једне шире Средњоевропске федерације која ће бити органски саставни део будуће Европске уније. А територијална питања могла би се решавати само на плебисцитарној основи и под надзором објективних неутралаца (рецимо представника Уједињених нација).

Како територијални обухват Средњоевропске федерације није био довољно јасан, састављачи су је поистоветили са Подунавском федерацијом, то јест негдашњом Аустроугарском унутар које би Војводина имала статус федералне јединице (Бундесланд, Федерал Стате) који искључује „аутономни статус“. Такав статус Војводине био би зајемчен уставом или федералним пактом. У тим границама Војводину би чиниле етничке групе: Срби, Швабе, Мађари, Румуни, Буњевци, Шокци и у мањем броју Словаци, Рутени, Јевреји, Бугари, Цигани и нешто Чеха. При том се имају на

уму само староседеоци, дакле прави Војвођани, а не „плански“, насилно насељени којима није место у Војводини. Од таквих староседелачких група образовао би се нови „војвођански народ“.

Европска и неевропска Србија

Лако је уочити запањујуће сличности између те Салцбуршке изјаве и данашњих намера војвођанских сепаратиста, отеловљених у коначном предлогу Закона о утврђивању надлежности АП Војводине. Већ у члану 3, ставу 3 овог предлога Закона истиче се да је „АП Војводина регија у којој се традиционално негују европски принципи и вредности“, као да се то не чини и у остатку Србије јужно од Саве и Дунава, док се у Салцбуршкој изјави од пре пола века говори о Војводини као органском саставном делу будуће Европске уније. И управо војвођански сепаратисти непрестано истичу да би таква европејска Војводина, као самосталан регион, већ ушла у ЕУ да је на том европском путу не задржава остатак неевропске Србије. У члану 4, ставу 2 овог предлога Закона утврђује се да се границе Војводине не могу мењати без сагласности њених грађана, изражене на референдуму, док се у Салцбуршкој изјави наводи да се војвођанска територијална питања могу решавати само путем плебисцита. А и да не помињемо да се приликом сецесије БиХ од СФРЈ и Црне Горе од СР Југославије користио референдум који ће од сада моћи да користи и Војводина.

Коначно, у Салцбуршкој изјави се говори о „војвођанском народу“, док се у члану 64, тачки 9 предлога Закона конвалидира већ основана Војвођанска академија наука и уметности као битан елемент националног идентитета Војвођана. Не треба сумњати да ће ускоро почети са припремом и издавањем војвођанске енциклопедије, војвођанске историје, војвођанске књижевности, као и правописа и речника српског језика у Војводини, да би се што више разликовао од српског језика у преосталим српским земљама.

Краткорочни циљ ове политике, која је убрзана поменутиим Законом о утврђивању надлежности АП Војводине, јесте враћање Војводини конфедералног статуса који је имала по брионском Уставу из 1974. године. Дугорочни циљ је потпуно отцепљење Војводине од Србије, с тим да ће у том случају њена даља судбина бити потпуно неизвесна.

Тендер за набавку вакцина „скројен“ по мери власника компаније „Делта“

Дилер Мишковић

Пише: Иван Нинић

Комисија Републичког завода за здравствено осигурање (РЗЗО) извршила је, 9. новембра, јавно отварање понуда које су, на „импровизованом“ тендеру за набавку три милиона доза вакцине против вируса Х1Н1, доставиле фармацеутске компаније. Јавности је саопштено да је „најбољу“ понуду, и то са ценом од 799 динара по дози, доставила швајцарска фармацеутска компанија „Новартис“. Уједно, саопштено је и то да је ова компанија једина доставила „комплетну“ понуду у погледу конкурсне документације, а према задатим условима тендера. На тендеру су поред „Новартиса“ безуспешно учествовали компанија „Бакстер“, „Glaxo Smith Cline“ и београдски Институт за имунологију и вирусологију „Торлак“. Пажњу јавности је посебно изазвала чињеница да ће посао набавке три милиона доза вакцине, у вредности чак 2,39 милијарди динара (24 милиона евра) ићи преко незаобилазног тајкуна, транзиционог профитера и режимског финансијера Мирослава Мишковића. Највећи српски монополиста и власник „Делте“ добио је овај посао преко своје компаније „Југохемија“, која ће се појавити као увозник вакцина, односно као посредник, с обзиром да компанија „Новартис“ нема право директне продаје у Србији.

Мишковићу смета конкуренција

Сам поступак отварања тендерских понуда у РЗЗО није прошао без скандала, што је и довело до тога да се у јавности отвори широка полемика о начину на који су надлежни спровели спорни тендер. Наиме, изгледа да се није очекивало да ће се јавно читати и тендерска понуда Института „Торлак“ која је изненадила правног заступника Мишковићеве „Југохемије“, а који је присуствовао у име „Новартиса“. Понуда „Торлака“ је предата свега 15 минута пре почетка заказаног „јавног“ отварања понуда, па се све до тада веровало да су у игри само две понуде. Међутим, када је председник тендерске комисије, епидемиолог Бранислав Тиодоровић почео да чита и трећу понуду, односно понуду „Торлака“, жестоко је реаговао представник „Југохемије“, тј. „Новартиса“.

Према ономе што су забележиле ТВ камере, Мишковићев човек је упозорио др Тиодоровића речима: „Ви немате право то да читате“. На то је др Тиодоровић одговорио: „Ја

се извињавам вама, ако то правна служба мени каже да немам право да читам – ја ћу то прихватити. А, не могу вас, као конкурента, да испоштујем. У реду, имате право да реагујете. Нема разлога за узбуђење“. Међутим, представник Мишковићеве „Југохемије“ је био још арогантнији, рекавши: „Имате правну службу која не ради. Ви немате право то да читате. Ви дижете тензију зато што читате нешто за шта немате право“. Да је у питању опасна превара надлежних, било је јасно након интервенције представнице „Торлака“, која је отворено рекла да „Торлак“ није добио позив да учествује. „Није му послата документација и могу само да кажем испред куће, ако је добила само 'Југохемија', зашто је добила, ја хоћу то да питам? Зашто се само њима упутило позив?“ – било је њено питање. Уместо одговора тендерске комисије, представници „Торлака“ је упућена претња од Мишковићевог човека и то кроз поруку да „говори неистину и да за то може да одговара“.

Против „Торлака“ и против Кине

Намеће се питање зашто је читање понуде „Торлака“ сметало представнику Мишковићеве „Југохемије“? Одговор је јасан, ако се има у виду да је Институт „Торлак“ понудио вакцину кинеске компаније „Зидјенг танјан“ и то по цени од 350 динара, што је двоструко јефтиније од Мишковићеве понуде, која је прихваћена по цени од 799 динара. Али, нажалост, ова понуда „Торлака“ није прихваћена, јер како су надлежни објаснили иако има атест, не може се продавати на тржишту Европе због тога што за њу не постоји дозвола Европске агенције за лекове. „Па, наравно да не постоји дозвола кад Кина није у Европи, она има потврду своје агенције за лекове. Та вакцина би се испитала овде, у нашој агенцији, по нашим законима“ – каже у својој оштрој

критици др Паја Момчилов, посланик Српске радикалне странке, и председник скупштинског Одбора за здравље. Према речима др Момчилова, „Институт „Торлак“ има лиценцу за лиценцирање, односно дистрибуцију вакцине која је добијена од Светске здравствене организације, па је недопустиво да држава прескочи свог овлашћеног дистрибутера и да неком Мишковићу уступи право да се богати”.

Дакле, уколико би ЕУ омогућила дистрибуцију двоструко јефтинијих вакцина истог или бољег квалитета из велике Кине, да ли би могла да профитира европска и западна фармацеутска мафија? Да ли би могао да профитира монополиста српског тржишта и финансијер режима Мирослав Мишковић? Наравно, тако нешто не би било могуће и то је оно што је највише засметало Мишковићевом човеку из „Југохемије“ који се противио читању понуде „Торлака”. То је заправо био неуспели покушај спречавања јавности и грађана да чују цену коју је „Торлак” понудио, а која је далеко нижа од Мишковићеве. Зна Мишковићев „менаџмент” да ће грађани Србије жестоко негодовати када чују да је актуелни режим Бориса Тадића, власнику „Делте”, омогућио посао вредан 2,39 милијарди динара (24 милиона евра), а да је „дех” могао бити дупло мањи. Због тога и нема горе епидемије, од епидемије када се против гладног, опљачканог и опустошеног народа удруже Демократска странка и Г17 плус са тајкунима и финансијерима који су их довели на власт. А, ради подсећања јавности и грађана, овде је реч о истој оној Мишковићевој „Југохемији” која је 2004. године странци Г17 плус доделила „донацију” од 225.000 динара („Блиц”, 29.9.2005).

Тендер је био фарса

Како је могуће да баш Мирослав Мишковић буде победник на нечему што личи на тендер, а није тендер, не треба бити велики стручњак за јавне набавке да би се извукао правилан закључак. Довољно је само знати да је закон омогућио да свако ко у име и за потребе државе нешто купује, заправо бира модел спровођења тендера, диктира услове тен-

дера и поставља референце које ће претендент морати да испуни, да би уопште као понуђач (продавац) могао да учествује на тендеру. У конкретном случају, Влада Србије је као модел изабрала „поступак са погађањем”, а као референцу прописала је то да долазе у обзир само понуде произвођача који имају дозволу Европске агенције за лекове (*до сада јосице дозволе за само три врсте вакцине*). Што се тиче услова који су постављени да би се понуда изабрала као „најбоља”, то су били понуђена цена и рокови испоруке.

Имајући у виду да је Влада Србије, уз оправдање „хитности”, одлучила да спроведе тендер, и то у поступку са погађањем, без претходног расписивања јавног позива за све фирме које би евентуално биле заинтересоване да се тајно и фер надмећу, јасно је да је било простора за малверзације. Са аспекта примене Закона о јавним набавкама, разлог „хитности” и метод спровођења „поступка са погађањем” следе један другог. Међутим, свима који ближе прате материју јавних набавки јасно је да је ова комбинација најпростија формула за намештања тендера и да је готово увек узрок корупције у набавкама. Наручилац (*у овом случају: РЗЗО*), малом и одабраном кругу фирми пошаље позив за учешће на тендеру, али сви они не стигну да се припреме због кратког рока (*у овом случају: свега три дана*) и на тендер се пријаве само „неке” од њих (*у овом случају: свега три фирме*). А када се, на пример, отворе одабране и за 72 сата прибављене понуде свега три фирме, може да се догоди да победи компанија „Новартиса” коју заступа Мишковићева „Југохемија”.

Да држава ради у корист Мишковића и да ова претпоставка и те како може бити истинита, потврђује и писање листа „Политика”, само дан након спроведеног тендера (10. 11. 2009), да су чувене фармацеутске компаније „Санofi Пастер” и „Глаксо Смит Клајн” добиле позив од РЗЗО да учествују на тендеру, али да им рок од три дана није био довољан да припреме неопходну тендерску документацију. Дакле, јасно је како је Мирослав Мишковић, захваљујући тендеру који то није био, дошао у ситуацију да „грља руке” на рачун епидемије која је присутна у Србији.

Да ли ће „доктор” Мишковић и „Новартис” преварити Србију?

Пре него што је РЗЗО расписао тендер и пре него што је јавност (9. октобра) сазнала да је победник на тендеру фирма „Новартис”, у листу „Вечерње новости” (2. 11. 2009), објављена је информација да је „Новартис” најпре „обећао три милиона доза, а сада је све извесније да неће моћи баш толико и да нам испоручи, јер ће вакцина у читавом свету бити мање него што је потребно”. Према писању листа „Ало” (11. 11. 2009), фирма „Новартис” је преварила Македонију и Хрватску у погледу уговорених рокова за испоруку вакцина које су требале да буду испоручене у октобру, а како ствари стоје, биће испоручене током новембра. Дакле, остаје енигма у којим роковима ће, и да ли ће, пре него што буде касно, „Новартис” преко Мишковићеве „Југохемије” испоручити 3 милиона вакцина Србији.

Министру здравља за конфузију око информисања
у вези грипа криви медији, грађани, па и лекари...

Неодговорни Томица збуњује народ!?!

Недавно изјава министра здравља др Томице Милосављевића, објављена у дневном листу „Политика“ (15.11.09), према којој народ у оправданост вакцинасања против „новог“, „мексичког“, односно „најновијег“ грипа, како је рекао „збуњују неодговорни лекари“, заиста је превршила сваку меру. Од самог почетка епидемије светских размера, новим типом вируса, која је кренула са америчког континента првих дана 2009, наслушали смо се таквих глупости, да и они који су стручњаци и веома добро обавештени о чему се ради, не знају више шта да мисле и шта да кажу. Да кренемо редом.

Негде крајем маја, министар здравља изнео је процену да би у Србији на јесен од новог грипа могло оболети два милиона људи! Ко се не би забринуо? Светска штампа у том тренутку је увелико пратила ширење ове болести, али и извештавала како се у свету припремају за „одбрану“ од ове пошасте. Већ 14. јуна ове године, у дневном листу „Блиц“ излази текст са насловом „Србија већ наручила три милиона вакцина“. Против новог грипа, наравно, Држава, дакле, брине о свему, нема места паници, помислили смо. Велике манифестације, Универзијада, Егзит, Сабор у Гучи, пролазе без већих потреса. Ту и тамо понеко је оболео, али се све добро завршило. Одједном, у октобру изненада сазнајемо да, у ствари, вакцина није набављена и не зна се када ће је бити. У међувремену, нови вирус односи и прве жртве. Шта је друго могло да уследи, него паника – не зна се када ће стићи вакцина, заштитних маски, које су нам здушно препоручивали, у апотекама углавном није било, лекова против вирусних инфекција, такође...

Штампа, али и електронски медији почињу интензивну потрагу за информацијама. Тако смо читали, али и слушали да треба користити маске, не треба користити маске, да оне у ствари и нису од користи(!?). Да треба прати руке, али и да треба, како још увек стоји уочи најгледанијих информативних емисија – „обезбедити хигијену респираторних органа“(!?). Шта за добар део популације која је, према неким нормама, неписмена, значи термин „респираторни органи“. Шта недостаје термину „дисајни органи“, који свако разуме?

„Збуњујуће“ изјаве министра здравља

У међувремену, влада хитно заседа, јер се број оболелих из дана у дан повећава, а расте и број оних са смртним исходом, и доноси одлуку о хитној набавци вакцина. Паника добија убрзање. Зар тек у новембру крећемо у набавку вакцина? Вакцинација у великом броју земаља је или у току, или је већ завршена. Шта смо до сада чекали? Министар на прес конференцији самоуверено изјављује – „Србија не касни“. Тој изјави претходило је, у најмању руку, неколико контроверзних изјава. Подсетићемо на њих:

„Свако ко буде примио вакцину мораће да појмише да прихвата последње могуће нежељених ефеката вакцина. Појмишаће и они који су је примили и они који нису!“
Министре – ви лично збуњујете народ. Вакцина је сигурна, али појмишите?

На новинарско питање када ће вакцина стићи, од којег произвођача ће бити набављена, министар има „прецизан“ одговор – „нећу вам рећи ни када, ни колико, ни од кога?!“ Шта након тога новинар да напише у свом извештају?

Просечно обавештеном грађанину, након свега што је чуо и прочитао, много тога није јасно. Уместо да јавност коначно добије јасан одговор на бројне недоумице, на питање када ће вакцине стићи, које су групе у приоритет, које су противепидемијске мере обавезујуће, а које препоручене, уследило је и званично проглашење епидемије, упркос чињеници да још увек није оболело 10 одсто укупне популације, што је предуслов за њено проглашење. Уместо одговора на све нејасноће, на питање новинара шта проглашење епидемије мења у нашем свакодневном животу, министар кратко одговара – „практично ништа“! Кулминацију информативне дезоријентације ипак је постигао др Предраг Кон изјавом у дневном листу „Прес“, која гласи: „Најчешће умору здрави људи и деца“! Заиста шта рећи након овога?

Ако је неко унео панику и допринео стварању конфузије у јавности, онда је то министар здравља лично. Његове изјаве имале су дејство сирене за узбуну. Оно мало маски што је још било по апотекама, нестало је брзином светлости, а свако ко је имао приступ интернету кренуо је у потрагу по информацијама на глобалној мрежи. Тако је и репортер „Велике Србије“ на сајту фирме „Новартис“, од које смо преко „Југохемије“ и незаобилазног Мишковића, купили вакцину, (видећемо да ли ће бити испоручена на време, према динамици и у количини која је обећана), пронашао информацију да се вакцина даје деци старијој од четири године. Могуће је да та фирма има још неку вакцину против новог грипа, међутим, министар и чланови радне групе помињали су да би требало да се вакцинишу бебе старије од шест месеци, па де-

ца старија од три године, па деца старија од четири године... Забринуте родитељи, нормално, очекују јасан одговор од свог педијатра или лекара опште праксе. Нажалост, како лекари немају искуство са новом вакцином, а нису добили потребне информације на време, они у већини случајева немају одговор на многа питања. Права слика о томе шта јавно мњење мисли о свему може се јасно видети на сајту Б92. Један духовити посетилац сајта написао је следеће – „**Мислим да би кампања 'Ко прими вакцину, добиће 1000 евра бесплатних акција' дала добре резултате**”. Други посетилац истог сајта оставио је следећи коментар „**Извињавам се, вероватно сте и ви мало збуњени па сте направили грешку у наслову. Требало би да пише: 'Одговорност лекара збуњује министра'**”.

Таленат министра да нас потпуно дезоријентише и у стварима за које верујемо да су јасне и ђацима основне школе, не престаје да нас изненађује. У поменутом интервјуу „Политици”, др Милосављевић је, између осталог, изјавио и следеће: „**Вакцинација против новог грипа спровешће се тако да велики број грађана буде вакцинисан у кратком року и без непотребних гужви. Када вакцине стигну у Институт 'Торлак' биће дистрибуисане на 23 места у Србији, у институте и заводе за јавно здравље, на територији 25 округа**”. Дакле у 23 места, у 25 округа!? Ко се не би збунио? Стварно, министре – претерасте! Можда ствар и не би била тако трагична да у целој причи не учествује права „армија” ПР-оваца, више ПР агенција, можда бисмо помислили да се министар преморио од обавеза, па хајде, можда направио омашку.

Протеклих дана поигравање са јавношћу, добило је, у најмању руку, размере чистог маркетинга, тамо где му није место. Надуго и нашироко је емитован прилог, уз пуно име и презиме, девојке која је оболела од новог грипа, била на респиратору, да би са њега била скинута кад је почела да се опоравља. Још памтимо недавну „симулацију” једнакости пред законом, кад је дигнута галама око чаше шампањца. Овог пута тужилац ћути, а управо оваква врста „рекламерства”, односно манипулације пацијентима, није по закону. Видели смо причу о оздрављењу, причу о умирању, нисмо. Умрло их је деветоро. Према званичним информацијама, још увек је 13 људи на респираторима, а међу њима има и беба.

У Европи се међу стручњацима води полемика о ефикасности нове вакцине. Све што је ново, сасвим је природно, под будним је оком јавности и струке. Верујемо да је вакцина о.к., посебно кад то изговори најугледнији вирусолог у земљи, др Ранко Дакић, директор „Торлака”. Ипак, питање остаје – зашто такав стручњак, којег колеге уважавају, није члан Радне групе за борбу против пандемије новог грипа? У једној емисији на ТВ-у др Дакић је рекао нешто што је деловало крајње разумно – „Нови грип не изазива ни већу стопу оболевања, нити већу смртност од сезонског грипа који добро познајемо. Реч је о новом вирусу, али је и даље реч о грипу. Такође, сезонска вакцина даје одређени степен отпорности, па и ако дође до инфекције новим вирусом, болест има

блажу клиничку слику”. Ова изјава била је умирујућа, осим што поново немамо одговор на следеће питање – **зашто нема довољно вакцине против сезонског грипа?**

Дилеме око вакцинације

Након бурне седнице Одбора за здравље Скупштине Србије, чланови Одбора, посланици Српске радикалне странке одржали су конференцију за штампу на којој су изнели ставове Српске радикалне странке око бројних недоумица везаних за епидемију новог грипа. Председник Одбора за здравље у Скупштини Србије, др Паја Момчилов, рекао је том приликом да нема дилеме око тога да ли грађани Србије треба да се вакцинишу, то је у интересу њиховог здравља, али је одмах изнео и сумњу да се са вакцинацијом касни. Двадесетак компанија у свету производи ову вакцину, рекао је др Момчилов, уз опаску да није смело толико да се касни. Он је поставио и питање зашто је Торлак, који је био у прилици да под повољним условима набави вакцину, заобиђен и изразио сумњу у регуларност поступка. При том, Торлак је нудио „сплит” вакцину, која је према оцени стручњака најбезбеднија. Др Момчилов је указао и на повезаност Делте, Југохемије, директорке РЗЗО и странке Г17 плус, којој припада министар здравља и подсетио на текст у дневном листу „Данас” у којем се наводи да је „Југохемија” била донатор странке Г17 плус.

Др Момчилов је поставио и питање зашто грађани треба да плате вакцину, кад је она набављена средствима РЗЗО, дакле заједничким средствима заједничке републичке здравствене касе у коју сви улажемо средства по основу обавезног здравственог доприноса, који сваки грађанин издваја сваког месеца. Он је подсетио да је реч о превенцији, односно мерама за спречавање болести, а свуда у свету озбиљне државе је спроводе тако да је за грађане бесплатна. Опасност је велика, истакао је др Момчилов, али и упитао – „зар ће грађани у тим околностима, у условима економске кризе, кад многи остају без посла, кад се боре да преживе, платити вакцину?”

„Колико пружамо подршку Министарству здравља, здравственој служби, да истраје у тешком и сложеном послу у борби против епидемије, исто толико се не миримо са злоупотребима и пљачком грађана Србије, јер новци којима ће вакцина бити плаћена, нису новци РЗЗО, већ новци грађана Србије”, закључио је др Момчилов на прес конференцији поводом усвајања мера за спречавање ширења грипа.

Р. В. С.

Високопрофитабилни грип

Томице где су 8,7 милиона?

- Министар здравља Томица Милосављевић је, 2006. године, потписао уговор о набавци лека „тамифлу“ по цени од 1.146,00 динара по паковању, а само две недеље након тога дао је налој да се уговори нова набавка која је реализована по цени од 1.953,70 динара по паковању. Промењен је само дистрибуиџер лека, док је произвођач остао исти. Тако је буџет Републике Србије, само због разлике у цени, оштећен за најмање 8.723.160 динара

Пише: Иван Нинић

Антивирусни лек „тамифлу“, о коме се ових дана највише говори због појаве вируса Х1Н1, познатијег под називом „мексички грип“ или „свињски грип“, у српској јавности актуелизован је још током 2006. године, када је претила опасност појаве светског вируса Х5Н1, познатијег као „птичији грип“. Реч је о леку који се, у слободној продаји, на тржишту лекова у Србији налази од новембра 2002. године, док је посао око набавке овог лека у државној режији први пут у медијима споменут крајем 2005. године. Тада је пренета вест да ће швајцарска компанија „Roche“, у новембру и децембру, „обезбедити и ставити на располагање Србији ургентне количине лека против птичјег грипа „тамифлуа“ на основу захтева Министарства здравља“ („Глас јавности“, 30. 10. 2005). Међутим, ову набавку нико од медија у Србији није актуелизовао, иако државу потреса нова афера овог пута везана за набавку вакцина.

Како је у режији министра здравља Томице Милосављевића (Г17 плус), током 2006. године, спроведен поступак набавке „тамифлуа“ детаљно је испитивала Буџетска инспекција Министарства финансија. Наиме, приликом буџетске контроле финансијског пословања Института за јавно здравље Србије „Др Милан Јовановић Батут“, у Београду, Буџетска инспекција је своју контролу проширила и на Министарство здравља. Контрола је проширена на сегмент који се односио на пословни однос Министарства здравља и фирме „Roche“ д.о.о. из Београда. Из ове контроле је, 27. августа 2007. године, произашао инспекцијски записник (налаз) број: 401-00-607/2007-09, који је сачинио буџетски инспектор Зоран Илић. Споменути налаз, на најбољи могући начин, сведочи о томе како је „птичији грип“ послужио за пљачку буџета Србије, садржи прецизну методологију и хронологију мешетарења министра здравља и његових подређених сарадника и пословних партнера. Дакле, о каквом криминалу је реч?

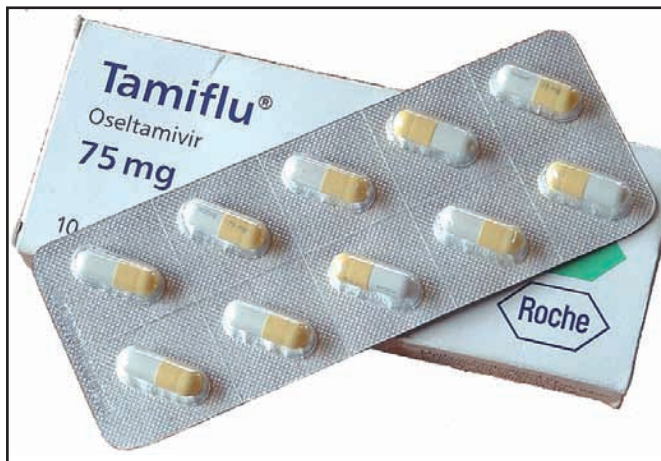
Томица уговорио, па се предомислио

Са генералним и финансијским директорима швајцарске фармацеутске компаније „Roche“ д.о.о. Београд, министар Томица Милосављевић је, 7. марта 2006. године, закључио уговор о планирању резерви лека „тамифлу“ за случај епидемије у Србији. У уговору се прецизира како је, у складу са

препорукама Светске здравствене организације (СЗО), Министарство здравља обавестило „Roche“ д.о.о. да предузима припремне мере да се супротстави епидемији грипа у случају његовог избијања или у случају ванредног стања. С тим у вези, министарство је одабрало лек „тамифлу“ за антивирусну употребу и сагласно је да купује робу од предузећа „Roche“ д.о.о, а предузеће „Roche“ д.о.о. је сагласно да испоручује робу за употребу у случају епидемије грипа или ванредног стања. Додатно, „Roche“ д.о.о. је уговором гарантовао рок употребе лека у трајању од 60 месеци од датума производње, док је министарство дало гаранцију да куповина лека из уговора може да се користи само за намене јавног здравља у вези са епидемијом грипа, како то дефинише СЗО. Додатно се уговором обавезао на испоруку 75.000 паковања „тамифлу“ (паковање од 10 капсула) и то по цени од 1.146,00 динара (без ПДВ-а), а као крајњи рок последње испоруке је одређен март 2007. године.

Споменути уговор, према закључку буџетског инспектора, уопште није реализован, већ је, само две недеље након његовог закључења, тачније 17. марта 2006. године, Министарство здравља упутило допис Институту за заштиту здравља Србије „Др Милан Јовановић Батут“. Ова установа је обавештена да је дошло до преласка смртоносног вируса Х5Н1 на домаћу живину и да постоји могућност да су заражени и људи који су били у контакту са домаћом живином. Из тог разлога, према налогу министарства, неопходно је да се хитно спроведе поступак јавне набавке антивирусног лека „тамифлу“ капсуле 10x75мг у количини од 10.000 паковања, а што ће бити финансирано из буџета Републике Србије. Након тога, Институт „Батут“ је, 29. марта 2006. године,

у складу са Законом о јавним набавкама донео одлуку о покретању јавне набавке предложеног лека и то у назначеној количини.

Процењено је да ће вредност набавке оријентационо износити око 20.000.000 динара и формирана је комисија за избор најповољнијег понуђача. Одлуком је било предвиђено да се спроведе хитна процедура набавке и да ће се додела уговора извршити у поступку са погађањем, без претходног објављивања тендера. Али, из Управе за јавне набавке стигло је негативно мишљење. Спровођење набавке са погађањем није било допуштено, јер је утврђено да постоје четири конкурентна понуђача за набавку лека. Према мишљењу и допису Агенције за лекове и медицинска средства Србије, могући понуђачи на територији Србије, који испуњавају захтеве за јавну набавку лека „тамифлу капсуле 10x75mg“, а који производи компанија „Hoffman la Roche“ су велетрговине: „Велфарм“, „Југохемија“, „Ерма“ и „Адок“.

Нова цена и посредник

С обзиром да је првобитна тендерска одлука поништена, директор Института „Батут“ је, 19. јула 2006. године, донео нову одлуку о покретању јавне набавке истог лека, исте количине, са истом процењеном вредношћу, али овог пута у отвореном тендерском поступку. Рок за достављање понуда је истекао 21. августа 2006. године, након чега је тендерска комисија констатовала да су благовремено пристигле три понуде београдских фирми и то: „Велфарм лекови“, „Југохемија фармација“ и „Адок“. Само три дана касније, 24. августа 2006. године, сачињен је и записник о избору најповољнијег понуђача за набавку „тамифлуа“. У записнику је наведено да је набавка спроведена на основу налога министра здравља, да је према критеријуму „економски најповољније понуде“ комисија изабрала понуду предузећа „Велфарм лекови“ д.о.о. из Београда. Комисија је предложила да се са овим понуђачем закључи уговор о набавци. Већ 20. новембра 2006. године, између Института за јавно здравље Србије „Др Милан Јовановић Батут“ и предузећа „Велфарм лекови“ д.о.о. из Београда, потписан је уговор о купопродаји 10.000 паковања лека „тамифлу капсуле 10x75mg“. Уговорена цена овог лека по паковању износила је 1.953,70 динара (без ПДВ), што је за 10.000 паковања чинило укупну цену од 21.099.960 динара са порезом.

У складу са овим уговором и фактуром предузећа „Велфарм лекови“ д.о.о. из Београда, а на основу решења министра Томице Милосављевића, из буџета Републике Србије на рачун Института „Батут“ је, 25. децембра 2006. године, извршен пренос средстава у висини од 21.099.960 динара. Већ наредног дана Институт „Батут“ је извршио своје обавезе плаћања према добављачу на правно регуларан, али и те ка-

ко чудан начин. Део фактурисаног дуга у износу од 17.280.960 динара Институт је пренео на рачун фирме „Roche“ д.о.о. и то на основу уговора о уступању потраживања (цесији), који је закључен 12. децембра 2006. године. Наиме, овај уговор о цесији је предвиђао да „Велфарм лекови“ д.о.о. своја потраживања од Института „Батут“ уступи фирми „Велфарм а.д. холдинг“, а ова фирма потраживања уступи цесионару „Roche“ д.о.о. из Београда. На овај начин је износ од 17.280.960 динара директно уплаћен фирми „Roche“, док је преостали износ од 3.819.000 динара уплаћен на рачун стварног добављача „Велфарм лекови“ из Београда.

Разлика у цени и штета 8,7 милиона

Дакле, ако се резимира ова криминална набавка лека „тамифлу“, коју је преконтролисао буџетски инспектор Министарства финансија, лако се могу извући одређени закључци. У формално-правном смислу пропуста није било, јер је у свему испоштована процедура јавне набавке прописана Законом о јавним набавкама, али је очигледно да је овде реч о перфидној пљачки новца из буџета Србије. Како?

Наиме, први уговор Министарства здравља са фирмом „Roche“ д.о.о. из Београда је дефинисао цену паковања лека „тамифлу“ на износ од 1.146,00 динара (без ПДВ), а да при том ова набавка уопште није извршена. Без обзира на то, само две недеље након закључења уговора са првобитном ценом, министар Томица Милосављевић је иницирао нову, хитну набавку, потпуно истог лека. Тако је другим, новим уговором са фирмом „Велфарм лекови“ д.о.о. из Београда прихваћена и уговорена цена лека „тамифлу“ од 1.953,70 динара (без ПДВ). Дакле, ради се о разлици у цени од 807,70 динара по кутији (паковању), а реч је о количини од 10.000 кутија. Набавка по другом уговору је извршена по скупљој цени, а што је са порезом фактурисано на износ од 21.099.960 динара, из чега се може закључити да је цена без пореза износила 19.537.000 динара. А да је министар Милосављевић набавку лека „тамифлу“ извршио по првобитном уговору и по цени фирме „Roche“, онда би 10.000 паковања лека коштало буџет 11.460.000 динара, односно 12.376.800 динара са порезом. Дакле, јасно је да је буџет Републике Србије, на разлици у цени, оштећен за 8.723.160 динара.

Свакоме свој део „колача“

Оно што је посебно интересантно, јесте чињеница да је из буџета Србије износ од 17.280.960 динара, преко уговора о цесији, директно уплаћен фирми „Roche“ д.о.о. са којом пословни однос није имала држава већ фирма „Велфарм лекови“ д.о.о. Управо овако чудно „уступање потраживања“ приморала нас да закључимо да је фирма „Велфарм лекови“ д.о.о. само била „проточни бојлер“ и да се због тога фирма „Roche“ д.о.о. уопште није појавила као добављач. Ло-

гички претпоставимо да је „Велфарм“ извршио набавку лека „тамифлу“ од фирме „Roche“ по цени од 1.728,00 динара са порезом, а да је затим тај исти лек понудио и продао држави по цени од 2.109,00 динара са порезом. „Велфарм“ би тако платио своју набавку робе произвођачу у висини од 17.280.960 динара, а за себе би задржао износ од 3,8 милиона динара. Тако предузеће „Roche“ зарађује 4.904.160 динара више, него што би зарадило да је лек директно продат држави, а „Велфарм“, који се само мало „помучио“ у посредовању, зарађује 3.819.000 динара. Другим речима, овако би изгледало једно од објашњења како је државна каса применом скупље цене из другог уговора, уместо повољније цене из првог уговора, остала „краћа“ за 8.723.160 динара.

Томица: „Биће једног дана...“

Поводом набавке лека „тамифлу“ под оваквим околностима и контроле мешетарења од стране Буџетске инспекције, реаговао је и министар Томица Милосављевић. Он је у поступку буџетске контроле, лично Ђури Раствовићу, начелнику Буџетске инспекције Министарства финансија у писаној форми послао своју верзију приче. Свој допис министар Милосављевић започиње речима тако што прво упознаје Буџетску инспекцију шта је то птичији грип, шта значи термин „пандемија“ и какве поседице птичији грип оставља услед неприпремљености влада држава за брзо реаговање „на велики број оболелих и умрлих лица у кратком временском периоду“. Он каже да је лек „тамифлу“ у Републици Србији „регистрован једино од произвођача 'F. Hoffman-La Roche' (Швајцарска) и ниједан паралелни антивирусни лек није регистрован, тако да се приступило преговорима са наведеним понуђачем“. За првобитно потписани уговор Томица тврди да је ту била реч само о планирању количине лека за случај наступања пандемије, јер „због актуелне епидемиолошке ситуације 'F. Hoffman-La Roche' није био у могућности да произведе довољне количине које су у том тренутку од свих европских земаља тражене“.

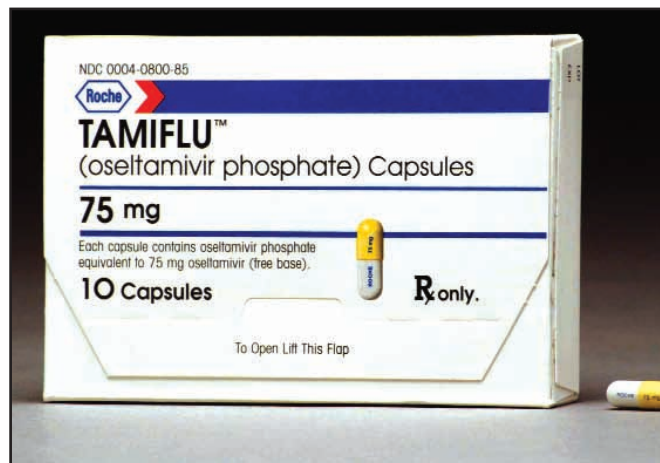
Међутим, како је у Србији у међувремену дошло до преласка смртоносног вируса Х5Н1 на домаћу живину, министар у свом објашњењу признаје да је издао налог „да се спроведе хитна набавка расположивих количина лека 'тамифлу' на тржишту и то колико је у том тренутку било на располагању у Србији, а у складу са тржишним ценама“. Овакав поступак куповине министар Милосављевић објашњава речима: „Хитна куповина других 10.000 кутија 'тамифлу' није спроведена по споразуму о планирању резерви од 75.000 кутија, јер поменута количина није постојала на тржишту Србије, пошто није била произведена, тако да се цена из Споразума о планирању није односила на ову набавку,

већ на евентуалну набавку 75.000 кутија“. Он каже да планирана, односно уговорена набавка није реализована ни у 2007. години, због привременог буџетског финансирања, а самим тим и недостатака средстава на буџетским позицијама Министарства здравља. Према Томичином изјашњењу „у сваком случају споразум од 75.000 кутија по повлашћеној цени, тек треба да буде реализован“. А то што уговорна страна онда када је то требало да учини, није испоштовала своју обавезу из уговора-нема везе. Очито је за министра било прихватљиво да цех од 8.723.160 динара, плате грађани Србије из свог џепа.

Посао за тужиоца и полицију

Дакле, према верзији министра Милосављевића уговорено је планирање резерве „тамифлу“ од 75.000 кутија, а када је требало испоручити свега 10.000 кутија, то није било могуће, јер та количина „није постојала на тржишту Србије“. Намеће се питање како је онда могуће да ту количину испоручи предузеће „Велфарм“, ако је познато да оно није произвођач, већ према потврди Агенције за за лекове и медицинска средства Србије, реч је само о дистрибутеру производа компаније „Hoffman la Roche“ из Швајцарске? Ако је предузеће „Roche“ д.о.о. из Београда представништво компаније „Hoffman la Roche“ из Швајцарске, због чега није било могуће извршити набавку лекова директно од произвођача, и то према цени утврђеној у првобитном уговору? Ово су кључна питања која би надлежни органи морали да поставе министру Томици Милосављевићу. Али, на овим питањима се прича не завршава, јер буџетски инспектор у свом налазу наводи и одређене податке о пописаним залихама купљеног и утрошеног лека „тамифлу“, на дан 31. децембар 2006. године, који је држава поверила на чување предузећу „Велфарм“. Из тих података произлази да је држава набавила укупно 20.000 паковања лека „тамифлу капсуле 10x75mg“, од чега је до краја 2006. године утрошено свега 20 паковања. Поред тога, набављено је и 400 паковања истог лека, али дозе од „100 mg“ од чега је утрошено свега 10 паковања.

Оно што је овде свакако енигма, јесте питање да ли је свих 20.000 паковања лека купљено по истој цени? Уколико је то учињено онда би ова набавка државу коштала 42.199.920 динара, што отвара могућност да је због разлике у цени штета по буџет била двоструко већа. Тако не би износила 8.723.160 динара, већ 17.446.320 динара! С обзиром на који начин је купљено 10.000, односно 20.000 паковања лека „тамифлу“, забрињавајућа је и сама помисао како ће држава у наредном периоду купити најављених 3 милиона доза вакцина за Х1Н1.

Каква држава такво здравство

- У последњих шест месеци у Институту у Каменици зрачено је 240 иностраних пацијената, по појединцу је наплаћивано између 3.000 и 5.000 евра, чиме су Институт и појединци у њему, како тврди наш извор, користећи државну имовину, дакле јавни ресурс, зарадили између 700.000 и милион евра! За то време, домаћи осигураници су стављани на листу чекања дужу од три месеца. Правни аналитичари оцењују да је овде реч не само о угрожавању права на лечење, већ и основног људског права, права на животи у циљу прибављања противправне материјалне доби-

Скандал у Институту Сремска Каменица

Након вишемесечног ћутања надлежних и покушаја да се на све начине збивања у Институту за онкологију у Сремској Каменици (једино су „Грађански лист” и „АЛО” опширно извештавали своје читаоце), гурну под тепих, на седници скупштинског Одбора за здравље и породицу недавно је изнет и овај случај плачке домаћих осигураника, али и угрожавања њихових живота – чињењем и нечињењем, како правници квалификују ту врсту (не)дела.

Домаћи осигураници на клупи за „резервне играче”

О чему је реч? У Србији сваке године од рака, који је у константном порасту свуда у свету, па и код нас, оболело 30.000 људи, при чему, нажалост, половина не стигне благовремено да се лечи, јер нема довољно апарата за зрачење. У пет онколошких центара у Србији има укупно осам апарата за зрачење, а оболели чекају на терапију од три до шест месеци, што је погубно у борби за живот. На значај проблема указали су пре неколико месеци, у заједничком наступу, председник државе Борис Тадић, заменик премијера Ивица Дачић и министар здравља, проф. др Томица Милосављевић. У референтној установи, Институту за онкологију у Сремској Каменици, мимо закона, уведен је такозвани допунски рад. Оболели од малигних болести, осигураници Републичког завода за здравствено осигурање (РЗЗО), од марта ове године лечени су од 8 до 12 сати, а након тога пацијенти из других држава, на основу незаконито потписаног уговора, као и такозвани донатори, пацијенти који су се, због приоритета који је дат страним држављанима, нашли на „листи чекања” и, да би је прескочили, морали су да плате.

Према извору „Велике Србије”, поменути махинација вешто је прикривена потписивањем документа у којем стоји да се одричу права на надокнаду средстава из касе РЗЗО. У последњих шест месеци у Институту у Каменици зрачено је 240 иностраних пацијената, по појединцу је наплаћивано између 3.000 и 5.000 евра, чиме су Институт и појединци у њему, како тврди наш извор, користећи државну имовину, дакле јавни ресурс, зарадили између 700.000 и милион евра! За то време, домаћи осигураници су стављани на листу чекања дужу од три месеца.

Правни аналитичари оцењују да је овде реч не само о угрожавању права на лечење, већ и основног људског пра-

ва, права на живот у циљу прибављања противправне материјалне добити. Да су руководиоци ове установе знали шта раде, говоре и њихове изјаве по штампи, где су навели да „трећина пацијената умре не дочекавши терапију”.

Сазнала из новина!?

Удружење за заштиту права пацијената обратило се у јуну месецу Министарству здравља, као и поверенику за јавне

информације, али одговор нису добили. Додуше, речено је да је поднета прекршајна пријава, јер дозвола за допунски рад није издата Институту. Министар здравља, др Милосављевић, изјавио је у дневном листу „Блиц“ да је закон прекршен. Нажалост, покретање правних механизма и санкционисање одговорних, изостало је. Донето је решење о забрани допунског рада за домаће пацијенте, као и наплаћивање услуга домаћим пацијентима, али то Институт, очигледно, не поштује. Директорка РЗЗО, Светлана Вукајловић, која је по природи ствари морала знати за потписивање уговора за лечење страних држављана, јер је Покрајински завод здравственог осигурања само организациона јединица РЗЗО, на чијем је она челу, каже да је о проблему сазнала из новина!!! Овде су, тврде правници, прекршени чл. 12 и чл. 13 Закона о здравственом осигурању, и уколико би оштећене породице оболелих који нису добили терапију на време покренуле поступак накнаде за угрожен или изгубљен живот, каса Покрајинског завода здравственог осигурања не би била довољна да надокнади штету, а богами ни каса Покрајине Војводине то не би покрила, могла би само у банкрот! Јер, колико кошта људски живот – милион, десет, двадесет милиона евра? На округлом столу Министарства здравља, посвећеном континуираном унапређењу квалитета здравствених услуга (4. 9. 2009) министру је постављено питање

шта намерава Министарство здравља да уради како би обавестило 600 оштећених осигураника, пацијената оболелих од малигних болести и породице преминулих, да имају право на обештећење, јер им је кршењем закона ускраћено право на правовремено лечење. Нажалост, он није понудио прецизан одговор.

У међувремену, апарат за зрачење „варијан“, на којем су зрачени пацијенти из других држава, од половине септембра је на поправци у Бечу. Подаци у програму „варис“, у којем се детаљно бележи ко се и када зрачио, колико у ком временском интервалу, сачувани су и то је необорив доказ о збивањима у овој установи. Није познато ни где ће се сада зрачити инострани пацијенти, јер се уговор мора испоштовати. Према писању листа „АЛО“ запослени који су учествовали у незаконитом допунском раду у Институту у Сремској Каменици, на име зрачења иностраних пацијената зарађивали су и по 10.000 евра. На све то, власти упорно ћуте – покрајински премијер Бојан Пајтић, покрајински секретар за здравство Атила Ченгери, министар здравља Томица Милосављевић... Ипак, Одбор за здравље Скупштине Србије најавио је да ће посебну седницу посветити овој тематици, јер су се пацијенти и обратили овом скупштинском органу.

Р. В. С.

Породична фирма

Зрачење страних пацијената, како тврди извор „Велике Србије“, рађено је под надзором др Марка Ерака, директора Завода за радиотерапију, и његове супруге, др Драгице Ерак. Директор Института, др Душан Јовановић одобрава овакав незаконит допунски рад. Његова супруга, др Дарјана Јовановић, је председник комисије за дијагностику и планирање зрачења. Институт је у јулу ове године кажњен и за незаконит допунски рад на мамографији, због чега је платио и казну.

Последица противправног успостављања мисије Еулекса на Косову и Метохији

На Косово и Метохију са пасошем

- Држављани Републике Србије, али и Црне Горе, више неће моћи да улазе на територију Косова и Метохије само са личном картом. Тиме се суспендује важење уредбе УНМИК-а о кретању и боравку у јужној српској покрајини. Режим је реаговао непримерено благо, као да није реч о делу територије Србије, шаљући на тај начин јасне поруке грађанима Србије, али и свету, о непосредном признању НАТО државе Косово

Због тренутно насталог општег метежа, Исмет Хашани, портпарол тзв. косовске полиције за регион Гњилана, рекао је да ће се први пут толерисати ако неко нема пасош, али да други пут, на Косово и Метохију, неће моћи да се уђе без овог документа. „Од сада је *обавезно* да сви грађани Србије за улазак на Косово и Метохију имају пасош”, саопштио је Хашани.

Артан Дураку, портпарол тзв. косовске полиције, позива се на став Брисела:

– У последњем извештају Европске комисије упућеном Београду експлицитно стоји да Србија границе са Косовом мора да третира као државне границе. У складу са тим, сви они који нису држављани Косова, односно који не поседују личну карту Косова третираће се као странци.

Према његовим речима, у том циљу у току је информативна кампања на граничним прелазима, где свака особа која улази на територију Косова добија формулар где уписује име и презиме, основне податке.

– За сада свако може да уђе на Косово, с тим што ће добити овај формулар, али од наредне године само уз пасош може да буде на територији Косова, а и с пасошем да је напусти – прецизирао је Дураку.

Дураку каже да ће се овако поступати у складу са Законом за странце, који је изгласан прошле године, али да ће се спроводити тек од јануара 2010. године, будући да су тренутно на снази две Унмикове регулативе.

„Сви који улазе или излазе са територије КиМ, а нису његови житељи (у личној карти им није пребивалиште на Космету) мораће да покажу пасош граничној полицији. Они који на територији Космета желе да остану дуже од 90 дана мораће у МУП-у Косова у Приштини да траже да им се изда лична карта за странце”, саопштио је представник косовске полиције. Режим је реаговао непримерено благо, као да није реч о делу територије Србије, шаљући на тај начин јасне поруке грађанима Србије, али и свету, о непосредном признању НАТО државе Косово.

Министарство за Косово и Метохију реаговало је бескрвно, папиролошки, скандалозно – „хитно захтевајући од међународне заједнице да заустави овакве провокације”. Трла баба лан... Јер, суспендовање важења уредбе УНМИК-а о кретању и боравку на Косову и Метохији директна је последица доласка Еулекса који

је, практично, окупирао јужну српску покрајину. А Еулекс је стигао на позив режима Бориса Тадића, чиме се наставио са учвршћивањем НАТО државе. Баш онако како је то предвиђено злогласним планом Мартија Ахтисарија због чега је и добио Нобелову награду. Због тога огромну одговорност за оно што се догађа на Косову и Метохији има режим Бориса Тадића, на чији позив је Еулекс и окупирао јужну српску покрајину.

Другим речима, циљ мисије Еулекс није поштовање Устава Републике Србије и Резолуције Савета безбедности УН 1244, већ спровођење у дело злогласног плана Мартија Ахтисарија о тзв. надгледаној независности Косова и Метохије. Српска радикална странка захтевала је и захтева од надлежних органа Републике Србије да се што хитније обрате за помоћ Уједињеним нацијама у циљу успостављања правног поретка, који је дефинисан Уставом Републике Србије и Резолуцијом 1244, те да се откаже гостопримство мисији Еулекс на Косову и Метохији, чије је антидржавно деловање против Републике Србије данас видљиво сваком нашем грађанину.

Случај на административном прелазу Мучибабе није била само изолована провокација. Исте мере су најављене и на другим прелазима. Дакле, грудва је кренула низ падину. Представник косовске полиције Дураку је то описао овим речима: „Уосталом, Србија ће морати да дефинише границе према Косову ако жели да уђе у ЕУ”.

Да ли он зна нешто што режим Бориса Тадића још крије од народа? Заиста није лако, а можда и немогуће, ући у траг закулисним радњама актуелног председника Србије.

У сваком случају, сасвим је безвредно саопштење Владе Србије да је „хитно интервенисала код представника међународне заједнице, ЕУ и Уједињених нација” и да је „неопходна хитна реакција међународних фактора због регистрације улазака на Космет на неким административним прелазима”.

Није ли довођење Еулекса, а затим и одсуство оштре реакције на последње догађаје, корак ка признању НАТО државе Косово. Није ли то доказ да је режим спреман да се одрекне дела територије своје државе? Чију политику и чије интересе заступа и брани режим Бориса Тадића кад се тако срамно понаша? Интересе Србије и српског народа сигурно не.

Консултовање за дебеле паре

Консалтинг мафија

Пише: Ратко Личина

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић изнео је у јавност шокантне податке о енормним сумама новца које је Агенција за приватизацију исплаћивала приватизационим саветницима. Хонорари за рад од неколико дана кретали су се и до неколико милиона евра. На светлост дана испливале су чињенице о уиграном систему за згртање пара у име и за рачун приватизационог процеса.

Одмах након петог октобра „револуционари” су по опробаном „револуционарном методу” кренули у преузимање предузећа и установа у којима се налази новац и формирање, њихов „изум” – такозваних кризних штабова. У овом „доприносу” новијој српској историји предњачили су представници Демократске странке и разни „експерти” предвођени Млађаном Динкићем.

После оваквог „ослобађања” у Србију су нагрнули „експерти” са циљем да потпуно очерупају српску привреду и имовину у великој превари званој – приватизација.

Управо тада почиње процват консалтинг друштава. Србија за њих постаје обећана земља, а провизије које се наплаћују за „услуге приватизационог консалтинга” су – багнословне.

Преко милион евра за стратегију приватизације ЈАТ-а

Као права медијска бомба, одјекнула је вест о дневницама које су наплаћене по Уговору о пружању консултантских услуга израде и имплементације стратегије приватизације за Јавно предузеће „ЈАТ Ервејс”, од 26. септембра 2007. године, склопљен између Владе Србије, као наручиоца и Конзорцијума Rotshild & Cie, Citadel Financial Advisory d.o.o., Clyde & Co LLP, Aviation Economics и Деконта д.о.о., као извршиоца посла.

Потписници овог уговора су тадашњи министар економије и економског развоја Млађан Динкић и Nicholas Bonnault (Rotshild & Cie).

По овом уговору, 38 лица је за посао који су обављали од 10 до 50 дана укупно наплатило, по основу дневница, 1.125.000 евра!!

Дневница као нечија годишња плата!

Тако је Jeremy Moodey као руководиоца пројекта (фирма Rotshild & Cie) дневно наплаћивао 2.424 евра!

И све то 33 дана, што укупно износи 80.000 евра!

За поређење можемо да узмемо плату у Србији од на пример 19.000 хиљада динара, што је приближно 200 евра, да то помножимо са 12 месеци и добијемо податак да је наведени експерт добио дневницу као нечију годишњу плату у Србији!

Однос је дакле – 1 напрема 365!

Толико о „социјално одговорној” влади!

Милиони за стратегију приватизације ЈАТ-а која није ни реализована

И остали чланови експертског тима награђени су са лавовским дневница. Тако је, на пример, Nicholas Bonnault

(Rotshild & Cie) добио укупно 90.000 евра за 46 дана рада, Givani Salvetti (Rotshild & Cie) – 60.000 евра за 37 дана рада, Phillip Rogers (Clyde & Co LLP) – 80.000 евра за 42 дана рада...

Ни српски део овог тима није прошао много лошије. Тако је Свјетлана Алексић (Rotshild & Cie) инкасирала 40.000 евра за 36 дана, Милутин Николић (Citadel Financial Advisory d.o.o.) 30.000 за 22 дана, Павле Кавран (Citadel Financial Advisory d.o.o.) 45.000 за 36 дана, Игор Станчевић (Citadel Financial Advisory d.o.o.) 45.000 за 47 дана, Ђорђе Иргић (Clyde & Co LLP) 50.000 за 50 дана...

Иако су за ову „стратегију” издвојена оволика средства „ЈАТ Ервејс” до данашњег дана није приватизован и налази се у тешкој ситуацији, те је питање – чему је служила ова скупа „стратегија приватизације”?

Није ли сврха била само да неко узме милионске дневнице и провизије – низашта?

Десет милиона евра за нерегистровану кућу!

Највећи износ који је Агенција за приватизацију уплатила некој консултантској кући је из 2003. године за услуге приватизационих саветника у приватизацији Дуванске индустрије. Посао је добио конзорцијум на челу којег је била енглеска консултантска кућа Морган Станлец, са субконсултантом, већ поменутиим Citadel Financial Advisory d.o.o. За овај консалтинг посао исплаћено је 677.476.592,37 динара, што је по ондашњем курсу износило око 10 милиона евра.

Индикативно је да не постоји регистровано представништво фирме Морган Станлец у Републици Србији, то јест нема о томе података на сајту Агенције за привредне регистре, те је питање како неко може да обавља овакве услуге у Републици Србији, да добија овакву огромну суму, а да није регистрован?

Цветковићев пут од консултанта до премијера

Друга фирма на листи је CES Mekon, којој је за 14 уговора Агенција за приватизацију исплатила укупно 455.257.-021,06 динара.

CES Mekon је занимљив као фирма у којој је актуелни председник Владе Мирко Цветковић био извршни директор. Из CES Мекона Цветковић долази на место директора Агенције за приватизацију, одатле на место министра финансија, а затим у премијерску фотелју!

Случајно? Не би се рекло!

CES Mekon у сумњивим пословима

У првом сету убрзане аукцијске приватизације за око 1.000 предузећа процену вредности је радио управо CES Mekon, за шта је овој фирми, чији је извршни директор био Мирко Цветковић, исплаћено око два милиона долара. При

том, овај посао CES Mekon није добио у надметању с другима, јер тендер за избор ревизорске куће, која ће вредновати предузећа која иду на убрзану аукцијску продају није расписан.

Улога ове консултантске фирме, коју је водио Цветковић, значајна је и код спорне приватизације Ветеринарског завода Земун. Савет за борбу против корупције тражио је објашњење од Владе Србије да ли је CES Mekon добио заступништво на основу расписаног тендера. Савет је изразио сумњу да се ради о сукобу интереса, јер постоји веза између тадашњег директора Агенције за приватизацију Мирка Цветковића, као извршног директора и партнера у CES Mekon и између власника тог предузећа Душана Никезића, чији је син Звонимир био Цветковићев заменик у Агенцији за приватизацију. Након смене Звонимира Никезића прелази у CES Mekon, где ради као консултант, погађате, Агенције за приватизацију!

Ко су чије муштерије?

Погледајмо на неколико примера које су то консултантске куће радиле као приватизациони саветници Владе Србије, то јест о којим приватизацијама се ради:

1) Citadel Financial Advisory:

- Дуванска индустрија Ниш
- Дуванска индустрија Врање
- ЈАТ Ервејз
- Компанија Здравље
- Полет
- Цементара Јелен До
- МОБИ 063
- Робне куће Београд
- Војвођанска банка
- Нишка банка
- Панонска банка
- ЕПС

2) CES Mekon:

- Телеком Србија
- Књаз Милош
- Фриком
- Змај
- Сомболед
- Пивара Челарево
- Млекара Шабац

- Србијанка
- Трајал
- Београд филм
- Пекарска индустрија Панчево
- Данубиус
- 3) BDO BC Excell:
- РТБ Бор
- Генекс
- Робне куће Београд
- Српска фабрика стакла, Параћин
- БИП
- Хисар, Прокупље
- Беопетрол
- Убанка а.д.
- Новосадска банка а.д.
- Контигентал банка а.д.
- ДДОР а.д. Нови Сад
- 3 цементаре – Косјерић, Нови Поповац и Беочин
- Завод за изградњу града Београда
- Радијатор, Зрењанин
- 4) Raiffeisen Investment:
- Нафтна индустрија Србије
- Београдска пекарска индустрија
- Фриком
- Полет
- Јелен До
- Колубара Гасбетон
- Ветеринарски завод
- Вршачки виногради
- Митросрем
- Литас

Ово није комплетна листа. То су само неке од већих приватизација у Србији.

Ко стоји иза свега?

Простим увидом у ово комплетно замешатељство јасно је да се сви ови сумњиви послови не би могли обављати без благослова власти у Србији.

На примеру Мирка Цветковића јасно се види сукоб интереса и пут од извршног директора консултантске куће, преко директора Агенције за приватизацију, министра финансија до председника српске владе.

Општепозната је ствар да иза фирме Citadel Financial Advisory стоји станка Г 17 плус, раније Мирољуб Лабус, а сад Млађан Динкић.

Такође, познато је да је министар за приватизацију у влади Зорана Ђинђића, иначе члан Демократске странке Александар Влаховић човек из консултантске куће Deloitte & Touche, која је такође у топ 10 приватизационих саветника Агенције за приватизацију, а из те или сличне приче је и потпредседник Владе Србије Божидар Ђелић.

Сад је, дакле, јасно шта је била сврха владиних експерата који су испливали на крилима такозване демократске петоктобарске револуције.

Мутних случајева је много, на потезу су Министарство унутрашњих послова и Тужилаштво...

Четири милијарде – консалтинг мафији!

Потпредседник Српске радикалне странке Драган Тодоровић тврди да је Влада Републике Србије преко Агенције за приватизацију, у периоду од 2002. до 2008. године, консултантским кућама за услуге приватизационих саветника исплатила нешто мање од 4 милијарде динара, или тачније 3.954.472.673,13 динара!

У преко 2.000 приватизација у Србији у 245 случајева коришћене су услуге приватизационих саветника. Овај посао обавиле су 43 консултантске куће, које су за послове често наступале у конзорцијумима и различитим комбинацијама у свим приватизационим пословима у Србији. Интересантно да првих двадесетак са листе Агенције за приватизацију узима скоро 80 одсто посла – тако да можемо закључити да се овде ради о својеврсној консалтинг мафији.

Александар Вучић, на политичком отпаду

Са белом заставом у Вашингтон

- *„Најбољи односи са Америком су виталан интерес народа и државе, јер без подршке САД није могуће остварити ниједан иоле важнији спољнополитички циљ, нити економски напредак”. Удворитиљиво Тадићевог титона који је, према сазнањима из дипломатских кругова, у Вашингтону обећао да ће помоћи да Србија уђе у НАТО. Да ли ће бирачи, после овога, казнити колаборационисту?*

Почетком октобра Александар Вучић закорачио је преко врата Стејт департмента. Примљен је код чиновника не баш високог ранга, представљајући се „као функционер најјаче опозиционе и уопште најјаче странке у Србији”. Од њега су Американци могли чути како види политичке прилике код куће, у окружењу, у билатералним односима према осталом свету, и како се око тога позиционира у поређењу с Тадићевом коалицијом.

„Разговор је испунио наша очекивања, видеће се какви ће бити резултати”, реакције су Стејт департмента.

Вучић је разговарао са „деск офисером”, Питерсом, са званичницима задуженим за југоисточну Европу, као и са још неким представницима администрације.

Шта су тражили од њега? Каже: „Ништа”. Баш ништа? Одговара: „Не, будите сигурни у то”.

Нека, ко зна шта се разговарало иза затворених врата. Али, Александар Вучић је имао излагање на Институту „Вудро Вилсон”. Пре или касније биће јасно да је тамо запечатих своју политичку каријеру!

„Најбољи могући односи са Америком су виталан интерес народа и државе”, рекао је он, „јер без подршке САД није могуће остварити ниједан иоле важнији спољнополитички циљ, нити економски напредак”.

Српски народ из Тадићевих уста може и да прогута ову поруку, али не и од Вучића, једног, и то не баш интелигентног, опортунисте.

Колаборација?

До сада су САД показале само то да хоће да нам узму све... и остатак. С таквим непријатељем није могуће склопити никакав компромис. Увек ваља имати у виду опажање Хенрија Кисинџера, изречено у једном тренутку искрености: „Бити непријатељ САД је опасно, али бити пријатељ САД је кобно!”

У основи западне политике лежи, пре свега, прагматизам, често користољубив и циничан.

И зато, дилетантски и наивно би било поверовати Вучићу да би могао да одбродити такву силу да помаже Србији, кад је до сада само испољавала огромно непријатељство.

Вучић је, у стилу марионете, на панел дискусији у Центру за источноевропске студије Института „Вудро Вилсон” говорио:

„За нас је, такође, веома важно то што су нам и овде званичници у Стејт департменту саопштили да неће тражити од Србије признање независности Косова, али да не желе никакве проблеме у региону”, пренео је Вучић. „Ми смо ре-

кли да су сви сити проблема у региону”, рекао је Вучић и додао „да нико не жели ни сукобе ни ратове, већ да све наше спорове решавамо демократским путем”.

Наравно, „нови Вучић” – који је најавио и посету Томе Николића САД, за почетак идуће године – у Вашингтону је избегао да макар увијено оптужи САД што врше притисак на друге земље да признају једногласно проглашену независност Косова. Али је, зато, најавио даљи попустљив став Београда, рекавши да „предстоје болне политичке одлуке ко-

је морају да донесу и Срби и Албанци”.

Оно најбитније тек следи. А ево о чему је реч: према информацијама из страних дипломатских кругова у Београду, Вучић је обећао Американцима да прихвата прикључење Србије у НАТО, уколико преузму власт.

Да ствари у том погледу нису од јуче, наговештаје је јавност могла да запази још летос. Наиме, приликом скупштинске дебате о одбрани и безбедности, напредњацима – Николићу и генералу Делићу – одједном је „маца појела језик”. Нису се прикључили српским радикалима и Коштуничиним народњацима одлучним у ставу да Србија, по сваку цену, треба да остане војно неутрална земља.

Ових дана, Вучић је гостовао и на Б-92. На питање да ли Србија треба да приступи НАТО избегао је да се „отвори”. Његов одговор био је симптоматично шкрт. Указао је само на прокламовани став „да смо ми неутрална земља”.

Подсетимо да је председник Србије Борис Тадић, 7. септембра 2006. године, у Вашингтону потписао споразум о статусу снага (СОФА) којим се регулишу права и обавезе америчког војног персонала на територији Србије.

Њиме је *коллаборационистички режим Бориса Тадића* дао неограничено право Американцима (НАТО-у) да крстаре Србијом кад год желе и колико год, без најаве српским властима. Оно исто што је Хитлер тражио од старе Југославије да не би била нападнута.

Коллаборационисти? То су они који учествују у непријатељским активностима, пропагандним акцијама и шпијунџи.

Тако Американци прелазе границу без заустављања, могу да носе аутоматско или било које друго оружје и да за то ником не полажу рачуне, не плаћају путарину, полиција не сме да их контролише. Смеју да гзае на путу кога хоће и да немају неприлика, а ако им се учини да им је живот угрожен могу да пуцају на било кога и да продуже.

С тим у вези, горко је закључио један наш писац:

„Да ли су то богови сишли на земљу? Не, то само ратници НАТО путују у своју базу на нашем Косову”.

Како једна суверена држава, која није чланица НАТО, може да потпише овакав окупаторски споразум? Али, ко може рећи да је Србија суверена? Њена сувереност је у знатној мери ограничена. Све више постаје само „територија”. То је и био циљ петооктобарског пуча. Разлог због чега су га организовали и финансирали Американци. Територија има само номиналну владу, коју контролише ММФ. Нема граница, јер је светска трговинска организације (СТО) наредила слободну трговину.

У Тадићевој служби

Приближавање ставова тзв. напредњака са ставовима држи Демократске странке, сматрају стручњаци, довешће до узајамног преливања гласова.

Али, то је и јесте баш и циљ ДС-а чему је претходио договор – као са Г-17, СПО, СПС и ЛДП – да Србија има свог шефа Беле куће, у лику Бориса Тадића, док се остале функције могу добити и изгубити његовом вољом.

Према нашим сазнањима, по савету Вашингтона, Тадић може да рачуна на Вучића, док је Николић „истрошен” и ускоро ће га Тадић отпратити у политичку пензију.

Тадићу су Американци поверили да препречи пут Српској радикалној странци, ДСС и НС у освајању власти и – нису се покајали. У Стејт департменту Вучић је уверавао своје газде да СНС пружа мањинску подршку влади, као и Либерално-демократска странка, и да ће се држати америчких образаца, што подразумева и вашингтонски начин владе.

А оштре међусобне оптужбе, којима се повремено „чисте”, само су гола манипулација јавности.

„Битних разлика данас међу њима ипак нема”, тврди аналитичар Милан Николић и прогнозира да би „у будућности то могло да доведе и до стварања велике коалиције”.

Чланство СНС

„Принципи СНС-а важе испод Плавог моста”, коментар је једног функционера СРС.

Најуже руководство напредњака састављено је већим делом од отпадника из разних странака. А и чланство. Критеријуми за прихватање у чланство СНС, као и за коалиције, врло су растегливи.

„Кључна ствар је оно у чему обични људи виде наду. Ова странка је отворила огроман простор за једну нову енергију и нову наду, и мислим да су људи то разумели”, каже Вучић.

Отворила је много простора и за каријеристе који сад виде своју шансу у учлањењу у вашу странку? „Плашим се да јесте”.

Да ли постоји граница типа да неко ко је данас члан ЛДП не може да уђе у СНС? Вучић: „Постоји, наравно. За оне за које знамо да су убице, окорели криминалци”. Да ли је било случајева да кажете неком да не може код вас? „Да. Био је један човек. Знамо да је бацио три бомбе до сада, правоснажно је осуђиван за најтежа кривична дела. Рекао сам му да поштујем његово опредељење, али да и он мора да разуме да би његов ангажман у странци нама нанео штету због оног што је чинио”.

„Народ памти”

Док је био у радикалима, у политички живот Александар Вучић дуго је дисциплиновано и свакодневно уносио полет и свежину; његова садашња појава је, пре свега, смешна, јер настоји да говори као мудри Соломон, само не тако паметно.

Само човек кратке памети може данас да говори, на пример, да њему и Николићу „сада није граница Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица”, „јер је нереална и неозбиљна”. „Сада то није наша политика, а наша је политика да будемо на страни српског народа и да му помажемо колико год можемо”, казао је Вучић новинарима.

Вучић се одрекао и свог и Николићевог често спомињаног „сна” – „ослобађања Републике Српске Крајине”. „Сад можемо отворено рећи да то није наша политика”, казао је Вучић, додајући да ни његова ни Николићева идеја о „уједињењу свих српских земаља”, што је подразумевало и Републику Српску и до 1995. године окупиране делове Хрватске, у овом тренутку није реална због односа снага у свету.

Само човек без интегритета и без морала може да прави овакве коперниканске обрте, и то са објашњењем да је то „због односа снага у свету”.

Око овога се подигла велика прашина.

Ево једног коментара са форума:

„Зар САД и онда и сада, драги Вучићу, нису дрмале светом? Или, ако баш хоћеш, прихватам да није баш као пре: ослабљена Америка је почела да увлачи рогове, док Кина, Русија и Индија, у које си се до јуче заклињао – јачају. Дакле, ти не знаш шта причаш. Али, ми знамо: купили су те. Реци, брате, ако имаш части са колико долара или евра? Ти си, брате, већ бивши политичар, а цаба ти америчка подршка. Закаснила је. Упамти – народ памти!”

Низак ударац Српској радикалној странци, ма колико деловао као јак, ипак није успео. Намера пучиста да преузму странку и ставе је у службу својих западних ментора, или да је „само” разбију – пропао је, јер је од момента када је субверзија откривена странка брзо и одлучно реагова избацивањем трулих јабука из својих редова. Није њих Шешел отерао, већ је о томе одлучила Централна отаџбинска управа. Није спорно да је Шешел томе допринео својим чврстим и непоколебљивим односом према програму и идеологији СРС, јер на тим питањима нема компромиса.

И тако: кад су „реформатори” видели да су у огромној мањини, покупили су се и отишли.

Бирачи цене и награђују доследност. А отпадници? Они, сви они, без изузетка, доспевају временом на политички отпад.

Па, примера ради, где је бивши премијер Живковић, или СПС-ов отпадник Човић? Тим похлепним, окрутним и амбициозним људима у њиховој промоцији – преко диригованих медија, и на друге начине – помогнуто је максимално, док су послужили налогодавцима. Тако је и сада са овим пучистима из редова српских радикала.

Прљави трикови

Сада, када се нашао у друштвеном талогу, Вучић (са Томиславом Николићем) манипулише јавношћу по обрасцима из уџбеника пропаганде и дезинформација. Та тактика настоји да са политичке сцене избаци све стварне потребе и вољу народа у корист извршиоца интереса и налога атлантских центара моћи.

Вучић и Николић су се уврстили у ред глобалиста. Од атлантских „савезника” може се очекивати све најгоре, јер они још од Кримског рата воде необјављени рат против Европљана.

По налогу америчке и британске обавештајне службе, Вучић и Николић, уз логистичку подршку диригованих медија и неких тајкуна који подржавају Тадића, кренули су у бесомучну кампању нарочито против лидера радикала, проф. др Војислава Шешелја. Ширили су дезинформације како су напади на њих од стране дотадашњих страначких другова били „по Шешелјевим налозима”. А онда, „да Шешел спрема атентат на Николића”! Стигао је атентатор из РС”!

Те дезинформације пласирали су на ударним страницама свих листова, и у ударним вестима на ТВ и радију.

Тиме су, свесно и срачунато, уносили забуну међу чланове и присталице радикала, како би се наљутили и напустили Шешелја и СРС.

Вучић је у свакој прилици наглашавао: „Јасно се издвајају две странке – ДС и СНС, у другој групи странака су народњаци и СПС, а у трећој ЛДП и СРС”. *Пишање је и да ли би неке странке, попут СРС, уопште преишле цензус”.*

Или: „Ми нећемо да се бавимо СРС. Бавићемо се странкама на власти. Нећемо се бавити опозиционим странкама, *и посебно малим”.*

У нарученим интервјуима, такође, омаловажава лидера радикала: „*Са лакоћом бих победио Шешелја у сваком дуелу!”*

Како би евентуални повратак Војислава Шешелја утицао на политичку сцену у Србији? Вучић: „Као и повратак Вука Драшковића после 2000. године. Ништа посебно – три месеца галаме и после политичка пензија”.

Брзо ће сви схватити да је његова преварантска стратегија кратког даха. Вучићева политика је профитерска.

„Колико сте до сада потрошили новца на промовисање странке?”

„Сиромашак” Вучић: „Сваки дан неко донесе неки ди-нар, чистачицу да платимо”.

Србија има снаге да се одбрани од таквих људи.

Р. В. С.

„Велика Србија” ексклузивно открива шта је Вучић заиста рекао у разговору са представницима Стејт департмента у Вашингтону

Вучић: „Очекујемо да Шешељ добије драконску казну”

- *Вучић нагласио да очекује и да се нада да ће Шешељ добити немилосрдну дугогодишњу казну, хвалио Тадића, истакао да време Николића пролази, истакао да води позитивну кампању за улазак у НАТО, изрази задовољство ситуацијом на Косову и Метохији*

Месећ и по дана од посете Александра Вучића Сједињеним Америчким Државама (САД) у јавност су почеле да излазе праве информације о шокантним порукама које је заменик председника Напредне странке пренео својим менторима у Вашингтону. Вучић је у САД отпутовао 2. октобра, да би, како је тврдио, тражио финансијску подршку за Србију али је, уместо тога, своје сусрете са званичницима Стејт департмента искористио за даље нападе на лидера српских радикала Војислава Шешеља и за додворавање америчкој администрацији и НАТО–у.

Вучић хвалио Тадића

Вучићево понашање у САД запрепастило је чак и неке његове страначке колеге јер су и они били шокирани нивоом и отвореношћу његовог удворничког понашања према америчким саговорницима.

– Вучић је највећи део времена посветио „пљувању” по свему ономе што је био скоро две деценије и покајничком правдању представницима америчке администрације у Вашингтону, да је слепо слушао Војислава Шешеља и да му је жао због тога. Обећао им је да се више никада неће залагати за остварење концепта Велика Србија. Нагласио је да очекује и да се нада да ће Шешељ добити немилосрдну дугогодишњу казну – каже саговорник „Велике Србије” из врха Вучићеве Напредне странке.

Наш извор наглашава да је Вучић, приликом својих сусрета, на састанцима у Вашингтону, посебно хвалио Бориса Тадића тврдећи да је захваљујући њему политичка ситуација у Србији стабилна и мирна и да нема репресије и политичких прогона.

Упркос катастрофалном положају Срба на Косову и Метохији, који се боре за свој опстанак, и бројним неразјашњеним убиствима, отмицама, силовањима и другим злочинима, Вучић је у САД показао неизмерно задовољство ситуацијом на Косову и Метохији, као и нелегалном мисијом Еулекса која има задатак да спроведе Ахтисаријев план и успостави институције лажне државе Косово.

– Вучић је хвалио сарадњу са Еулексом, као и са другим представницима ЕУ и САД на Косову и Метохији. Показао је спремност да разговара о чланству у НАТО и изнео став да би по питању уласка Србије у НАТО требало водити позитивну кампању – истиче извор из врха Напредне странке.

Наш саговорник потврђује да је Вучић, поводом будућих односа Србије и САД, изјавио управо оно што су пренели неки београдски медији, а што су касније Николић и Вучић покушали да демантују и донекле ублаже. Заменик председника Напредне странке дао је предност сарадњи са САД у односу на Русију.

– Најбољи односи са Америком су витални интерес народа и државе, јер без подршке САД није могуће остварити ниједан иоле важнији спољнополитички циљ, нити економски напредак – поручио је Вучић у Вашингтону.

Сметају му сусрети Николића и Коштунице

За разлику од речи хвале које је упутио на рачун Тадића, Вучић је заузео нешто другачији став када је у питању његов страначки колега и формални председник странке, Томислав Николић.

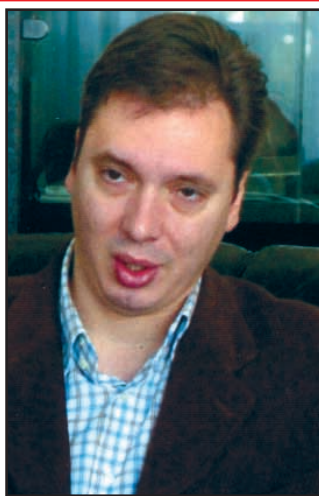
– Вучић је представницима Стејт департмента рекао да он има потпуно поверење у Томислава Николића али да је очигледно да Николићево време пролази. Такође је истакао да се Николић повремено састаје са председником Демократске странке Србије Војиславом Коштуницом, али је Вучић нагласио да он не даје подршку тим сусретима – каже наш извор.

Заменик председника Напредне странке је истакао задовољство квалитетом сарадње са амбасадом САД у Београду и потврдио да ће наставити да одржава редовну комуникацију са овом амбасадом.

Лажови

После ове посете, јасно је да постоји дијаметрална разлика између ставова које функционери Српске напредне странке заступају у земљи и иностранству. Очигледно је да Напредној странци не сметају последице монструозне спољне политике коју САД воде према Србији последњих 20 година. Они су прешли преко санкција, подршке и учешћа САД у етничком чишћењу Срба заједно са Хрватима и Шиптарима, бомбардовања Срп и окупације Косова и Метохије. Док у Србији, пред бирачима, глуме жестоке противнике режима Бориса Тадића и браниоце националних интереса Србије, пред својим менторима у ЕУ и САД хвале режим и окупационе снаге у јужној српској покрајини. Ускоро ће почети да убеђују грађане како они који су нас уништавали 20 година сада хоће да нам помогну. Врло брзо ће њихови бирачи увидети да су преварени.

Р. В. С.

Како изгледа брига тзв напредњака за права радника у пракси

Вучићеви новинари штрајкују глађу

- *Тзв. напредњак Александар Вучић месецима не исцлађује илацие зајосленима у листу „Правда” који су због шога били принуђени да сиуије у штрајк глађу. Напредњаци нису уилаћивали дојри-носе зајосленима у „Правди”, многи новинари раде без уговора, а онима који дају или добију ош-каз илацие се не исцлађују*

Александру Вучићу, тзв. напредњаку, последњих годину дана „луна су уста” бриге за права радника. Вучић је о заштити права радника у медијима говорио више и од министра за рад и запошљавање Расима Љајића као свих других чланова владе. Међутим, колики је Вучић лицемер и како „напредњаци” у пракси воде бригу о радницима најбоље се може видети на примеру запослених у Вучићевом листу „Правда”.

СНС изгладњава раднике

Због неисплаћених петомесечних плата, уредник и новинар у листу „Правда” Дејан Љутић и Иван Радојичић започели су, 25. октобра, штрајк глађу у парку у Карађорђевој улици, преко пута редакције тог листа. Љутић и Радојичић су објаснили да су се на овај корак одлучили, јер је у питању њихов опстанак и опстанак њихових породица, напомињући да немају било какву информацију да ли ће и када бити исплаћене зараде, као ни шта ће бити са тим новинама.

Љутић је новинарима других редакција, који су извештавали о овом протесту, објаснио да се обраћао за помоћ и Александру Вучићу, али да су његова обећања до тада остала на речима.

Чињеница да је Љутић од Вучића захтевао исплате зарада није случајност, јер је управо он прави власник листа „Правда”, о чему је Велика Србија већ писала у претходним бројевима („Мафија раскринкана” број 3321, текст „Прљава правда”). Сви формални власници „Правде” Никола Петровић, Југослав Петковић и Немања Стефановић блиски су сарадници и пријатељи Александра Вучића, који је прави власник и уредник овог малотиражног листа, а ови подаци могу се проверити и на сајту Агенције за привредне регистре.

Немања Стефановић је брат Вучићевог заменика и члана председништва СНС Небојше Стефановића, Југослав Петковић је функционер СНС, који је недавно испред те

Отпуштени због штрајка

Љутић и Радојичић су, за разлику од неких других колега, имали среће јер су успели да обезбеде медијску пажњу и тако заплаше Александра Вучића и изборе се да добију бар део свог новца. Група новинара „Правде” која је, због неисплаћених плата, ступила у штрајк крајем јула остала је без посла и зарађеног новца. Како тврди наш извор из врха СНС-а, Вучић је иницирао отпуштање уредника спортске као и готово свих новинара политичке рубрике. Свим отпуштенима је забрањен улаз у зграду редакције у Карађорђевој 65. Како се тада други медији нису интересовали за случај ти људи су остали без новца и посла.

Вучић дугује 54 милиона

Жиро рачун листа „Правда” блокиран је већ 112 дана, односно од 10. јуна 2009. године. Током 2009. године рачун „Правде” је био блокиран пет пута, а укупан број дана које је овај лист провео у блокади, само током ове године, је око 200. „Правда” је, према подацима о бонитету Народне банке Србије, 30. октобра дуговала 53,902.557 динара. „Правда” је, иначе, основана са 1000 евра капитала тако да је могућност повереника да се наплате дуговања равна нули.

странке постављен за начелника Општинске управе Земун, док је Никола Петровић Вучићев близак пријатељ и један од финансијера СНС.

Вучић је робовласник

Од оснивања листа Александра Вучића и његови сарадници, формални власници листа, показали су апсолутну небригу за запослене. Тек мали број људи је био пријављен, док је већина радила без икаквог уговора. Отпуштани и новинари који би давали отказе никада не би добили плату, а уобичајена пракса у листу била је да се новинарима смањују плате без икаквог образложења. Због свега тога, запослени одавно међу собом Александра Вучића ословљавају са „робовласник”.

Иако проблем са неисплаћеним платама и доприносима у „Правди” траје већ више од две године, током октобра је у редакцији завладала паника међу новинарима да ће лист бити затворен, а да им новац никад неће бити исплаћен. Кап која је прелила чашу је да су, средином октобра, због неисплаћених рачуна, „Правди” искључени фиксни и мобилни телефони. Рачун „Правде” је месецима у блокади због милионског дуга штампарији „Борба”, а тих дана је у редакцију престао да долази и директор Ђорђе Минков. У страху да ће се новина угасити и да ће остати без заосталих плата, новинари су се одлучили на штрајк глађу.

Ни ово не би помогло да добију новац да и остали медији нису почели да помињу везу Александра Вучића са „Правдом”. Како тврди наш извор из врха СНС, уплашен због критика, Вучић је исплатио једну и по плату новинари-

ма „Правде” и обећао исплату осталог новца како би их ућукао.

Међутим, иако је Вучић обећао исплату новца мало ко у „Правди” очекује да ће добити сав новац који су зарадили, објашњава за „Велику Србију” један од запослених у листу.

— Због проблема са телефонима углавном копирамо текстове агенција и са интернета. Лош квалитет новине ће се сигурно одразити на пад ионако лошег тиража. Правда се штампа у 28.000 примерака, а прода се мање од 12 000. Уз милионска потраживања штампарије и државе према листу слаба је нада да ће запослени добити зарађене плате. „Правда” би могла да престане са излагањем свакога дана — каже наш саговорник.

Шта је следеће?

И док му радници гладују, Александар Вучић наставља да, преко „Правде”, обмањује грађане Србије причама о социјалној политици и правима радника. Да ли ће ти исти радници о којима говори почети, по узору на колеге из српских фабрика, да одсецају своје прсте или да се поливају бензином и прете самоспаљивањем како би им заменик председника тзв. Српске напредне странке исплатио поштено зарађене плате.

Р. В. С.

Измишљањем тзв. Правосудне академије „реформатори“ уводе обавезне „курсе“ за носиоце правосудних функција у Србији

Судски конгломерат

Пише: Иван Нинић

Актуелна „реформа“ правосудног система, као трећег стуба власти у уставном уређењу Републике Србије, коју по налогу и стриктним упутствима из земаља англосаксонског правног система, спроводи режим Бориса Тадића, поприлично је узела маха. Да ли због намера налогодавца, да ли због идеологије извршилаца, или због заједничког интереса и једних и других, таква „реформа“ представља велику претњу уставно-правном континуитету наше државе. То је евидентно на примеру гажења Уставом загарантоване „сталности судијске функције“, односно на примеру генералног реизбора досадашњих 2.400 судија, а који се правда последицом усвајања новог Закона о судијама. У позадини ове „чистке“ крије се жеља Демократске странке да спроведе лустрацију и да одстрани идеолошки неподобне судије. Иначе, на томе увелико раде локални одбори ДС-а, који су припремили и у београдску централу странке на даље поступање проследили спискове подобних и неподобних „делиоца правде“ и кандидата за будуће „делиоце правде“.

Оваква политичка (режимска) конотација реизбора је на време идентификована у јавности и оштро критикована од стране Друштва судија Србије. Али по закључку Уставног суда Србије (уз издвојено мишљење судије проф. др Оливере Вучић), није било места покретању иницијативе за оцену уставности одредаба члана 99, став 1, члана 100. и члана 101, став 1 Закона о судијама, које прописују општи реизбор.

Тако је режим Бориса Тадића, уз подршку Уставног суда, приступио општем реизбору судија у коме ће се разматрати **5.050 конкурсних пријава** и изабрати **1.838 судија**, чије је ступање на судијску дужност планирано за 1. јануар 2010. године. Дакле, према одлуци Високог савета судства, Србија ће имати **562 судије мање** него до сада, што значи да ће за те судије, у складу са законом, морати да се обезбеди адекватна отпремнина, из којих буџетских средстава не зна се. Тренутна преокупација Министарства правде и министарке Снежане Маловић искључиво се своди на припрему „герена“ за избор и брифинг нових, идеолошки подобних носилаца судијских и тужилачких функција.

С тим у вези, Влада Србије је усвојила и Народној скупштини на разматрање проследила Предлог закона о Правосудној академији, на основу ког ће се основати тзв. Правосудна академија. Ова „академија“ је замишљена као организација која ће у „свеже реформисаном правосудју“ имати ингеренције над обуком: судија, јавних тужилаца и њихових заменика, судијских и тужилачких помоћника и приправника, судског и тужилачког особља. Тако је преписивање правне регулативе из западних и европских земаља англосаксонског правног система, од стране „демократских реформатора“ у Србији, довело до стварања једног новог, беспотребног, компликованог, политизованог и финансијски прескупог конгломерата. О каквом правосудно-политичком конгломерату је заправо реч?

Од курсације до судије и тужиоца

Како предвиђа предлог Закона о Правосудној академији, од 1. октобра 2012. године, свако ко буде желео да конкурише за радно место у судовима и тужилаштвима, биће у обавези да заврши и две године Правосудне академије. Сама чињеница да је тај „неко“ дипломирани правник, магистар или доктор правних наука са положеним правосудним испитом, неће по себи значити ништа, уколико након академских студија није положио још два испита. Први испит је „**пријемни испит**“ за упис у тзв. Правосудну академију, док је други испит „**дипломски испит**“, који се полаже на крају обуке која ће трајати **22 месеца!** „Пријемни испит“ састоји се из писаног и усменог дела и из „**теста личности**“. Према мишљењу мр **Александра Мартиновића, заменика шефа посланичке групе СРС**, надлежно министарство увођењем „теста личности“, само показује „до које мере понижава судије и јавне тужиоце“.

Сваки полазник „курса“ за стицање „практичних и теоријских знања“ требало би да добије свог ментора из реда судија, тужилаца и других професија, под условом да тај „**ментор**“ спроводи програм обуке, односно да је „**предавач**“ на „академији“. Оно што је и те како интересантно, јесте да ће на „академији“ предавати „предавач“ који претходно и сам није завршио „академију“. У критици предложеног решења, упућеној министарки правде, мр **Мартиновић** је овај парадокс најсликовитије илустровао речима: „Замислите да на Правном факултету редовни професор буде неко ко уопште није завршио Правни факултет?!“. Дакле, са аспекта

стручности едукатора, веома је дискутабилан начин рада „академије” која ће спроводити два облика обуке: „**почетну обуку**” и „**сталну обуку**”. При том, обуку ће морати да похађају судијски и тужилачки помоћници и приправници. А што се тиче обуке судског и тужилачког особља које обавља административне послове, она је добровољна, али само уколико „посебним законом није одређено другачије”.

Предлог закона прописује да „курсације” након похађања „академије” стичу право да се нађу на „**ранг листи**”, а рангирање ће се извршити према добијеној „завршној оцени”. Поштујући редослед са ове ранг листе, Високи савет судства и Државно веће тужилаца, требало би да Народној скупштини предлажу имена кандидата за носиоце правосудних функција у Србији.

Све ће то народ платити...

Поставља се питање ко ће финансирати и контролисати рад Академије? Предлагач закона, односно министар Снежана Маловић и Влада Србије, у образложењу су истакли да за спровођење закона у 2009. години „нису потребна додатна финансијска средства у буџету Републике Србије”. С обзиром да се ступање закона на снагу очекује у децембру 2009. године, а његова примена „у пуном капацитету” тек од 2010. године, логично је да средства нису потребна, јер ће тзв. Правосудна академија бити правни следбеник „**Правосудног центра Србије**”. Овде је реч о организацији „за обуку и стручно усавршавање” коју су још 2001. године заједнички основали Министарство правде и Друштво судија Србије, а за чије функционисање је владајући режим, из буџета за 2009. годину, обезбедио непознату суму новца. При том, ова организација је логистичку и финансијску подршку добијала од Савета Европе, ОЕБС-а, Америчког удружења правника, француске и норвешке амбасаде у Београду, канадске владе и Америчке агенције за међународну помоћ (USAID).

Дакле, колико ће Србију и њене грађане коштати функционисање будуће „академије”, како у 2010. години, тако и у наредним годинама, није познато. Познато је да садашњи Правосудни центар Србије има **око 20-ак запослених** и кан-

целарије у **Београду, Новом Саду и Нишу**. За сада постоје најаве да ће „академија” осим у ова три града, функционисати и у **Крагујевцу**, што ће и те како коштати буџет Републике Србије. Поред материјалних трошкова за редовно функционисање, тзв. Правосудна академија ће имати енормно велике издатке и то за нето и бруто плате, хонораре, као и дневнице за запослене предаваче и менторе. Предлогом закона се чак предвиђа да ће корисник почетне „обуке” моћи да заснује радни однос у „академији” на одређено време и да ће за време трајања радног односа имати **плату у висини 70 одсто од основне плате судије основног суда**”. О висини ових „накнада” и „накнада” које ће добијати чланови **Програмског одбора**, одлучиваће искључиво **Управни одбор** „академије”. Нико живи не зна колика ће бити плата директора овог конгломерата, а што се тиче накнада за рад чланова и председника **Управног одбора**, она ће износити „**30 одсто од основне плате судије вишег суда**”.

Изван парламентарне контроле

Најлогичније питање које се на крају може поставити, јесте питање ко ће контролисати будућу Правосудну академију? Извесно је да ниједан **надзорни одбор** неће вршити унутрашњу контролу и то из простог разлога што је такав орган изостављен из спорног предлога закона! Само је предвиђено да ће екстерну контролу над законитошћу рада „академије” вршити надлежно Министарство правде. Такође, Управни одбор ће годишњи извештај о раду „академије” морати да доставља на адресе Високог савета судства, Државног већа тужилаца и Владе Србије. А, како ствари стоје, Народна скупштина, као највиши стуб законодавне власти и највиши „дом” народне суверености, неће имати увид у рад ове „режимске школе”.

Дакле, спорни конгломерат ће остати ван парламентарне контроле, захваљујући чему ће се „успешно” реализовати политички и идеолошки циљеви западних ментора и извршне власти у Србији, односно групе људи који су га установили. Ако се само има у виду да је **Слободан Хомен (ДС)** као један од вођа **НВО „Отпор”** прошао све курсеве и обуке који су га препоручили за функцију државног секретара у Министарству правде, онда се може наслутити циљ и значај обука и курсева кроз које ће, без икаквог увида Народне скупштине, проћи српске судије и тужиоци.

Шта се крије у позадини врбовања ђака од стране АЈЗАК фонда?

Агентура опасних намера

- *Врбовање и регрутовање младих „лавова” који би у скорој будућности, међу њих и пунолетним вршњацима, требало да узму активно учешће у лобирању за ишћо „мексу” и бржу интеграцију Србије у НАТО, само је једна од активности које у Београду сироводи АЈЗАК фонд. Ту су и пројекти „Праћење руско-српских односа” и организовање изв. „Школе реформе сектора безбедности у Србији”*
- *Руководство АЈЗАК фонда је, пре његовог оснивања, продефиловало кроз Институт Г17, странку Г17 илус, као и највише функције у Министарству одбране, Влади Србије и Скупштини Србије*

Уз прећутну подршку Министарства просвете Републике Србије, односно режима Бориса Тадића, неваљина организација АЈЗАК фонд („ISAC fund”) је недавно расписала јавни конкурс за српске ђаке под називом „Са знајте шта је НАТО у Прагу и Бриселу”. Тако ће група од 10 селектованих средњошколаца бити у прилици да „на испирању мозга” проведе два дана у Бриселу и три дана у Прагу. Конкурс за ову „дестинацију” је био отворен до 12. октобра, док је реализација петодневне „рекреативне наставе у седишту НАТО пакта” планирана за период од 23. до 28. новембра 2009. године. На који начин ће АЈЗАК фонд, као неваљина организација, успети да оправда изостанке из школе (пет радних дана) за десеторо ђака који ће путовати на „НАТО семинар”, није познато, али такво обећање је саставни део конкурса. Уколико се изврши пажљива анализа услова конкурса АЈЗАК фонда, лако се може извести низ и те како скандалозних закључака.

НАТО „лови” младе српске мозгове!

Први и основни услов који организатор, АЈЗАК фонд, намеће за учешће на конкурс јесте да претендент за путовање мора да буде „ученик трећег или четвртог разреда средње школе на територији Републике Србије”. Са становишта здравог разума овај услов указује на неколико веома важних чињеница. Прво, реч је о деци која су још увек малолетна или су тек постала пунолетна, односно да имају седамнаест и осамнаест година. Друго, са децом, односно са омладином оваквог узраста је најлакше манипулисати у политичке сврхе. И треће, приликом селекције десет средњошколаца јасно је да ће организатори водити рачуна о њиховом месту боравишта (станованања) показујући да постоји жеља да будући НАТО промотери буду равноправно распоређени по целој територији Републике Србије.

У ужи избор за „НАТО семинар” ући ће 15 ђака (кандидата), од којих ће 10 бити изабрано након обављеног усменог интервјуа у АЈЗАК фонду. Остаје енига ко је заправо „организатор” и из којих страних фондова се финансира овај „НАТО семинар”. Даље, организатор наводи да ће приликом „одабира ученика” узети у обзир: успех у школи (врло добар или одличан); знање енглеског језика; додатне активности (дипломе, награде, признања или сертификате од

шестог разреда основне школе до данас) и квалитет и садржај писаног рада (есеја). Шта нам то говори?

Брисел и НАТО „лове” одличне ђаке који су у друштвеном животу већ после своје десете године живота показали завидне резултате, а који ће при том у свом есеју отворено пожелети да Србија буде члан НАТО. Тема самог есеја перфидно није истакнута у јавном конкурс, већ је невидљивим словима на енглеском језику забашурена на крају пријавног формулара за учешће на конкурс, који се може наћи на званичном веб сајту АЈЗАК фонда. Тако ђак који претендује да посети НАТО у Бриселу, мора са 500-600 речи да напише есеј тако што ће одговорити на питање: „По вашем мишљењу, какве су предности или недостаци приступања Србије НАТО-у?” Да скандал буде још већи, у пријавном формулару стоји и напомена: „Оцена квалитета и садржаја писаног рада је један од главних критеријума успешности на конкурс. Рад мора да садржи увод, разраду и закључак”. Дакле, јасно је да организатор и „испишава” мишљење средњошколца које ће евентуално угостити у Бриселу, а касније и ангажовати на „терену”.

Шта се ваља иза брда?

Који су циљеви једног оваквог „пројекта”, на најпластичнији пример у конкурсу откривају људи из АЈЗАК фонда. Први циљ је тај да „довеу младе људе из Србије у непосредан контакт са једном од најважнијих војно-политичких институција на свету, дајући им опсежно објашњење шта је НАТО и како функционише”. Други циљ је „демистификовати НАТО и улогу коју игра у данашњем свету”. И трећи циљ је „пружити информацију како и зашто је нека земља, попут Републике Чешке, постала члан НАТО, шта је морала да учини да би постала чланица и које су позитивне и негативне последице чланства”.

Сва три циља нам говоре да је реч о класичном „НАТО семинару” кроз који ће проћи српски ђаци, а који је „програмиран” тако да кроз афирмацију „НАТО вредности” промени свест младих људи и натера их да из сећања избришу 1999. годину. Агресор тражи да се заборави страдање 2.500 невиних цивила, међу којима је било 89 деце, као и рањавање 12.500 невиних људи. Дакле, нашу омладину треба да „угости” онај исти НАТО који је на СР Југославију, током 78 дана агресије, извршио 2300 ваздушних удара гађајући 955 објеката широм земље. То значи да српски ђаци треба да забораве да је НАТО са 1.150 борбених авиона лансирао близу 420.000 пројектила укупне масе 22.000 тона, од чега је лансирано 37.000 касетних бомби са 350.000 касетних потпројектила тзв. „бомбица”. Ови подаци сигурно неће бити презентовани гостима из Србије, јер је циљ посете Бриселу усмерен искључиво на припрему скорашње интеграције Србије у НАТО

Одговор на питање зашто ће наша деца баш у овом тренутку посетити главни штаб НАТО-а, где ће их сачекати предавање и презентација о функционисању ове организације, даје сам организатор. Наиме, људи из АЈЗАК фонда сматрају да је идеалан тренутак за спровођење спорног пројекта јер од децембра 2006. године, када је наша држава формално постала члан Партнерства за мир „десиле су се битне промене у српској спољној политици, које су као последицу имале и смањен ниво учешћа Србије у програму Партнерство за мир”. Дакле, овај прљави посао се реализује под

„фирмом” Партнерство за мир, али је сасвим јасно да се његова суштина искључиво везује за припрему уласка Србије у НАТО због чега је неопходно обезбедити што већу подршку српске омладине.

У АЈЗАК фонду отворено поручују да „у тренутку када су многи суседи Србије не само чланови Партнерства за мир, већ и пуноправни чланови НАТО, важно је наставити са дебатом да ли Србија треба да постане пуноправни члан НАТО и да ли би то био позитиван или негативан корак за Србију”.

АЈЗАК фонд уводи Србију у НАТО

Зашто је баш АЈЗАК фонд у Београду преузео на себе посао спровођења конкурса и селектовања ђака који ће бити послати на „НАТО семинар”? Одговор је крајње једноставан уколико се објасни каква и чија агентура је заправо Центар за међународне и безбедносне послове, познатији као АЈЗАК фонд („ISAC fund”). Наиме, иако је у државни регистар уписан као „независан, непрофитан и невладин фонд”, ова организација је специфична по много чему.

Прво, иако је АЈЗАК фонд настао тек 2006. године, његова претеча је Центар за проучавање одбране и безбедности, који је био основан 2002. године у оквиру чувеног **Института Г17**. Друго, циљеви рада АЈЗАК фонда се, између осталог, огледају у томе да „допринесе трансформацији српског друштва на његовом путу ка интеграцији у ЕУ и НАТО”, као и да „обучи садашње и будуће творце политика и извршиоце политика”. Треће, услуге које пружа и инструменте које у свом деловању користи АЈЗАК фонд, огледају се првенствено у „образовању и обуци (школе, семинари, радионице, предавања по позиву и др.)”. Поред тога, ова невладина организација „истражује и објављује”, спроводи „прилагођене циљне пројекте”, „подиже ниво јавне свести (конференције, округли столови, панел дискусије, догађаји и др.)”, израђује „политичке анализе, препоруке и предлоге” и бави се „јавним заговарањем (лобирањем), политичким саветовањем (консалтингом) и паралелном дипломатијом (Second Track Diplomacy)”.

Оно што посебно „боде очи” јесте чињеница да на званичном веб сајту АЈЗАК фонда стоји да та институција „**доприноси и служи преображају Србије на путу ка чланству у ЕУ и евроатлантским институцијама**”. При том, из прецизно дефинисаних програмских циљева поменуте невладине организације проистиче да, када се каже „Евроатлантске институције”, првенствено се мисли на НАТО. Дакле, јасно је да ова агентура треба да припреми јавно мењење у Србији за што безболнији улазак Србије у НАТО. То уједно и јесте прећутна политика актуелне Владе Србије у којој као премијер фигурира Мирко Цветковић (ДС), а све конце „вуче” Борис Тадић (ДС). Без обзира на то што је Народна скупштина Републике Србије, у децембру 2007. године, усвојила Декларацију о војној неутралности Србије, систем одбране наше државе, којим руководи министар Драган Шутановац (ДС), сваким даном све је ближи НАТО алијанси.

Разумљиво је да због страха од губитка гласова у бирачком телу, Демократска странка и министар Шутановац не смеју лобистичке НАТО активности да реализују из званичних државних органа и институција. У ту сврху користи се невладин сектор, а што је директно у емисији „Кажипрст” на радију „Б92”, 7. априла 2009. године, поновио и министар Шутановац. На питање новинарке: „**Шта ми треба да урадимо у погледу НАТО-а?**”, Шутановац је одговорио: „**Видите, став не дефинише само влада, став о томе треба да дефинишу и невладине организације и медији, да се направи једна**

општа кампања да ли ћемо ми ићи у правцу интеграција или не". Дакле, у овој изјави министра Шутановца најбоље се препознаје улога и легитимитет коју актуелни режим пружа АЈЗАК фонду, када је реч о осмишљавању и спровођењу државне политике у српском друштву према НАТО. Према томе, може се рећи да је путовање српских ђака на „НАТО семинар“ само један сегмент државне политике режима Бориса Тадића коју „сервисира“ сектор невладиних организација.

Шпијунажа на првом месту

Поред циљева због којих је основан, начина на који функционише, пројеката које реализује и људи које окупља, апсолутно све активности АЈЗАК фонда указују на то да је реч о својеврсној западно-обавештајној агентури веома опасних намера и претензија. С тим у вези постоје два веома интересантна пројекта које је ова организација реализовала, а који су и даље у току. Реч је о пројектима под називом: „**Праћење руско-српских односа**“ и „**Школа реформе сектора безбедности у Србији**“.

Из првог пројекта сасвим јасно произлази да газде у Бриселу и Вашингтону на свом столу желе да виде (оперативне) периодичне извештаје, анализе и материјале који прате све видове државне сарадње на релацији Русија-Србија и Србија-Русија. Због тога је директор овог пројекта у АЈЗАК фонду човек са „посебним искуством“, извесни **Жарко Петровић**. Наиме, реч је о кадру који је стекао искуство у Грузији и Абхазији, где је био ангажован као саветник при ОЕБС-у и УН. Петровић је у Србији такође био ангажован на многобројним пројектима које су спроводиле „домаће“ невладине организације уз менторство и финансијску подршку страних невладиних организација.

Што се тиче другог пројекта, он је са становишта заштите националног суверенитета и безбедности и те како проблематичан по нашу државу, јер дубоко задире у њен систем и службе безбедности. Колико је ова активност АЈЗАК фонда узела маха најбоље сведочи реченица из програма тзв. „Школе реформе сектора безбедности у Србији“: „Предстојећа школа, петодневни интензивни образовни програм за младе лидере, професионалце и службенике у области безбедности, данас још увек чини једну од најзначајнијих образовних иницијатива за реформу сектора безбедности у Србији“. За полазнике спорне „школе“ АЈЗАК фонд је чак расписивао и конкурсе за доделу стипендија, што само потврђује колико су ментори са Запада заинтересовани да инвестирају у српске таленте који су, на било који начин, директно или индиректно повезани са нашим сектором безбедности. Дакле, без потребе додатног појашњења, јасно је о чему је реч.

Агентура окупила Г17 дружину

Када је реч о кадровима које у својим редовима окупља АЈЗАК фонд, ради се о идеолошки блиским људима који беспрекорно следе пут Вашингтона, Брисела и евроатлантских интеграција. Њихово школовање, односно усавршавање у иностранству и „минути рад“ у скоријој прошлости, испреплетани су као паукова мрежа.

Први „међу једнакима“ који се налази на функцији АЈЗАК фонда, јесте чувени **Павле Јанковић**. У јавности, Јанковић је познат по томе што је у периоду од јула 2004. до краја 2005. године био ангажован у Министарству одбране СЦГ. Обављао је функцију помоћника министра одбране за политику одбране у време министровања Првослава Давинића (Г17 плус) и један је од главних заговорника потписивања окупаторског СОФА споразума. У ресор одбране до-

шао је из Скупштине Србије, где је обављао функцију саветника за националну безбедност председника Скупштине Предрага Марковића (Г17 плус). Пре тога, Павле Јанковић је каријеру изградио у Институту Г17, где је руководио Центром за проучавање одбране и безбедности. Српски медији су износили веома интересантне податке о Јанковићу, да није служио војску, да је сарађивао са Вилијамом Вокером, као и то да у Министарство одбране није донео радну књижицу и лондонску диплому. Најинтересантнији медијски натпис о Јанковићу јесте да је својевремено из аустралијске амбасаде отпуштен под сумњом да је из споменуте институције износио поверљива документа за потребе енглеске обавештајне службе.

Поред већ поменутог **Жарка Петровића**, који је задужен за праћење руско-српских односа, од јула 2008. године у руководству АЈЗАК фонда, као „менаџер пројеката“ седи и извесни **Натан Албахари**. Реч је о младом човеку који је, у априлу 2008. године, стекао диплому Факултета политичких наука у Канади. Стажирао је у кабинету председника Скупштине Србије Предрага Марковића (Г17 плус) у периоду мај-јун 2005. године. Иначе, Натан је син писца Давида Албахарија који је за време рата у бившој Југославији 1994. године отишао у Канаду. Генерални секретар задужен за логистику, финансије и администрацију АЈЗАК фонда је **Никола Петровић**, човек који је у периоду од 2003. до 2005. године био администратор Одбора за одбрану и безбедност Г17 плус. Петровић је пре тога радио у Институту Г17, а био је и шеф кабинета Павла Јанковића за време министровања Првослава Давинића. Пресретан је више пута од домаћих служби безбедности Србије због сумње да из зграде Министарства одбране износи поверљива документа.

И четврти функционер АЈЗАК фонда је **Милан Пајевић** који председава „Међународним саветодавним одбором“ ове невладине организације. Пајевић је био директор Института Г17, а касније функционер странке Г17 плус. Поред тога, обављао је и функцију главног саветника за спољну политику Мирољуба Лабуса у Влади СРЈ и Влади Србије. Интересантно је да Саветодавни одбор АЈЗАК фонда окупља 19 чланова, међу којима су звучна имена са међународне и домаће политичке сцене и људи из сектора невладиних организација. А шта у основи ради овај фонд најбоље говори дефиниција коју су написали сами људи у АЈЗАКУ: „**АЈЗАК фонд служи као ресорсна база за стране истраживаче који спроводе истраживања на терену, у вези са политичким, безбедносним и економским процесима у Србији и шире у југоисточној Европи**“.

Р. В. С.

Студенти беже из Србије

Пета неформална конференција министара образовања западног Балкана, под покровитељством Савета Европе, одржана је 20. и 21. октобра 2009. године у Љубљани. А какав је „дил” постигнут иза затворених врата ове конференције, јавности је открио словеначки дневник „Дело”. Наиме, према писању овог дневника Словенија ће постати „Мека за студије” и то за студенте „из држава Балкана: Албаније, БиХ, Црне Горе, Хрватске, Косова, Македоније и Србије”. „Дело” пише да „од 2011. године у Словенији више неће бити бити наплате школарине за поменути круг држава” уколико почне да важи недавни договор министара образовања чији је иницијатор био словеначки министар Грегор Голобич. Договор подразумева да би по принципу реципроцитета бесплатно студирали и словеначки студенти у тим земљама, између осталог у Сарајеву и Београду.

Поводом овог неформалног договора, нико од представника власти у Србији се за сада није изјашњавао. С једне стране, актуелни режим бесплатно школовање није обезбедио нашим студентима, држављанима Србије, а с друге стране бесплатне студије у Србији биће омогућене грађанима Словеније! Да апсурд буде већи, уместо да концепт стратешког планирања националне политике високог образовања, у својој основи, садржи механизме којима се спречава тзв. „одлив мозгова” и подстиче студирање и професионални рад у Србији, режим Бориса Тадића ради супротно. Странци добијају гратис студије у Србији, а Срби по гратис студије морају да одлазе у Словенију! Интересовање ће бити велико пошто су школарине у Србији енормне, много веће него у осталим земљама у региону. Примера ради, студије електротехнике у Љубљани коштају 918 евра, школарина на фармацеутском факултету износи 512 евра, док су студије медицине бесплатне. С друге стране, школарина на електротехничком факултету у Србији износи 1.620 евра, на медицинском 1.250 а на фармацеутском факултету 1.300 евра. Поменута анализа у односу на неке друге земље у окружењу је још неповољнија по српске студенте.

Ово је само један пример у низу примера који потврђују да се потпуно оправдано може констатовати да режим у Србији, својом практичном политиком, у континуитету од 2000. године, студентску популацију подстиче на одлазак из земље у иностранство! Ако се само погледа последњи извештај Светског економског форума, Србија је по „одливу мозгова” на неславном (претпоследњем), 132. месту у свету! Због чега је то тако? Прво, због драконских цена школарина и трошкова целокупног студирања на државним факултетима у Србији, а да структура тих трошкова уопште није позната студентима и јавности. Друго, имплементација тзв. „Болоњске декларације” је доживела прави фијаско у нашем систему високог образовања, али режим то не жели да призна, нити чини било шта да се штета од „болоњског процеса” санира. Треће, подстицај државе у погледу стипендија је мизеран. И четврто, могућност запошљавања након завршетка студија готово да не постоји.

Због тога „неформални договор” из Љубљане („Срби у Љубљану гратис, а Словенци у Београд гратис”) није ништа

друго него још једна порука о начину на који режим Бориса Тадића „брине” о положају студентске популације.

Р. В. С.

Како канцеларија Бориса Тадића дискриминише студенте?!

Да за Народну канцеларију председника Бориса Тадића (ДС) постоје студенти првог и другог реда у Србији, показао је конкурс из априла месеца ове године. Наиме, тада је ова институција у сарадњи са „Унидеа фондацијом” и „Уникредит банком” спровела конкурс за доделу 40 стипендија у вредности од по 2.000 евра. Међутим, на овом конкурс (пројекат: „1000 младих лидера”), могли су да учествују само студенти са приватних и државних факултета чије је седиште у Београду. Постављањем оваквог конкурсног услова, студенти из Суботице, Новог Сада, Ниша, Крагујевца и других универзитетских центара у Србији у потпуности су били дискриминисани! Према објашњењу директорке Народне канцеларије Татјане Пашић (ДС), циљна група „Унидеа фондације” су том приликом били само београдски студенти!

„Рационализација” кроз партијско запошљавање

Спрдња без граница

- *Како шеку „дирреме” за сировођење најављеног „смањења” броја запослених у државној и локалној администрацији потврђује чињеница да је од почетка 2009. године режим заполио 413 службеника и функционера. Пример конкурса за запошљавање у Народној скупштини, најбоље илустрира замајавање грађана Србије од стране режима Бориса Тадића*

Када, испред Српске радикалне странке, Драган Тодоровић изађе у јавност са тврдњом да режим у Србији, у јеку економске кризе и увелико најављене „рационализације” државне управе и даље запошљава службенике и функционере, извесно је да постоје докази који о томе сведоче. Најбољи доказ јесу подаци на званичном веб сајту Службе за управљање кадровима Владе Републике Србије. Анализом јавно доступних података изводи се закључак да је ова владина служба, у периоду од 1. јануара до 23. октобра 2009. године, расписала, односно огласила конкурсе за пријем **укупно 413 „радника”**. Реч је о радним местима за пријем **318 службеника и 95 функционера**. Дакле, читава једна армија бирократа од референата, инспектора, шефова, па све до начелника, директора, саветника, помоћника и заменика министара. На списку послодаваца на овим конкурсима налазе се скоро сва министарства, али и дирекције, заводи, секретаријати, управе (...).

Запошљавање 413 људи у 2009. години од стране режима Бориса Тадића, имало је циљ да се ухлебе кадрови, чланови и активисти владајућих странака и то пре него што се зва-

нично крене у најављену „рационализацију” државног апарата. Чињеница је да су конкурси расписани пре усвајања „инструмената” за „рационализацију”, односно пре ступања на снагу нових прописа: **Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији и Закона о одређивању максималног броја запослених у локалној администрацији**. Први предлог закона је у скупштинску процедуру „ушао” 12. октобра, а други предлог закона 22. октобра. Први предлог закона би требало да послужи као „подлога” за отпуштање укупно 2.784 радника, како би републичка администрација у 2009. години бројала „скромних” 28.400 запослених. Што се тиче другог предлога закона, њиме ће, наводно, од укупно 37.789 запослених у локалној администрацији, бити извршена „сеча” 5.648 радника у 110 општина.

Фотеља уместо пензије

Да пре израде финалних планова „рационализације” и самог чина отпуштања треба запослити искључиво партијски подобне персоне, поред Службе за управљање кадрови-

„Рационализација” у Туристичкој организацији Србије

Док Влада Србије увелико најављује „рационализацију” трошкова пословања и смањење броја запослених, у Туристичкој организацији Србије (ТОС) влада потпуни јавашлук. Према тврдњама Драгана Тодоровића, директорка ТОС-а Гордана Пламенац на функцију заменика директора поставила је Весну Вецу Радосављевић из Г17 плус, иако ова функција у ТОС-у није систематизована. „Месечна плата Гордане Пламенац износи 150.000 динара, плата заменице директора, иначе не постоји такво радно место, али то није разлог да се не плати, и то поштено, 130.000 динара, док плата помоћника директора, Биљане Шујице, износи 120.000 динара. Истовремено, директорка Пламенац за отпуштање радника у ТОС-у припрема оне запослене чији су месечни лични доходи између 27.000 и 35.000 динара”, каже Драган Тодоровић.

Објашњавајући махинације у Туристичкој организацији Србије Тодоровић истиче да је директорка Гордана Пламенац, војника који је „на одслужењу цивилног војног рока у једном од домова здравља у Београду, а који је запослен у ТОС-у, слала без одобрења Министарства одбране у иностранство на сајмове у Торину и још неке градове Западне Европе. „Поред тога, директор Гордана Пламенац је са рођаком спорног војника склопила фиктивни уговор о раду на одређено време, тако да му је омогућила редовно примање личног дохотка, иако је на одслужењу војног рока”, рекао је Тодоровић. Према његовим речима, претходно седиште ТОС-а, које је од Владе добијено на бесплатно коришћење, било је у згради СИВ-а, а сада се налази у објекту „Славија банке” у стечају у Чика Љубиној улици број 8. „Тако ТОС плаћа закупнину од око милион динара, док је адаптација канцеларија на овој локацији коштала око 34 милиона динара”, открива Тодоровић.

ма Владе Србије, потврдио је и пример Скупштине Србије. О томе је за скупштинском говорницом, 22. октобра, јавно сти пажњу скренуо шеф посланичке групе Српске радикалне странке Драган Тодоровић, износиће веома интересантна сазнања до којих је дошао. Наиме, он је указао на конкурс из „Политике” који је тог дана објавила Скупштина Србије, а који се тиче запошљавања на радно место: „Помоћник секретара-руководилац Сектора за организационе и административне послове”.

– Оглас је расписан за човека који већ ради у Скупштини Републике Србије. Додуше, ради на одређено време као саветник секретара, иако по систематизацији не испуњава одређене услове, односно није правник, открио је Тодоровић.

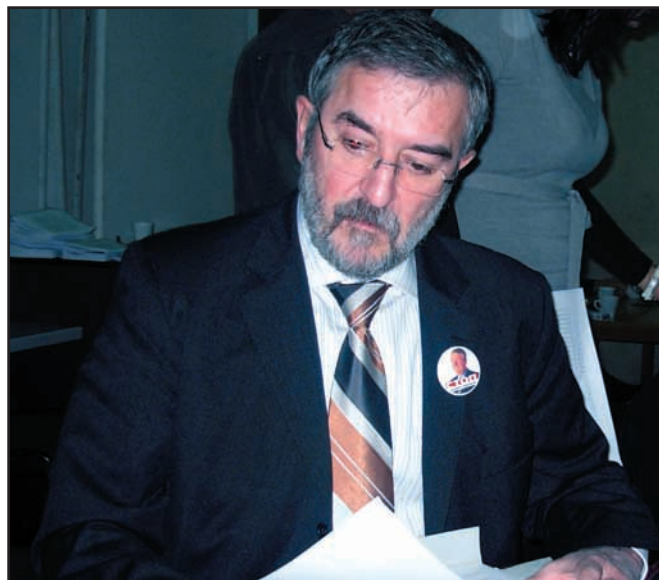
Према Тодоровићевим речима, „дотични радник има 63 године и радио је у Скупштини СРЈ у време док је Мићуновић био њен председник. Стални радни однос је прекинуо уз подизање отпремнине од око 30.000 евра, што му свакако није препрека да тренутно ради на „одређено време”. Да ствар буде гора, „господин” ће после конкурса вероватно поново засновати стални радни однос, без обзира што му до пензионисања формално фали само две године живота.

„Минули рад” као препорука

Како је посланицима и јавности објаснио Драган Тодоровић, спорни „господин” за кога је расписан конкурс познат је и по свом „минулом раду” у Скупштини СРЈ. Одређене чињенице говоре да је био ангажован око послова на увођењу новог електронског система за гласање који посланици данас користе. Иначе, тада је, према налазу Буџетске инспекције Министарства финансија (од 14. 9. 2004. године), тендер вредан близу 100 милиона динара био намештен, па је посао додељен фирми која је понудила скупљу цену.

– Тај и такав човек треба да дође на ово, већ унапред припремљено радно место које сте отворили и које омогућава да се арче паре грађана Србије, поручио је надлежнима у Скупштини Драган Тодоровић.

Тодоровић је изразио сумњу да се спорни „господин” и у овом скупштинском сазиву бави пословима на исти начин као што је то радио и у претходном сазиву. Јер, судећи по опису радног места на које ће бити примљен, будући „помоћник секретара” између осталог: „(...) учествује у изради појединачних финансијских планова одељења, а са руководиоцем сектора за финансијско-материјалне послове у изра-

ди финансијског плана Народне скупштине на годишњем нивоу, стара се о законитом и економичном располагању средствима буџета намењеним за рад Народне скупштине (...). Дакле, када је реч о скупштинским финансијама, „господин” се изузетно доказао и опробао у овом послу, а што најбоље илуструје један од интересантних примера мешетарења.

– У његово време наручен је и плаћен софтвер за амбуланту и фризерски салон. Да ли ви верујете у ово? Софтвер за амбуланту и фризерски салон? Госпођо председнице, да ли постоји фризерски салон у Скупштини Републике Србије? Нема га. Али, он је нас ошишао, односно грађане Србије, ошишао и обријао и то на суво, закључио је Тодоровић.

Објашњење председнице Скупштине Славице Ђукић Дејановић на излагање Драгана Тодоровића било је да је конкурс расписан „након одлуке Административног одбора”, да „сама процедура избора тек предстоји” и то ће радити „надлежне комисије”. Дакле, овакав конкурс и овакво објашњење само потврђује како се режим Бориса Тадића шегачи са грађанима Србије. Међутим, потврђује и то да скупштински од „рационализације” броја запослених у државном апарату заправо нема ништа.

Р. В. С.

Кројење државне администрације по жутим линијама

Отпуштање неподобних, рецепт за ефикасност

Пише: Драган Стевановић

Како доживети власт која је спремна да судбину неколико хиљада људи смести на свега неколико страна папира, нешто мање чланова закона и све то назове стварањем ефикасне државне администрације, али и смањењем јавне потрошње. Какво лицемерје? Шта још треба да прогутамо, колико још жучи или чемера па да власт схвати да је претерала.

Уверавају нас у потребу смањења државне и локалне администрације управо они који су администрацију и направили неефикасном, неподношљивом за буџет и пореске обвезнике. Али, није лицемерју крај ту... Они данас то не раде зато што су схватили да су погрешили, што су спремни да грешку признају и исправе, или зато што их јавни интерес руководи. Не!!! То од њих тражи ММФ. Ако то не ураде, нема кредита, нема новца којим ће се крпити буџетске рупе односно дефицит.

У разговоре са ММФ-ом Влада Србије је могла да уђе са два аспекта. Да разговара о повећању приходне стране буџета или да разговара о смањењу расходне стране буџета. Испунили су наша очекивања и изабрали су ово друго.

Наравно, када је реч о повећању приходне стране буџета од представника државе се очекује одговорност, зрелост и политичка мудрост. Јер, не можете ту да сведете причу само на повећање пореских стопа. Морате да водите рачуна о роковима наплате пореза, о општој ликвидности, о модусима за смањења сиве економије, о промени структуре извоза, о ко зна још колико економских параметара који утичу на стабилизацију приходне стране јавних финансија.

Али, када је реч о избору владе Мирка Цветковића, расходне стране јавних финансија и њеном смањењу, показали су да су кратке памети али и несагледивог политичког егоизма. Све то преточили су у законе којима ће смањити број запослених у државној и локалној администрацији и пред-

ставили то као своју прву меру.

Било би лепо да су нам најпре рекли одакле сада толика администрација. Када су на власт дошли затекли су свега 8.000 људи у њој. Девет година касније, Србија уљуљкана у своју европску бајку, сазнаје да има преко 30.000 људи запослених само у републичкој администрацији. Како, зашто и због чега? Шта је Србија добила заузврат? Буџетски дефицит, корупцију, неефикасност, главобоље...

Који су били критеријуми када су примани ти људи? Професионалне вредности, стручност, знање или нешто друго? Знате и сами. Политичка подобност, партијска припадност, страначке заслуге итд. Јер, ако је неко лепо плакато Бориса Тадића, делио жуто-плаве пакетиће, ред је ваљда да му се држава одужи једном агенцијом, платом од 200.000 динара, возилом и возачем, скромном репрезентацијом.

Сада тај број, проценили су владини стручњаци, мора да се смањи на 28.400. То је добитна комбинација. То је број који ће Србији обезбедити администрацију по мери Европе, по мери Демократске странке и Бориса Тадића. Један се проблем поставља пред Миркову владу. Ко ће бити отпуштен? Ко је већу штету нанео Србији на европском путу? Кафе куварице и чистачице или возачи и курири. Свеједно је. Ту су по 20 или 30 година, а и сваког месеца носе кући по 16.000 динара. Докле бре ти такви да коче европске перспективе Ср-

бије? Мирко ће то да разјури и реши проблем своје несанице.

Али, нигде у законима ни речи о агенцијама, комисијама и другим регулаторним телима. О телима у којима је легло корупције, криминала и злоупотреба. Шта је са јавним набавкама и тендерима, са стварним рак ранама српског буџета.

У Скупштини је, пре само неколико месеци, усвојен Закон о буџетском систему. Представници владе су га промовисали потребом за стварањем консолидованог буџета. За што? Зато што је то био модел, како је говорила министар финансија Диана Драгутиновић, да се коначно успостави контрола токова новца код буџетских корисника попут агенција и комисија. Пре неколико недеља, опет госпођа Драгутиновић кука, не зна где је 130 милијарди динара буџетских средстава. Најављују, поново ће мењати закон.

Одговор је јасан, паре су покрадене у тендерима, јавним набавкама, бахатим провизијама, једноставно у расипништву.

Предвиђају да одговорнима за спровођење овог закона дају рок од 30 дана, од дана ступања на снагу ових закона, да оцене запослене и на основу тих оцена одпусте неодговорне и несавесне раднике. Могу у својим одлукама да се користе и оценама својих радника у претходне две године. А ми питамо што су чекали толико дуго да санкционшу нераднике и несавесне. Ко ће надокнадити штету коју су нанели државним органима. Наравно, нико. Они су чеда режима, Борисови клинци, заштићени бели медведи... И сад нас уверавају биће правични, реални и непристрасни. Да, али по леђима чистачица, кафе куварица, возача итд...

И на крају, шта је са роковима предвиђенима у законима? Како ускладити буџетски календар и рокове за израду систематизација које предвиђају закони? На основу тих систематизација министарства морају да направе своје финансијске планове и уграде их у пројекат буџета за наредну годину. Влада још ни ребаланс није урадила, а не буџет за 2010. годину (додуше јесте један примерак за потребе ММФ-а, али то Скупштине не треба да се тиче). По свему судећи, биће привременог финансирања, а свима нама шта Бог да.

Светска банка против Србије

Пише: мр Дејан Мировић

Почетком новембра 2009. године, у Народној скупштини Републике Србије започела је расправа о законима који треба да регулишу даље задуживање код Светске банке. Представници власти су тврдили да су то повољни кредити који ће довести до „убрзаног развоја“ Србије. Наведено је да је чак и бивша социјалистичка Југославија сарађивала са Светском банком. Такође, нешто раније, у августу 2009. године, Светска банка је „отписала“ 400 милиона евра дуга такозваног Косова Републици Србији. Власт је и ово приказала као „добронамерни“ уступак Светске банке и као аргумент за даље задуживање код ове међународне финансијске организације. Али, историја односа између Светске банке, са једне стране, и Југославије и касније Србије са друге стране, указује да су нетачне овакве тврдње.

Југославија је почела да сарађује са Светском банком 1949. године, тачније, након раскида титоистичког режима са СССР-ом. Ипак, у периоду од 1949. до 1961. године, Југославија је добила само три кредита Светске банке у износу

од 60,7 милиона долара (слична ситуација је била и у вези са кредитима ММФ-а). Са друге стране, Југославија је у периоду од 1949. до 1961. година добила само од САД 2,5 (тадашњих) милијарди долара донација.¹⁾ Такође, Југославији је одобрен и изузетак, на основу члана 15 Статута ММФ, који дозвољава да се кредити узимају без стројих услова.

Посебно је интересантно што тада САД нису дозвољавале Југославији да узима велике кредите од Светске банке. На пример, као што то наводи амерички експерт за Југославију Лорејн Лис: „Администрација је довела у питање захтев Југославије за добијање зајмова од 200 милиона долара од Светске банке, извозно-увозне банке, и из разних приватних банкарских институција због забринутости да она не би могла да изађе на крај са толиком задуженошћу“.²⁾ У периоду од 1949. до 1961, када није примењивала услове ММФ и Светске банке, и када од тих институција није узимала значајне кредите, Југославија је имала велику стопу раста индустријске производње од 14 одсто, као и укупну стопу раста националног дохотка од 209 одсто и минималну незапосленост. Дакле, тадашњи развој Југославије се заснивао на донацијама из САД, а не на кредитима Светске банке и био је,

у суштини, нека врста награде за политичку превару коју је извео Јосип Броз Тито када је из руског блока прешао у западни.

Након политичког сукоба са САД (или, након мешања Југославије у палестинско-израелски конфликт) 1961. године, Београд је био приморан од стране Вашингтона да примењује услове ММФ и Светске банке. Тачније, за Југославију престаје да важи изузетак из члана 15 Статута ММФ. Од тада престају америчке донације и почиње узимање великих кредита од ММФ и Светске банке. Убрзо након почетка новог економског процеса, југословенска привреда почиње да пропада. На пример, нови петогодишњи план је морао да буде напуштен 1963, после само годину и по дана од доношења. Трошкови живота су порасли за 30 одсто. Број незапослених, који је 1954. године износио 26.420, 1964. године достиже ниво од 106.662 незапослених, а 1969. године 159.115 незапослених (без обзира што је само у 1964. години емигрирало 1.000.000 људи из Југославије).³⁾ Југословенски динар је девалвиран за 250 одсто, а спољнотрговински дефицит 1970. године достиже 958 милиона (тадашњих) долара.

Због узимања кредита и примењивања неповољних услова Светске банке и ММФ-а, од 1971. до 1980. године спољни дуг Југославије расте за 600 одсто и достиже 18,8 милијарди (тадашњих) долара. Такође, у периоду од 1980. до 1986. године западни повериоци су наплатили 31, 2 милијарди долара, камате и главнице, од Југославије. Али, спољни дуг социјалистичке Југославије се није смањио, напротив, повећао се на 20, 5 милијарди долара.⁴⁾ Истовремено, цене су скочиле за 7,6 пута у односу на 1976. годину, није било довољно бензина, животних намирница, уведено је рестриktivно коришћење аутомобила, повећана је незапослености за неколико пута. Дакле, кредити и услови Светске банке и ММФ су фактички уништили привреду и друштво бивше Југославије у периоду 1961-1986. У том контексту, као последица распадања економског система бивше Југославије, распламсавају се и међунационални сукоби који коначно доводе до грађанског рата 1991. године.

Ипак, режим у Србији није извео никакву поуку из оваквог негативног искуства бивше Југославије у вези са Светском банком. Напротив, након 2000. године наставља се задживљавање под неповољним условима и то код Светске банке и ММФ-а. Зато спољни дуг Србије достиже, 31. августа 2009. (према подацима Народне банке Србије), 21,7 милијарди евра. Дакле, економско уништавање српске привреде и друштва се дешава скоро на исти начин као и у бившој Југославији почетком осамдесетих година. На пример, само у 2010. Србија ће морати да плати 3,5 милијарде евра повериоцима!

Међутим, сви ти застрашујући подаци нису поколебали власти у Београду у њиховој економској политици. Напротив, 30. априла 2009. године, премијер Мирко Цветковић и гувернер Радован Јелашевић упућују ММФ-у неоколонијално писмо о намерама. У писму се Србија обавезује на такозвано замрзавање плата у јавном сектору и пензија у периоду од 2009. до 2010. године (у суштини, ради се о смањивању плата и пензија, јер планирана инфлација у Србији је између 6-10 одсто), мања давања за здравство и локалну самоуправу, ускраћивање око 450 милиона евра за функционисање државе и престанак даљег запошљавања у јавном сектору.

Увидевши да српске власти не намеравају да воде самосталну економску политику, Светска банка прима, 2009. године у своје чланство и такозвано Косово. Да би се прикрио овај политичко-економски скандал (тачније, чињеница да ће представници Србије седети заједно са представницима такозваног Косова у истој сали на заседањима Светске банке), Србији се описује око 400 милиона евра такозваног косовског дуга. Власти у Београду пристају и на ове услове, иако се ради о суми која не чини ни 5 одсто рудног богатства Косова и Метохије (које се процењује на 13, 5 милијарди евра).⁵⁾ Али, руководиоци Светске банке се нису зауставили само на томе. Они, поред кршења међународног права и уништавања српске привреде, здравства и образовања, захтевају од Србије да испуни и нове услове. Ти услови су ново смањивање издатака за здравство и образовање у износу од око 300 милиона евра, смањивање пензија које су „сувише високе“, јер је пензиони систем у Србији наводно „сувише великодушан“, смањивање броја запослених у образовању, затварање болница у Србији, као и повећање старосне границе за одлазак у пензију.⁶⁾

Дакле, у суштини, Светска банка, у којој главни утицај имају САД, данас тражи од Србије одрицање од Косова, а у економском смислу сасвим супротно од онога што је смисао америчког антикризног програма од око 800 милијарди долара. У САД је очувано највише радних места управо у образовању, око 325.000!⁷⁾

Међутим, власти у Београду као да не разумеју, или не желе да разумеју, шта је права суштина оваквих скандалозних и дрских услова Светске банке. Тачније, режим се понаша као да иза Светске банке стоји некаква хуманитарна организација, као што је Црвени крст, а не САД, које немају никаквих моралних принципа у својој економској и спољној политици. Тачније, основно начело које покреће САД у последњих 60 година, јесте начело израбљивања и уништавања дужника. Уосталом, и сам Ален Гринспен бивши шеф Федералних резерви САД признаје то у својим мемоарима: „Моралне искључивости не постоје, вредности и етика и начини људског понашања одраз су културе и као такви нису подложни логици. Толико произвољно варирају да су изван домета озбиљног размишљања”.⁸⁾ Више је него јасно свакоме ко хоће да разуме како функционише Светска банка као инструмент економске политике САД.

Напомене:

- 1) Лемпи Ц. „Југославија као историја”, Дан граф, Београд, 2004, стр. 247.
- 2) Лис Л. „Одржавање Тита”, БМГ, Београд, 2004, стр. 290.
- 3) Према подацима Савезног завода за статистику
- 4) Јововић Д. „Југославија и Међународни монетарни фонд”, „Економика, Београд, 1991, стр 163-164.
- 5) Према процени Рајнера Хенгстмана, директора такозване косовске Дирекције за руднике и минерале
- 6) „Новости”, 19. 8. 2009.
- 7) Привредни преглед, 2. 11. 2009.
- 8) Гринспен А. „Доба финансијске нестабилности, „Масмедиа, Загреб, 2008. стр. 37.

Осамнаест година Републике Српске и 14 година Дејтонског споразума

Пунолетна слабија него на дан рођења

- *Захваљујући пријисцима Заиада и својим недораслим, на власи и новац похлепним предсавницима, Српска је од Дејтона до данас осила без химне, засиаве, грба, новца, царине, војске, обавешајне службе, правосућа, права да даје држављанство, издаје лична докумениа, рејисарске таблице на возилима, одобрава инвестиције и – Брчко, чиме је прекинуиа на два дела.*
- *Сада брани сушину Дејтонског споразума и свој постојања – енглеско гласање у Дому народа БиХ*

Пише: Душан Марић

Четрнаесту годину од завршетка рата и свог међународног признања као једног од два ентитета у Босни и Херцеговини, Република Српска дочекује изложена великим притисцима да пристане на сопствено укидање.

Од власти у Бањалуци се тражи да пристану на суштинске, до сада највеће, измене Дејтонског споразума и Устава БиХ, који су међународноправни гарант њеног постојања.

У последњих месец дана, на иницијативу САД, у Сарајеву је одржано више састанака политичких лидера српског, хрватског и муслиманског народа, на којима амерички изасланици, уз асистенцију ЕУ, покушавају да Милорада Доди-

ка и његове сараднике приволе на уставне промене које би за последицу имале убрзано нестајање Републике Српске.

Покушаји укидања Републике Српске замаскирани су тврдњама да су у питању реформе које су неопходне да би БиХ наставила започете евроатлантске интеграције.

Од Срба се тражи да у оквиру тих реформи пристану на формирање јединствене полиције БиХ, на укидање ентитетског гласања и укидања права вета у случају угрожености националних интереса.

У том случају муслимани и Хрвати би добили могућност да сами управљају БиХ, као што су то чинили од 1992. до 1995. године, Република Српска би остала мртво слово на папиру, а Срби би практично постали национална мањина, без икакве значајније могућности да у заједничким органима у Сарајеву, заштите своје националне интересе.

На тај начин, 14 година после рата, Хрвати и муслимани остварили би циљеве због којих су у пролеће 1992. године и почели рат у којем је погинуло више од 100 000 људи.

Фрањо Туђман и Алија Изетбеговић постхумно би однели победу.

Свесни чињенице да би то довело до нестанка Српске, српски политичари у БиХ упорно одбијају било какав разговор о укидању ентитетског гласања.

Милорад Додик, који је у премијерску фотељу први пут засео уз подршку америчких тенкова и долара, прети да ће у случају да се са вербалних пређе на неке друге притиске, расписати референдум за проглашење независности Републике Српске и њено припајања Србији.

– Узели су нам Републику Српску Крајину. Узели су нам Косово и Метохију. У Хаг смо послали цело ратно руководство Србије, РСК и Републике Српске. Изручили смо им Слободана Милошевића. Дали смо им Караџића. Сад хоће да узму и Републику Српску. Не дамо. На то никад нећемо пристати. Ако нема Републике Српске, неће бити ни БиХ – тврди Милорад Додик.

Међутим, сличне изјаве Додик и други српски политичари из Бањалуке давали су и протеклих година, а за то време Република Српска остала је без више од половине својих

дејтонских надлежности.

У међувремену, остало су раскрчили управо они што су се заклели да ће их сачувати – српски политичари и њихове странке, који су имали премало знања и храбрости да их паметније и одлучније бране од насртаја тзв. међународне заједнице, предвођене САД и НАТО-ом, и превише алавости према државним функцијама и лагодном животу које су им оне доносиле.

Звучи невероватно, али тачан број надлежности које су уз српску сагласност са Бањалуке пренете на Сарајево не зна чак ни Влада Републике Српске!? Најчешће се оперише са бројком од „четрдесетак“, мада има оних који тврде да их је више од стотину.

Тај податак сам по себи говори с колико (не)одговорности се политичари у Бањалуци односе према својој уставној обавези да штите интересе српског народа и Републику Српску. Суочен са овом непознаницом, садашњи премијер Милорад Додик прошле године је наложио свим министарствима да, у оквиру својих ресора, ураде извештаје о правима која су имала у новембру 1995. године, а данас их немају. Индикативно је да се ни годину дана касније не зна ни да ли је извештај завршен, ни какви су његови резултати.

Оно што се зна и без тих извештаја довољно је за закључ-

Бивша браћа у фронту против српског народа

Република Српска једини пријатељ

Србима у Словенији одузимају пасоше и држављанства. Срби у Хрватској имају статус какав има дивљач у време ловостаја. Црногорце који одбијају да се одрекну српског порекла режим Мила Ђукановића све више третира као маргиналце. Од неколико стотина хиљада у Федерацији БиХ Срба је остало само двадесетак хиљада. У 527 некадашњих етнички чистих српских села нема трагова живота.

Једино где Срби имају права која им припадају као народу је Република Српска. Управо зато, муслимани и Хрвати, уз подршку својих ратних савезника САД и НАТО и настоје да је укину.

Да ли је Србија још увек гарант Дејтонског споразума ?

Београд ћути

Као један од његових потписника, Србија је гарант поштовања Дејтонског мировног споразума, уставног уређења БиХ и постојања Републике Српске.

И као таква морала би да буде незаобилазан учесник разговора о било каквој промени уставног уређења БиХ. Упркос томе и специјалним везама са Републиком Српском, потписиваним чак два пута, Србија не учествује у разговорима о будућности Босне и Херцеговине. Нико је не позива.

Тако представника Србије није било ни на последњим разговорима у Сарајеву. И то не чуди.

Међутим, чуди да Србија због тога ни овај пут, као ни раније, није Савету безбедности УН и Савету за имплементацију мира у БиХ упутила бар формални протест .

Таквим понашањем, режим у Београду слаби међународну позицију Србије, али и Републике Српске.

Ништа мање не чуди да Милорад Додик, који је велики пријатељ Бориса Тадића и садашњег режима у Београду, пристаје да учествује у разговорима о изменама уставног уређења БиХ и Дејтонског мировног споразума иако њима не присуствују и представници Србије.

чак да су у 14 година од завршетка рата и Дејтонског споразума српски политичари ударнички помагали муслиманима, Хрватима и Западу да у миру остваре своје ратне циљеве против српског народа. Неки због незнања и недораслости да воде државне послове, други због каријеризма, трећи због страха од хашке оптужнице, четврти због новца, а већина њих због свега тога заједно....

Захваљујући њима, Српска се под притиском Запада, оличеног у тзв. високом представнику, прво одрекла дејтонског права да својим грађанима даје држављанство, уступајући то централној власти у Сарајеву. Након држављанства, власти у Бањалуци и Палама одрекле су се и права да издају регистарске таблице на возилима и да одређују њихов изглед.

Срби у БиХ су потом остали без сопственог новца, па је српски динар заменила такозвана, не зна се чија, конвертибилна марка.

Српски политичари, под патронатом режима Бориса Тадића, олако су пристали и на одрицање од аутономне пореске политике, тако да новац од пореза у Републици Српској сад убира Управа за индиректно опорезивање у Сарајеву.

Пристајањем на јединствен закон о личним документима и путним исправама, Срби су се одrekli својих личних карата, пасоша и саобраћајних дозвола.

Споразумом из Дејтона, Српској су у надлежност припале царина и заштита сопствене границе. Сада те послове, уз сагласност Бањалуке, обавља јединствена Државна гранична служба са седиштем у Сарајеву.

Ако РС буде желела да у будућности повећа број телекомуникационих оператера, телевизијских или радио-станица, више то неће, као до пре неколико година, моћи учинити сама, без сагласности хрватских и муслиманских политичара.

Уз помоћ окупационих гувернера, Бањалука је Сарајеву „пклонила” и правосуђе Републике Српске, које се утопило у централизовану „европски правни систем БиХ”.

Резултат је следећи: у БиХ не прође ниједан месец без подизања нових оптужница и изрицања осуђујућих пресуда против Срба за почињене и измишљене ратне злочине над муслиманима и, знатно ређе, Хрватима. Али зато још увек ниједан муслиман или Хрват нису осуђени за злочине почињене над Србима.

Босанско правосуђе још увек није подигло оптужнице ни против извршилаца и наредбодаваца таквих злочина какви су масакр на хиљаде српских цивила у Сарајеву, Подрињу, Санском Мосту, Мркоњићу, Босанском Броду и Купресу, убиство више десетина војника ЈНА у Добровољачкој ули-

ци у Сарајеву, линч три стотине српских војника у „тузланској колони”.

Српска се одрекла и дејтонског права да самостално врши приватизацију својих предузећа и одобрава стране инвестиције на својој територији. Уместо њених органа, те послове обавља Конкурентски савет БиХ. Да би продала неко своје предузеће Бањалука мора да обезбеди дозволу Сарајева.

У низу здравом разуму несхватљивих жртава које је Република Српска учинила ради јачања унитарне Босне и Херцеговине, и сопственог слабљења, грађане је највише огорчило укидање обавештајних служби и Војске Републике Српске.

Војници и официри Војске Републике Српске утерани су у исте јединице, у исте спаваоне, са онима који су колико јуче убијали чланове њихових породица, њихове комшије, школске другове, пљачкали и до темеља разарали њихове куће и њихова села..

Док су српски родољуби гинули бранећи Невесиње, Грахово, Зворник, Братунац, Добој ...мали политичари и велики криминалци су на њиховој крви правили политичке каријере и приватне пословне империје. И захваљујући тако стеченом утицају, свих ових 14 година, заједно са САД и Западом, играли пресудну улогу у формирању већине у Народној скупштини и Влади Републике Српске.

Само такав парламент и таква влада могли су да пристану на укидање свих, полицијских, војних, и обавештајних служби Републике Српске и пренос њихових овлашћења на заједничку муслиманско-српско-хрватску Обавештајно безбедносну агенцију и Државну агенцију за истраге и заштиту (СИПА).

После свих тих неразумних, неретко издајничких, по Републику Српску смртоносних уступака српских политичара западно од Дрине својим ратним непријатељима муслиманима, Хрватима и њиховим таторима из Вашингтона и Брисела, није чудо што су ови на крају затражили да се Република Српска одрекне и два последња стуба своје државности – полиција и права вета у заједничким органима власти у Сарајеву.

Уколико потпишу сагласност и на те захтеве, Додик и његови сарадници потписали су смртну пресуду Српској, Републици чије је постојање од животног значаја за Србију и будућност српског народа.

Тадић гори од Турчина

- *Турска подржава решење политичког статуса Косова на основу демократске воље грађана, изјавио је турски председник Абдулах Гул 11. октобра 2005. током посете Приштини. Тадић је пак изјавио да „Србија данас има најбоље односе с Турском у историји” представљајући Турско признање НАТО државе Косово као споредну ствар за интерес Србије*

Председник Демократске странке и Србије Борис Тадић сопственим понашањем још једном је, током посете председника Турске Абдулаха Гула, потврдио истинитост народне изреке „Потурица гори од Турчина”. Тадић се на све начине потрудио да током боравка госта из Мале Азије брутално понизи грађане Србије. Абдулаха Гула, председника земље која је међу првима признала нелегално проглашену независност Косова и земље која је 1999. године активно учествовала у бомбардовању СРЈ, Тадић је дочекао као најбољег пријатеља и савезника Србије.

Тадићев режим дочекао је Гула као ослободиоца, а у његову част „окитио” Београд стотинама турских застава. Два пријатеља, Борис и Абдулах, сагласили су се данас да су две државе достигле највиши ниво билатералних односа, и да се пред њима отварају нове перспективе за продубљивање политичке и економске сарадње. Тадић је изјавио да „Србија данас има најбоље односе с Турском у историји” представљајући турско признање НАТО државе Косово као споредну ствар за интерес Србије.

– Неслагање око Косова и Метохије не сме да поремети наше односе и да допринесе њиховом урушавању – рекао је председник Србије додајући да је много важније што се „две државе међусобно подржавају у процесу европских интеграција”. А шта то може да поремети односе са другом државом ако не подржавање сепаратиста који руше територијални интегритет Србије?

Најближи савезник Шиптара

Турска је, иначе, највећи заговорник нелегалне независности Косова и Метохије и најближи савезник шиптарске владе у борби да Косово постане чланица Уједињених нација. Активна подршка независности НАТО државе Косово од стране Турске управо је започела у време када је Тадићев нови пријатељ Абдулах Гул био на челу министарства спољних послова Турске

– Турска подржава решење политичког статуса Косова на основу демократске воље грађана, изјавио је Гул 11. октобра 2005. током посете Приштини, где је разговарао са

шиптарским званичницима на Косову. Гул је тада оценио да Косово улази у најважнију фазу у својој историји, с циљем да се реализује воља народа.

Гул је током своје посете Косову обишао и 350 турских војника из контингента НАТО који учествују у окупацији јужне српске покрајине.

Турска је међу првих пет држава које су признале нелегално проглашену независност Косова. Турска је већ 18. фебруара, дан после нелегалног проглашења независности, најавила признање Косова, а већ 20. фебруара је тадашњи турски министар спољних послова Али Бабаџан предао писмо о признању на руке ратном злочинцу Хашиму Тачију.

– Република Турска изражава задовољство садржајем декларације о независности коју је усвојио косовски парла-

Убијали Србе 1999. године

Турска је активно учествовала у бомбардовању СРЈ 1999. године. Турска је дозволила НАТО–у коришћење својих ваздушних база за нападе алијансе против Југославије, као и својим Ф–16 ловцима да буду пратња сквадронима бомбардера. Задњих дана су турски авиони директно учествовали у бомбардовању и убијању српских грађана, а Турска је обезбедила и неколико стотина војника за НАТО копнене мисије.

мент и доноси одлуку да призна Републику Косово. Турска се нада да ће независност Косова ојачати климу сигурности и поверења између земаља у региону. Турска ће наставити да доприноси развоју Косова – изјавио је том приликом Бабаџан.

Званичницима Турске није требало пуно да пређу са речи на дело. Тако је неколико дана пре него што је постала привремена чланица Савета безбедности Уједињених нација, Турска обећала да ће се ангажовати како би Косово постало чланица УН.

– Желимо да видимо Косово као чланицу УН. Анкара подржава Косово у свим организацијама међу којима је чланицама – изјавио је шеф спољнополитичке комисије турског парламента Мурат Мерџан.

У јуну 2009. године Турска је обећала економску помоћ тзв. влади Косова.

– Турска ће наставити да подржава Републику Косово како на политичком тако и на економском аспекту. Турска ће наставити да буде главни партнер косовске економије. Република Косово добијаће непрестану подршку и помоћ из Турске – рекао је председник Скупштине Републике Турске Коксал Топтан.

Шиптарима укинули визе

Прави однос Турске према Србији и Србима показује и чињеница да грађани Србије морају да плаћају визе када путују у ову земљу док су оне укинуте за грађане Косова. Турска је, почетком 2009. године, укинула визе за грађане Косова што је објашњено подршком косовској независности. Говорећи на свечаној седници тзв. Скупштине Косова у Приштини, тадашњи министар иностраних послова Турске Али Бабаџан казао је „да ће званична Анкара, као и до сада, наставити да подржава Приштину и укинути визе грађанима Косова”.

– Суверенитет Косова се не може довести у питање – рекао је тада туски министар.

Истовремено, грађани Србије који путују у Турску на летовање принуђени су да и даље плаћају визе за Турску. Иако се виза добија за један дан, јасно је да Турци као своје савезнике на Балкану доживљавају НАТО државу Косово а не Србију упркос удворничком односу Тадића према Абдулаху Гулу.

Турске претње Србији

Српска радикална странка је у више наврата упозоравала режим у Србији на непријатељски однос Турске према Србији, али су упозорења остала без реакција. Потпредсед-

Са Енвером пре Бориса
Иначе, у режимским медијима је прећутано да се Абдулах Гул, само седам дана пре сусрета са Тадићем, састао у Анкари са делегацијом тзв. Уставног суда Косова, коју је предводио Енвер Хасани. Чињеница да је делегацију тзв. Уставног суда примио председник Турске, само је један пример пажње коју Турска посвећује својим пријатељима из тзв. НАТО државе Косово.

ник Српске радикалне странке Драган Тодоровић недавно је у парламенту Србије захтевао да Министарство иностраних послова Србије реагује на изјаве новог министра иностраних послова Турске Ахмета Даутоглуа које је дао током посете Сарајеву, да је циљ турске политике успон отоманског Балкана.

– Желимо нови балкански регион, утемељен на политичким вредностима, економској међузависности, сарадњи и културној хармонији – то би био отомански Балкан. Ми ћемо обновити овај Балкан. Отоманска столећа Балкана су успешна прича, па сада је треба обновити – изјавио је Даутоглу.

Нажалост, реакција српског Министарства спољних послова на ове претеће изјаве је изостала, а Тадић се Турској на претњама захвалио свечаним дочеком Гула.

Љубитељ србомрзца

Борис Тадић познат је по дружењу и пријатељству са непријатељима и убицама Срба. Његова дружења са председником Хрватске Стјепаном Месићем, НАТО злочинцем Хавијером Соланом, наводно случајни сусрет и руковање са шиптарским злочинцем Агимом Чекуом добро су познати грађанима Србије. Сарадња са земљама које су бомбардовале СРЈ или признале Косово постали су саставни део Тадићевих председничких активности. Последњи у низу јесте и дочек Абдулаха Гулу чиме је Тадић добре односе са Турском ставио испред територијалног интегритета земље.

Р. В. С.

Погажено начело реципроцитета

- *Нова спољна политика има, кажу, подједнако важна три приоритета, и то: европске интеграције, очување територијалне целиности и најбоље могуће односе са суседима. Кад се боље размисли овде нашио фа.л.и. Погодили сје: недостаје „али“. Дакле, „али водећи рачуна о националним и државним интересима Србије“. Како сивари споје, нарочито код пређеј приоритета, што ишо фа.л.и боде очи. Ту има много магле. Није јасно да ли ће се примењивати начела реципроцитета. У спољној политици Србије после њејкојбарској уча шај принцип је, практично, шиче-зао*

Лажна слика: „Србија јесте мала земља, али дрма“; „кључни фактор“...

Све је конструкција; нигде чињенице. Ми стално живимо од фикције. Стално тражимо нове конструкције, независно од било какве стварности, било какве реалности. Нас то не занима. Ови на власти су ту да нешто замандрљају и то ће да им прође”.

Замандрљавају овде, али да ли ће то да им прође напољу? Покушавају.

Мада нису испуњени неки основни услови, Тадићев режим ће до краја године предати кандидатуру за чланство у Европској унији. Тиме ће, кажу, бити стављена тачка на праву којим то путем Србија иде.

Мир и стабилност у региону је предуслов за европске интеграције. Сада је у јеку дипломатска офанзива за унапређење односа земаља нашег региона. И гле чуда: Србија се ставила у прве редове! И више од тога, јер је Борис Тадић поручио:

„Србија има кључну улогу за стабилизацију, сигурност и просперитет на Балкану“!

Занимљиво, такве поруке сада шаље и Брисел, на нешто мање експлицитан начин и Вашингтон, а том хору се придружују и суседи.

Абдулах Гул, председник Турске која је међу првима признала „државу Косово“, рекао је долазећи недавно у Београд: „Свесни смо и разумемо осетљивост Србије по питању Косова. Наше признавање независности Косова – са чијим народом имамо снажне везе, а чија је независност дошла као резултат дуготрајног ангажовања међународне заједнице – није усмерено против Србије”.

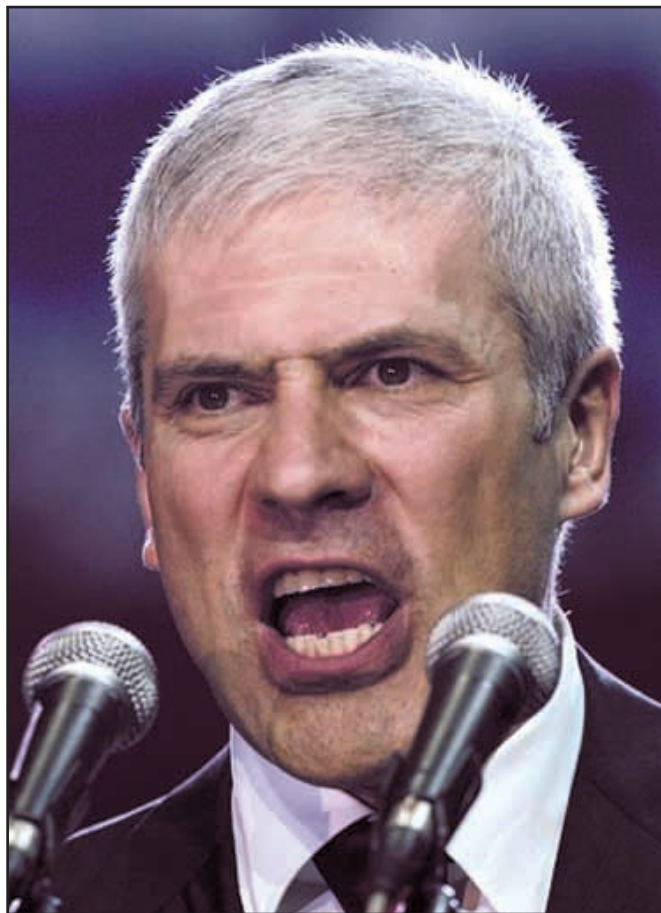
После тих речи одао је признање председнику Србије: „Поштујем и делим стратешку визију Тадића о будућности билатералних односа и сарадње наших двеју земаља”.

На крају разговора саопштено је „да су односи Турске и Србије на највишој тачки у својој историји, и достигли су ниво стратешког партнерства”.

Наздравље!

Али, чему то води? Шта се иза тога крије?

Ако бисмо у помоћ позвали искуство, присетићемо се, не баш са задовољством, да је у време Дејтона, када је требало зауставити рат у Босни, Милошевић, који је до тада носио епитет „балканског касапина”, означен као „кључни фактор на Балкану”.

Срби су у Дејтону, знамо, натерани на болне уступке: одрекли се Сарајева, знатног дела територије западне Босне, а за Републику Српску стратешки важно Брчко добило је статус дистрикта, чиме је РС пресечена на два дела.

Да ли се Тадићу, који данас ведри и облачи у Србији, нешто слично припрема? Шта треба да уступи што већ није, а да не тражи нешто заузврат? О томе се не говори, мада се наслућује да се нешто иза брда ваља. Шта би то могло бити?

Да ли ће се, као у случају Еулкса, чинити неки даљи уступци задовољењу воље Запада око Косова? Колико ће

се „статусом Војводине” намиривати експанзионистичке тежње Мађарске (а и Немачке)? Да ли се прва посета турског председника, после 23 године, може доводити у везу са будућим развојем ситуације око Сандака?...

О томе или нечем сличном сви ћуте. А не би требало! Индикативно је што „Тадићеву спољнополитичку стратегију”, поред Анкаре, хвале и у Загребу: „Раширио је свој утицај по регији... Можда би и неки из суседства Србије могли нешто из тога научити”.

Али, зар Тадић „свој утицај” није ширио узурпирајући право да се у име српског народа извињава за злочине над Хрватима и муслиманима? Такође је нанео огромну штету српском народу неадекватним реаговањем на дрско црногорско признање НАТО државе Косово, као ни македонско.

Шта ако је Тадић већ договорио са својим газдама за себе неку функцију као Свилановић? Тај је, такође, утицај у регији ширио на штету Србије (дао Превлаку, и сл).

Начела реципроцитета

Нова спољна политика Србије, чије се формирање везује за долазак Бориса Тадића на власт, базирана је, веле, на *четири стуба*: Европска унија, САД, Русија и Кина, уз јачање веза у регији.

Та нова спољна политика има, кажу, подједнако важна *три приоритета*, и то: европске интеграције, очување територијалне целовитости и најбоље могуће односе са суседима.

Кад се боље размисли овде нашто фали. Погодили сте: недостаје „али”. Дакле, „али водећи рачуна о националним и државним интересима Србије”. Како ствари стоје, нарочито код трећег приоритета, то што фали боде очи. Ту има много магле.

Није јасно да ли ће се примењивати *начела реципроцитета*.

У спољној политици Србије после петоктобарског пуча тај принцип је, практично, ишчезао.

Реципроцитет у спољној политици је *начело по коме се свакој држави не може одредити одређена повласница без одговарајуће повласнице ове државе првој*.

То је битно посебно у данашње време, када се тако често може чути да у политици нема ни љубави, ни пријатељства, већ да владају само интереси.

Каква је, с тим у вези, ситуација у нашем региону?

После оживљавања политичких комуникација, учесталих билатералних и регионалних састанака лидера – могло би се закључити да се регион тргао и кренуо у позитивном смеру. Али, тако је ако се гледа издалека. Изблиза ствари нису ни приближно ружичасте. Нити ће бити, и то из већ наведеног разлога односа према реципроцитету који на адекватан начин није стављен у функцију. Без тога нема перспективе.

Лов у мутном

Другим речима, без реципроцитета наставиће се пракса лова у мутном у којем је Србија извлачила дебљи крај.

Добро је живети са суседима у миру и хармонији и, колико је то могуће, међусобно се помагати. Свакако, у спољнополитичкој стратегији треба на томе настојати, па и инсистирати на развоју узајамних односа и укупној регионалној комуникацији и сарадњи. То би требало свима да буде у интересу. Веће је и тржиште.

Али, Србија је после 2000. године чинила само неразумне и понижавајуће уступке. Из тих разлога, и на најмање подизање гласа из Београда, сваки наш сусед (изузев Румуна)

скаче као опарен! И не само то, него им тзв. међународни фактори прискачу у помоћ.

Дакле, досадашња искуства говоре да трећи приоритет спољне политике, *најбољи односи са суседима*, неће, по досадашњим условима, моћи да се на прави начин реализује. Може остати само мртво слово на папиру. Свакако, то би била велика штета. Јер, српски народ у својој традицији има жељу за искреним односима са свима у свету, што се каже – све до Аљаске и Аустралије.

Има основа за скептицизам да за време Тадићевог режима, све док траје, Србија неће озбиљно да инсистира на реципроцитету. Ова власт и нема, како се показало, воље за то. Јесте, избацили су неке амбасадоре. Гракнули су са разних страна: „Свађате нас са светом”. Сад их, без образложења, враћају.

„Притисак је био огroman”, кажу као оправдање.

Озбиљна политика не може да се води када није независна.

С тим у вези, погледајмо, рецимо, српско-хрватске односе у области економије: Србија се отворила за хрватске фирме, док се Хрватска према нашим понаша као жеж. У Србију је данас продрло више од 200 хрватских фирми, тамо тек мање од десет српских! Где је ту реципроцитет? Нема га. Нити је на видуку.

Наша влада јесте апеловала на суседне земље да не признају Косово, али су га оне признале, чак и Црна Гора. И пујпике.

Да Република Српска не блокира одлуку, то би учинила и БиХ.

Само је Румунија частан изузетак.

Да закључимо: *Нико не може да разуме* како је, онда, Србија прешла преко свега и, штавише, промовише се у лидера регионалне сарадње? *Али, може да замисли* да се иза свега тога крије неки лични интерес Бориса Тадића и његове камариле. Они су за себе резервисали места у неким међународним институцијама...

Р. В. С.

Популарност Русије трн у оку

Пише: **мр Дејан Мировић**

Након веома успешне посете председника Руске Федерације Дмитрија Медведева Београду, 20. октобра 2009, пробриселска (антируска) пропаганда у Србији је била принуђена да промени начин деловања. У том контексту, након успешне посете Медведева у прозападним медијима у Србији је напуштена, очигледно, неуспешна пропаганда која се употребљава неколико протеклих година. Тачније, у оквиру „старих” метода, током протеклих неколико година, прозападни медији у Србији су поручивали српском народу да је „Русија на коленима” и да Србија не може добити економску помоћ од Москве. Такође, тврдило се да Руска Федерација неће заштитити Србију у Савету безбедности Уједињених нација када дође до гласања о Косову. Међутим, огромна економска снага Русије и очигледна енергетска зависност Европске уније од Москве, која је демонстрирана током гасне кризе 2008/2009. године, али и принципијелна одбрана Србије од стране Русије у Савету безбедности УН када се радило о Косову, у потпуности су разоткрили фразе и пропаганду коју су користили прозападни медији у Србији. Размере неуспеха антируске пропаганде у Србији показује и чињеница да су премијер Путин и председник Медведев, према последњем истраживању агенције „Политикум”, убедљиво најпопуларнији страни политичари у Србији. Таква огромна популарност Медведева се није могла сакрити ни током посете Србији. Приликом полагања венаца на гробљу које је посвећено погинулим црвеноармејцима и српским партизанима, који су ослободили Београд 1944. године, група проруских патриота је уз узвице „Србија-Русија” успела чак да пробије кордоне милиције, иако су мере безбедности то најстрожије забрањивале.

Медведев је након тога, заједно са председником Србије Тадићем, присуствовао потписивању више уговора између Руске Федерације и Србије, у економској, хуманитарној и културној сфери. Посебно је значајно што је договорено и отварање базе руског Министарства за ванредне ситуације у граду Нишу. Све ово је морала да преноси државна телевизија.

Затим је у Народној скупштини Републике Србије Дмитриј Медведев доживео незапамћене овације (чак и Слободан Милошевић, који је на почетку свог председничког мандата био најпопуларнији српски политичар у последњих 50 година то није доживео¹). Након уласка Медведева у салу за седнице Народне скупштине, посланици највеће опозиционе партије, проруске Српске радикалне странке, устали су и почели да аплаудирају. На опште изненађење, томе су се спонтано придружили и посланици владајуће Демократске странке! Сви посланици су више пута устајали и дуготрајним и jakim аплаузом поздрављали Медведева, чак и посланици проамеричке Либерално-демократске партије и по-

сланици мађарских партија. Медведев је чак био приморан да покретом руке замоли посланике да му омогуће да говори, а колико је позитивно узбуђење владало у сали Народне скупштине, показивала је и неувобичајена збуњеност увек смирене председнице Народне скупштине, Славице Ђукић-Дејановић.

Сам говор Медведева је био одмерен и јасан. Руска Федерација се залаже за нову глобалну безбедност, за остатак Косова у саставу Србије, даљу економску сарадњу Србије и Русије и осуђује сваки покушај историјског ревизионизма, посебно када се ради о Другом светском рату. Такав говор Медведева је више пута био прекидан аплаузима.

На коктелу одржаном у Народној скупштини после говора, могло се приметити да је и Медведев пријатно изненађен због такве топле и срдачне добродошлице. Руски председник је ипак смирено, достојанствено и са осмехом на лицу, одговарао на сва питања и молбе српских посланика који су га просто окружили у свечаној сали за пријеме.

Након посете Народној скупштини, председник Русије је посетио Српску православну цркву. У седишту СПЦ, београдској Патријаршији, Медведеву је уручено одликовање СПЦ. И тамо је, такође, руски председник дочекан веома срдачно.

Затим је председник Руске Федерације присуствовао свечаној академији у Сава центру, одржаној поводом 65 година од ослобођења Београда. Сала Сава центра може да прими 4.000 људи. Медведев је поново доживео велике овације. **Руски председник је добио за свој говор много више аплауза него председник Србије. Ова чињеница је јасно показала да је руски председник популарнији од српског у Србији!** Тог, 20. октобра 2009. године, ту истину нико није могао да сакрије од милиона Срба који су гледали преко телевизије пренос свечане академије из Сава центра. Та истина је била очи-

гледно јасна и западним амбасадорима који су присуствовали свечаној академији у Сава центру.

Зато је, одмах након посете Медведева, у прозападним српским медијима лансирана нова пропаганда. Основна фраза је да Руска Федерација, наводно, подржава улазак Србије у Европску унију. У том контексту и због збуњивања српског гласачког тела, цитиран је само један део говора председника Русије одржаног у Народној скупштини Републике Србије, у коме Медведев каже да Руска Федерација није против чланства Србије у ЕУ. Са друге стране, прећутан је други део исте реченице руског председника, из кога произлази да интеграција у ЕУ може бити прихваћена од стране Москве само под условом да се негативно не „одражава на добре односе са Русијом и да не наноси штету међусобној сарадњи” (иначе, целокупан говор председника Руске Федерације није у целости објављен у српским водећим медијима).

У контексту сакривања истине о Руској Федерацији и ЕУ, упорно се прећуткује у српским медијима да ће одредбе Споразума о стабилизацији и придруживању између ЕУ и Србије, пре или касније, довести до престанка важења уговора о слободној трговини између Руске Федерације и Србије. Такође, прећуткује се такозвана бриселска перспектива квази-државе Косово, или брутално наметање мисије Еулекс, што је такође у супротности са залагањем Руске Федерације заостанак Косова и Метохије у Србији.

Затим је, у прозападним медијима у Србији, пренесено писање америчке агенције Стратфор, о томе да, наводно, база руског МЧС, неће имати за циљ пружање хуманитарне помоћи у региону, већ да је права сврха јачање војног утицаја Руске Федерације у региону. Неколико дана су разни аналитичари у српским медијима дискутовали поводом тог текста Стратфора.²⁾

Ипак, главни удар пробриселске и антируске кампање у Србији је усмерен на кредит од милијарду евра (1,4 милијарде долара) који Руска Федерација даје Србији. У прозапад-

ним медијима се поводом тог кредита непрестано објављују текстови који имају циљ да прокажу тај договор. Прозападни медији стално нападају руску делегацију која преговара о детаљима кредита уговореног између Медведева и Тадића. На пример, поводом преговора у Москви у вези са детаљима кредита, објављују се текстови под насловом „Без договора о руском кредиту” (као да договор два председника уопште не постоји).³⁾ Такође, исти они медији који су, пре неколико месеци, подржавали задуживање Србије под неповољним условима код Међународног монетарног фонда и Светске банке, почетком новембра су објавили следеће текстове: „Неморално ново задуживање”, или „Да ли је Србија (пре)задужена”, као и „Шта значи бити презадужена земља”, или су преносили изјаве једног од главних кривица за задуживање код западних поверилаца, гувернера Јелашинића, који се после неколико година свог мандата „сетио” да упозори да се Србија веома брзо задужује.⁴⁾

Дакле, такозвана нова „пробриселска” пропаганда је, као и стара, заснована на лажима и полуистинама. Она се ипак мења и прилагођава новим условима и зато је опаснија.

Са друге стране, Руска Федерација нуди милијарду евра кредита и инвестиција, изградњу пруга и путева, дипломатску помоћ у одбрани територијалне целовитости Србије и опстанка Републике Српске, пролазак гасовода кроз Србију.

Да ли ће пробриселска пропаганда успети да сакрије ову економску истину од српског народа, када већ није успела да спречи велику популарност руског председника и Русије у Србији?

Напомене:

- 1) Милошевић је на првим председничким изборима 1990. године постигао рекорд у броју освојених гласова који никада нису достигли ни Коштуница ни Тадић.
- 2) НИИ, 29. 10. 2009.
- 3) „Блиц”, 31. 10. 2009: за железничку станицу и пругу Прокоп српска страна тражи 200 милиона долара, пругу Ниш –Димитровград 100, пругу Ваљево –Лозница 150 милиона долара, аутопут око Београда 170 милиона, пут Београд – Чачак 100 милиона, а српска страна још не зна тачно за шта да тражи остатак. Помињу се и пруга ка Црној Гори и путеви у Војводини, као и помоћ буџету од 200 милиона долара.
- 4) „Политика”, 1. 11. 2009.

Шта је Медведев понудио Србији

Нова архитектура безбедности

Приликом недавне посете Београду, руски председник Медведев је позвао Србију да се укључи у процес стварања нове европске архитектуре безбедности. То је изазвало различите коментаре у нашој јавности, исто као и потписивање споразума о хуманитарном реаговању у ванредним ситуацијама, што је протумачено као некакав тајни план за стварање руске војне базе у Србији!

Различита тумачења онога што је Медведев рекао, као и споразума који је потписан, резултат су, с једне стране, непознавања онога о чему је руски председник говорио и онога што је потписано. С друге стране, ради се о покушају збуњивања јавности од стране оних који стратешко партнерство Србије и Русије не подржавају и настоје да га ширењем полустина и дезинформација ослабе а, истовремено, повећају број оних грађана Србије који испред наших националних и државних, стављају америчке интересе, спремни су да беспоговорно следе америчку политику и кад је она директно уперена против просперитета и безбедности Србије и њених грађана.

Током обраћања српским посланицима, Медведев је рекао да Русија има „иницијативу да створи нов систем ефикасности и безбедности, који није уперен ни против кога, већ који ће нас ујединити независно од блокова и идеологије. Безбедност је недељива и то је најважнија поука Другог светског рата и догађаја из 90-их ове деценије. Дошло је време да покушамо да променимо међународну климу, а повољан фактор је заокрет Америке ка мултилатералној дипломатији”. Руски председник је практично позвао Србију да се прикључи широко прихваћеној иницијативи Москве.

Одмах су се, међутим, појавили добро познати проамерички и пронато „стручњаци”, политичари, новинари који су потпуно нетачно тврдили да Медведев није конкретизовао своју идеју, да се заправо не зна у шта хоће да увуче Србију, да је та иницијатива уперена против НАТО-а, да ће нас удаљити од ЕУ, да руски председник ставља Србију пред избор: Запад (САД и НАТО) или Русија. Ти тенденциозни, злонамерни и погрешни коментари, међутим, немају никаквих додирних тачака с реалношћу. Пре него што детаљно образложимо руски концепт нове европске и глобалне архитектуре безбедности, даћемо неколико напомена важних за разумевање проблема о коме говоримо.

Један од најзначајнијих проблема с којим је међународна заједница ушла у 21. век, јесте потреба изградње новог глобалног система безбедности који би био способан да ефикасно одговори савременим безбедносним изазовима, сачува светски мир и омогући несметан економски просперитет. Трагање за таквим системом, који је најважнији стуб новог мултиполарног међународног поретка, увелико је у току, али се одвија са доста проблема и уз бројне препреке.

Систем међународне безбедности који почива на Уједињеним нацијама и повелји светске организације, а који је био доминантан у другој половини 20. века, грубо је нарушен и учињен неефикасним управо понашањем појединих

сила које у њему имају највећу одговорност за очување светског мира, те му је потребна неодложна реформа и прилагођавање савременој реалности. Евроатлантски систем безбедности, у чијем је средишту превазиђена блоковска војна машинерија НАТО, и поред упорних покушаја да редефинише своју улогу, преживи историјске промене и наметне се као глобални чинилац новог безбедносног поретка је изложен структуралној унутрашњој кризи, неспособан је да ефикасно и трајно реши кључне безбедносне изазове и претвори се у чинилац међународне дестабилизације. И њему је, као и Уједињеним нацијама, преко потребна свеобухватна реформа, мада би за човечанство било најбоље да се пресели у историјски музеј. Маргинализована је, и у јавности поприлично заборављена, Организација за европску безбедност и сарадњу (првобитно КЕБС), која је замишљена као европски, односно регионални систем безбедности који у складу са Уједињеним нацијама и уз помоћ неевропске силе,

Сједињених Америчких Држава, не успева да одговори намени и каска за догађајима, па је и њој, уколико жели да опстане и делује, неопходно прилагођавање и реформа.

Наравно, у основи међународне безбедности су руско-амерички односи, који су постали нераскидиво везани за америчко-европско и руско-европско стратешко партнерство и за међусобну сарадњу те две земље са новим светским силама попут Кине, Индије и Бразила. Коначно, неповратно и незаустављиво ступање мултиполарног поретка на глобалну међународну сцену толико мења безбедносну архитектуру да је неодољива њена реорганизација.

Иако је умањивање америчког глобалног утицаја и хегемоније и убрзани силазак САД са светског трона, са кога су последње две деценије господариле светом уз употребу енормне војне силе, и нарастање војне моћи нових сила предвођених Русијом и Кином, те све израженије осамостаљивање Европске уније од прекоокеанског „великог брата”, само по себи изазвало значајне промене у глобалној безбедној архитектури, неопходно је да се институционализује нови поредак за очување светског мира. Предводник тог процеса је Русија, а његов главни противник и кочничар САД, које се грчевито боре да задрже старе позиције које је време прегазило.

У основи новог система безбедности неће бити НАТО

Да сада детаљније појаснимо како Русија види нову архитектуру безбедности и шта заправо предлаже да се уради да би Европа и свет били безбеднији но што су до сада били. Русија је постелено уобличавала предлог новог концепта европске безбедности, чије су детаље презентовали прво Владимир Путин а онда Дмитриј Медведев.

Они предлажу да се уместо атлантизма, који је као „једини принцип сам себе савладао”, ради на јединству целог евроатлантског простора: од Ванкувера до Владивостока. „Уместо тога, сада у Европи имамо”, каже руски председник Медведев, „архитектуру која на себи носи отисак идеологије наслеђене из прошлости. Јединство Европе спречавају структуре испрограмиране на репродукцију блоковске политике. НАТО никако не може да постигне смисао свог постојања иако покушавају да га нађу у глобализацији мисије Алијансе, између осталог, и на штету надлежности Уједињених нација, као и на рачун привлачења нових чланица. Ја немам основа да сматрам да је систем безбедности у Европи универзалан. Што се тиче НАТО-а, то није одговарајућа институција за решавање питања европске безбедности”, истиче руски председник.

„Ми сада имамо низ проблема које бисмо могли да решимо за преговарачким столом, не прибегавајући војном решењу. Они су присутни у центру Европе и нема гаранције да неће постати још већи. Посебно је то видљиво у светлу одлука у вези са независношћу Косова”, каже Медведев и поставља суштинско питање: „Да ли је данас НАТО инструмент одржавања европске безбедности? Да ли је он довољан за решавање важних проблема безбедности? Колико ја видим, одговор је одречан. Да није тако, не би било проблема које имамо данас”, закључио је руски председник.

Русија предлаже да се изгради нова архитектура безбедности, у чијој основи неће бити анахрони НАТО, који не може бити основ за гаранцију безбедности на читавом европском континенту, јер је прилично значајан број земаља које не учествују у раду ове организације. „Данас ми имамо комплетан механизам европске безбедности наслеђен из времена хладног рата. Ти механизми су прављени да би се одржали супротстављени системи – НАТО и Варшавски уговор

од преласка из хладног рата у врући... Сасвим је очигледно да је заједничка европска безбедност недељива: она се не може распарчавати у блокове и уније. За њу не може гарантовати једна земља или једна група земаља, управо зато што је она безбедност читавог европског континента”, објашњава Медведев разлоге због којих НАТО не може да буде основ за гаранцију безбедности читаве Европе.

„Будући светски поредак директно је везан са судбином Европе и целог евроатлантског региона. Значи, и судбином свих европских цивилизација. Проблеми Европе неће бити решени све док не буде постигнут њен идентитет, органско јединство свих њених интегралних делова, укључујући и Руску Федерацију”, дефинише руску позицију Медведев.

С обзиром да у НАТО-у није много земаља, Русија се залаже да се припреми општи споразум за решавање европских проблема у коме би учествовале све европске земље, не као чланице одређених блокова, већ као суверене државе. „То се тиче свих нас, свих грађана Европе”, каже Медведев. „С обзиром да потпуну безбедност у Европи не могу осигурати постојеће организације, укључујући НАТО и ОЕБС, Русија сматра да је за очување мира неопходан нови хелсиншки споразум, који би потписале све европске земље. То значи да треба разрадити правно обавезујући уговор европске безбедности. Његови потписници могле би да буду и организације које постоје на евроатлантском простору, укључујући и НАТО”. Русија, дакле, уместо нове поделе Европе коју са собом носи ширење НАТО-а, његове глобализације и дестабилизације светског мира, предлаже јединствен – универзалан – систем европске безбедности, јачање улоге УН и мирно решавање спорова. Руски поглед на нову европску безбедност уважава реалност, приоритет даје сарадњи и не искључује НАТО, али му оспорава ексклузивност и доминантну позицију, третирајући га као један од елемената могућег новог система безбедности.

Потреба новог концепта европске безбедности произлази из реалности да је заједничка европска безбедност неде-

љива. „Она се не може распарчавати у блокове или уније. За њу не може гарантовати једна земља или група земаља, управо зато што је она безбедност читавог континента”, каже руски председник. НАТО јесте најмоћнија војна и политичка организација у Европи, признају Руси, али је блоковска организација која не може бити основ за гаранцију безбедности на читавом континенту јер је прилично значајан број земаља које не учествују у раду НАТО-а. Алијанса нема универзални карактер, поручује руски председник отписујући НАТО као једину будућност европског система безбедности. Зато предлаже да се стварају „отворени системи колективне безбедности, пре свега у Европи, у североисточној Азији, у Персијском заливу и на Блиском истоку”.

Алијанса је произвођач дестабилизације и ратова

Руски председник Медведев је, септембра 2008, дефинисао руску спољну политику у пет сажетих тачака, које заправо представљају неку врсту дефиниције новог мултиполарног светског поретка коме тежи и чије стварање предводи Русија. Прве две тачке су, заправо, у темељу нове архитектуре безбедности за коју се Москва залаже. Прво: Русија признаје примат фундаменталних принципа међународног права које дефинише односе између цивилизованих народа. Друго: свет треба да буде мултиполаран. Једнополаран свет је неприхватљив. Доминација је нешто што не можемо да дозволимо. Не можемо да прихватимо светски поредак у коме једна земља доноси све одлуке, чак и ако је реч о озбиљној и утицајној земљи као што су САД. Такав свет је нестабилан и прете му сукоби.

Русија је у више наврата позивала западне земље да размисле о потреби нове архитектуре међународне безбедности. Савремени систем међународне безбедности је разбијен и показује своју апсолутну неспособност, рекао је руски председник и поручио да нема смисла враћати се у прошлост. „Ми смо донели одлуку. Улога НАТО у рату у Грузији показала је да је Алијанса неспособна да осигура безбедност у Европи, што ствара потребу за успостављањем новог безбедносног механизма. Ствара се утисак да су Алијанси поново потребне државе фронтови, да би доказала да је потребна у новим условима”, анализирао је Медведев позицију НАТО-а са недвосмисленом поруком да је Алијанса превазиђена и да се уместо чиниоца стабилности претворила у произвођача дестабилизације и ратова.

Да НАТО ни у ком случају не може да буде носилац безбедности у савременој међународној заједници, јер његова политика почива на сили и непоштовању међународног права, Медведев је без устезања рекао и на састанку елитног клуба „Валдај” у Москви. Нови систем безбедности мора бити „у најмању руку такав да одговара међународном праву, а не праву јачег”. Садашњи систем безбедности „доводи до капиталних проблема који су, у најбољем случају, праћени политичким сукобима, мењањем граница, а у најгорем су праћени крвљу”, оценио је Медведев.

Нема дилеме да је међународној заједници, па и Американцима, јасно да је НАТО превазиђен и да не може бити носилац савременог европског и светског система безбедности. Одржива је оцена да је НАТО, заправо, сам себе поразио. Тиме што се претворио у пуко оруђе за реализацију америчких циљева, што је на најгрубљи начин поништио важећи међународни поредак и задао тежак ударац Уједињеним нацијама, што је себи дао за право да војно интервенише без одобрења Савета безбедности, да агресијом на међународно признату државу штити терористе и насилном сецесијом прекраја њене међународно признате границе и ствара лажну државу под својим кишобраном, што уместо да гради стратешко партнерство са Русијом, без које је немогуће изградити европску безбедност, жели да је окружи увлачењем Украјине и Грузије у своје редове, што планира да инсталира потпуно непотребан антиракетни штит, чиме би започео нову трку у нуклеарном наоружању, што милитаризује Европу и демократска начела, на којима она почива, претвара у право јачег а силу ставља изнад преговора и закона. Много је времена потребно да се наброје сви аргументи, чињенице и примери који недвосмислено показују да је НАТО превазиђен, да није никакав чинилац европске и светске безбедности, већ да својим деловањем опасно угрожава безбедност и старог континента и целог света и да је, зарад очувања светског мира, неопходно изградити нови систем глобалне безбедности у чијем средишту не би била сила, односно НАТО, већ Уједињене нације.

Неопходна реформа Савета безбедности

У основи новог система међународне безбедности треба, по руском предлогу, да буду и даље Уједињене нације али прилагођене новој реалности, која се, пре свега, огледа у израстању нових полова светске моћи. Да би нове економске, политичке и војне силе, сходно својој нараслој моћи, могле да капацитетно допринесу креирању колективне међународне политике и изградњи нове архитектуре безбедности неопходно је, сматра Москва, да њихов глас у Уједињеним нацијама добије већу тежину. Зато је потребна реформа Савета безбедности, који је најважнији орган Уједињених нација за очување светског мира и који је једини овлашћен да нареди и употребу силе против оних који угрожавају међународну безбедност.

Русија сматра да би реформисани Савет безбедности требало да се прошири и има око 20 чланица. Свака одлука о реформи би требало да буде донета уз подршку велике већине чланица, а не само две трећине, упозорава Москва, плашећи се да би они који се највише опирају демократској реформи светске организације могли да наметну решења која би у пракси обесмислила и релативизовала реформу.

Руски званичници, с друге стране, инсистирају да реформа не би смела да крши право вета за пет сталних чланица Савета безбедности УН – САД, Русију, Кину, Велику Британију и Француску. То упозорење је одговор Русије на изјаве појединих америчких званичника да не треба дозволити да Русија или Кина у Савету безбедности, коришћењем права вета, блокирају војне акције Запада. Поједини амерички политичари, попут бившег председничког кандидата Мекејна, чак предлажу да се уместо Уједињених нација створи нова организација, која би обухватила стотинак држава, а у којој не би било места за Русију и Кину. Наравно, апсурдно је мислити да је могућа изградња нове глобалне безбедносне архитектуре без пуног и равноправног учешћа Русије и Кине у том процесу и сваки такав покушај би у самом почетку био осуђен на неуспех. Те две земље су толико значајне и имају глобалне капацитете да је немогуће било шта озбиљније урадити на међународном плану без њиховог ангажовања.

Главни разлог за реформу Савета безбедности Русија види у чињеници да кризе у свету избијају брже него што међународна заједница може да делује. Садашња форма Савета безбедности УН настала је пре много година и мишљење да је потребно проширити то тело и повећати његову репрезентативност потпуно је оправдано, сматра Москва, уз упозорење да се реформа Савета безбедности не може обавити без сагласности или на штету Русије и њеног положаја у светској организацији.

Кључни разлог за реформу УН и Савета безбедности је промењена структура савремене међународне заједнице, у којој је дошло до израстања нових сила које траже своје место на глобалној политичкој сцени и без чијег се пуноправног ангажовања не могу решавати најважнији светски проблеми. Ако се жели очување светског мира и економски просперитет, онда је већ данас нереално очекивати да је могуће одлучивати о будућности Азије, на пример, без активног и пресудног утицаја рецимо Индије, или градити латиноамеричку политику без водеће улоге Бразила. Без тих регионалних суперсила, а светских сила у нарастању, ниједна светска организација неће моћи да ефикасно делује на тим подручјима која су под доминантним утицајем управо тих земаља којима треба дати посебну тежину у светској организацији.

Да су регионални системи безбедности неопходни ослоњци за успешну глобалну архитектуру безбедности оличену у Уједињеним нацијама, није спорно. Међутим, упркос значају тих регионалних система безбедности, они нису успели да искористе свој пуни капацитет и дају очекивани допринос очувању глобалне стабилности. То се, пре свега, односи на трансатлантску заједницу и Организацију за европску безбедност и сарадњу, која је шири оквир деловања од НАТО-а, и која би могла да постане ослонац у деловању Уједињених нација на европском континенту. Али, да би успела у томе, Организација за европску безбедност и сарадњу, чији је темељ постављен 1975. године, када је потписан Хелсиншки финални акт, мора да се прилагоди новој светској збиљи и направи корак напред. Са три хиљаде запослених и 19 мисија на терену, ОЕБС је највећа регионална безбедносна организација на свету.

Децембра 2008, министри спољних послова 56 земаља чланица ОЕБС-а на састанку у главном граду Финске, тамо где је све и почело, свесни новонастале ситуације започели су озбиљне разговоре о будућности европске безбедности. Председавајући ОЕБС-а каже: „Морамо да направимо видљив напредак у промовисању вредности демократије, људских права и владавине права који су стожери наше заједничке безбедности. Морамо, такође, појачати сарадњу међу земаљама чланицама ОЕБС-а, нарочито њен безбедносни аспект, који укључује политичко-војну безбедност и нове безбедносне изазове. Потребно је одлучно допринети решавању неразређених сукоба у зони ОЕБС-овог деловања. Криза у Грузији додатно наглашава хитну потребу за одрживим решењима, не само у овој земљи, већ и у решавању напете ситуације у Молдавији и између Јерменије и Азербејдџана“. Председавајући Парламентарне скупштине ОЕБС-а је позвао на јачање политичких реформи и стварање потенцијала за нови уговор о безбедности евроатлантског подручја.

Дакле, европске чланице ОЕБС-а су свесне да је реформа те организације и њено прилагођавање савременим безбедносним изазовима и новом мултиполарном светском поретку неопходна да би се стабилност Европе не само очувала, већ и унапредила, што је најважнији услов за економски просперитет и сарадњу на старом континенту и његово суштинско повезивање са остатком света. Реформа и јачање улоге ОЕБС-а у очувању безбедности и мира је један од елемената руског концепта нове архитектуре безбедности, што значи да се ставови европских чланица ОЕБС-а суштински подударају с руским, а све више удаљавају од америчких.

Руска стратегија безбедности

Москва је свој концепт нове архитектуре безбедности озваничила маја 2009. када је ступила на снагу нова Стратегија националне безбедности Руске Федерације у којој су дефинисани најважнији принципи на којима, по руском виђењу, треба да почива не само национална већ и међународна безбедност. Ради се о следећим принципима:

1. НАТО остаје главни противник Русије: „Неприхватљиви су планови приморцања инфраструктуре НАТО-а руским границама и покушаји да се организацији дају глобалне функције супротне нормама међународног права. Неefикасност система безбедности, заснованог само на НАТО, и несавршенство правних механизма све више постају претња међународној безбедности“. Москва је, међутим, спремна да на основу равноправности са Алијансом развија односе чија ће дубина и садржај зависити од спремности НАТО-а да узме у обзир легитимне интересе Русије и да поштује међународно право.
2. Организацију уједињених народа и Савет безбедности УН Русија сматра централним елементом стабилног система међународних односа.
3. Европска унија има веома значајно место у стратегији Русије: „Руска Федерација се залаже за свестрано јачање механизма заједничког деловања са ЕУ, укључујући континуирано стварање заједничког простора у сфери привреде, спољне и унутрашње безбедности...“
4. У дугорочном је националном интересу изградња отвореног система колективне безбедности у евроатлантском региону, на прецизно договореној правној основи“.
5. Русија ће тежити да изгради равноправно и квалитетно стратешко партнерство са САД.
6. У дугорочној перспективи, Русија ће „тежити изградњи међународних односа на принципима међународног пра-

ва, остваривању поуздане и подједнаке безбедности држава”.

7. Јачање заједничког деловања у „мултилатералним форматима као што су Г-8, Г-20, РИК, БРИК.

Највећи раздор по питању изградње нове безбедносне архитектуре између САД и њима оданих земаља, с једне стране и Русије, Кине, Индије и других моћних земаља с друге стране, је улога и будућност НАТО-а. На руски предлог да се изгради нов међународни безбедносни систем у име НАТО-а одговорио је његов тадашњи генерални секретар Схефер, који је поручио да нема потребе за новом архитектуром безбедности. „Сасвим смо срећни са системом безбедности који постоји у Европи”, рекао је Схефер. Његова изјава показује да НАТО, као експонент америчке политике на старом континенту, тврдокорно одбија да прихвати суштинске промене до којих је дошло на међународном плану и да није спреман да се одрекне досадашње доминантне позиције и начина деловања у чијем је средишту употреба силе.

Тај Схеферов, веома тврд одговор, који заправо превасходно представља став САД, на први поглед не оставља могућност компромиса са Русијом и осталим светским чиниоцима који траже нови безбедносни систем. Схефер је настојао да покаже да су чланице НАТО-а јединствене по том питању. Међутим, децембарски састанак шефова дипломатија земаља чланица Алијансе у Бриселу 2008. је показао да унутар НАТО-а постоји снажна пукотина и да је све извесније да ће превазиђени војни савез бити све ближе одлуци да прихвати захтев већине у међународној заједници да се почне са изградњом нове архитектуре безбедности.

Снажна дипломатска иницијатива Русије да међународна заједница прионе изградњи новог система безбедности, који би ефикасно могао да одговори савременим изазовима

безбедности, донела је резултат. Москва има све већу подршку најзначајнијих земаља Европске уније, односно чланица НАТО-а, попут Немачке и Француске. Оно што ће највише заболети Вашингтон јесте чињеница да Немачка, као један од најзначајнијих америчких савезника у НАТО-у, увиђа да је време америчке једнополарне глобалне доминације и владања светом неповратна прошлост. Немачка канцеларка Ангела Меркел признаје да „немамо глобалну архитектуру безбедности у тој форми која је потребна. Потребно нам је јачање улоге Уједињених нација, јачање Савета безбедности УН, нова правила за финансијска тржишта”. Немачка канцеларка је подржала иницијативу руског председника Медведева за стварање новог система безбедности у свету, а у име Европске уније Хавијер Солана је рекао да је то интересантна идеја коју треба размотрити.

Те изјаве показују да руска „опасност”, којом Америка застрашује Европу, није више стратегија која може донети резултат Американцима и којом се може минирати стварање новог система европске безбедности. Француски председник Саркози је, фебруара 2009, рекао да не верује да Русија „данас представља војну претњу Европској унији и НАТО-у”. Председник Социјалистичке групе у Европском парламенту Мартин Шулиц, октобра 2008, каже да „доминација САД у светској политици нестаје”, због чега су сада Европској унији потребни ближи односи с Русијом. „Данас смо можда сведоци краја америчке доминације у светској политици. Нови амерички председник ће морати да подигне порезе и смањи америчко војно присуство у свету”, рекао је Шулиц, шеф друге најјаче групације у Европском парламенту.

Изјава италијанског министра спољних послова да однос НАТО с Русијом остаје централно питање европске безбедности и представља стратешку и приоритетну важност за Алијансу, показала је да „стари” Европљани одбијају да следе САД у агресивној политици која води обнављању „хладног рата” између Запада и Русије и указује на чињеницу да се европска политика не може просперитетно градити и реализовати без сарадње са Русијом, која је и европска и азијска земља и представља природни мост између Европе и Азије.

Да је НАТО дестабилизујући фактор, а не носилац система европске безбедности, указује и председник Белорусије Лукашенко, земље која добија све већи геополитички значај. Лукашенко истиче да председан једностраног проглашења независности Косова, заобилажењем Уједињених нација, јасно показује постојеће двоструке стандарде и опасност измене постојећих граница и прекрајања политичке мапе Европе. Охрабривање политичког сепаратизма је бесмислена и опасна политика, упозорава белоруски председник, јасно циљајући на политику САД и НАТО-а.

Чак је и ветеран америчке дипломатије из доба хладног рата Хенри Кисинџер упозорио Вашингтон да ширење НАТО-а води дестабилизацији и озбиљно ремети руско-америчке односе. „Зар безбедносни систем Запада није већ померен са Елбе до пред Москву”, констатује Кисинџер и пита: „Где ће још даље, док се бар не види исход тог покушаја?”. Кисинџер сматра да је Русија у потрази за поузданим стратешким партнером и да је Америка жељени руски партнер. Та његова оцена коинцидира са позивом Русије Америци и Европи да изграде заједнички безбедносни простор од Ванкувера до Владивостока, који произлази из предлога руског председника Медведева да Русија, САД, Европска унија и Канада потпишу нови уговор о европској безбедности.

За стварање савременог светског сигурносног поретка, уз централну улогу Уједињених нација, а не НАТО-а, који

би био заснован на владавини међународног права и јачању мултилатералних принципа залажу се и земље окупљене у групи БРИК – Бразил, Русија, Индија и Кина. Те економски изузетно моћне земље, које ће у наредних двадесетак година престићи садашњих седам економски најразвијенијих земаља, сматрају да је за супротстављање заједничким изазовима међународне безбедности потребан демократичнији међународни систем, који се ослања на владавину права и мултилатералну дипломатију. Земље БРИК-а не виде позитивну улогу НАТО-а у изградњи глобалног система безбедности.

Конечно су и званичници НАТО-а, после првобитног одбацавања, октобра 2009, признали да је неопходно изградити нови систем безбедности заснован на заједничком деловању с Русијом чиме су посредно прихватили иницијативу Москве. Генерални секретар Расмусен је оценио да је пут НАТО-а да ефикасније одговори на нове глобалне претње тешња сарадња са Русијом и политика широм отворених врата. „Потребно је да довршимо консолидацију Европе. Наставиће се политика отворених врата. Она доприноси евроатлантској безбедности”, рекао је Расмусен и поручио да је за супротстављање највећим претњама неопходна тешња сарадња са Русијом и зрелији однос НАТО–Русија. Генерални секретар Алијансе је рекао да би дугорочни циљ требало да буде стратешко партнерство НАТО-а и Русије.

Да резимирамо. Руски предлог нове европске и глобалне архитектуре безбедности у центар ставља Уједињене нације и Савет безбедности, а почива на следећим кључним принципима: решавање спорова мирним путем, поштовање међународног права, мултилатерализам и универзални карактер, сарадња уместо конфронтације. Тај предлог, који одбија блоковску поделу, није супротстављен НАТО-у нити настоји да искључи Алијансу, већ је позива да и она буде део новог система безбедности, али не као доминантна снага. САД су под Бараком Обамом сагласне да је потребно мењати архитектуру безбедности, али, за разлику од Русије, сматрају да НАТО треба да буде носилац безбедности и да треба да му се да нова улога – глобални карактер и право да интервенише и употребљава силу мимо Уједињених нација, дакле без контроле. Тај амерички концепт и даље почива на сили јачег уместо на међународном праву.

Нови систем европске безбедности, који иницира Русија, подржава и Европска унија која сматра да НАТО и даље остаје механизам колективне безбедности Уније, али да нови систем треба да буде проширен сарадњом и заједничким деловањем са новим силама попут Русије. Дакле, Европска унија жели да постојеће евроатлантско савезништво прошири, односно да геополитичку осовину Вашингтон–Берлин помери, на исток, до Москве, али и даље према Пекингу и другим земљама.

САД и НАТО хоће да контролишу трасу гасовода Јужни ток

На крају, да расветлимо због чега неки тврде да Русија планира војну базу на подручју Ниша. Када је приликом посете Медведева Београду потписан и споразум о хуманитарном реаговању у ванредним ситуацијама, спречавању елементарних непогода, технолошких хаварија и уклањању њихових последица, и договорено да буде изграђен регионални центар за реаговање у кризним ситуацијама у сарадњи с Русијом у Нишу, почеле су спекулације да ће тај центар заправо бити руска војна база. Наравно, таква тумачења немају ниједну додирну тачку с реалношћу, већ су искључиво у функцији обмањивања и застрашивања јавности, умањивања значаја посете руског председника и стратешког парт-

нерства Русије и Србије, стварања антируског расположења и придобијања јавности за интересе САД на овом подручју. Они који измишљају руску војну базу у Нишу разоткривају се као амерички лобисти.

Шта је, заправо, истина о руској „војној бази” у Нишу. С обзиром да ће траса гасовода Јужни ток, који ће се градити, проћи преко територије Ниша неопходно је имати један регионални центар са потребном механизацијом и обученим људством које би могло брзо и ефикасно да реагује у случајевима неке хаварије или потенцијалне диверзије на гасоводу да би се спречила еколошка катастрофа. Међутим, јавности није познато да актуелни режим у тајности припрема да САД и НАТО, у сарадњи са Војском Србије, формирају сличан регионални центар – за ванредне ситуације – у Нишу. Поједине чланице НАТО-а ће, за потребе тог центра, обезбедити неопходну техничку опрему и механизацију. Пре би се могло рећи да је намера САД и НАТО-а да под маском „ванредних ситуација” поставе војну базу у Нишу да би имали контролу над подручјем којим треба да прође гасовод Јужни ток. У том правцу се увелико одвијају активности САД и НАТО-а на том делу територије Републике Србије. Поред војних вежби, које су одржане у оквиру Партнерства за мир, и све значајнијег присуства припадника америчке националне гарде, уочено је и појачано присуство припадника америчке обавештајне службе Ција, која је недавно поставила свој иступени центар у Нишу који је маскиран „бизнис” активностима.

Када се сагледа америчко и НАТО војно и обавештајно присуство уочава се снажна и агресивна присутност на простору од албанских обала Јадранског мора, преко Косова и Метохије (централно место припада бази Бондстил), Македоније (нова америчка „амбасада” на брду Кале у Скопљу, која ће бити главни командни – логистичко-обавештајни – центар САД на југоистоку Европе), југа централне Србије (линијом Прокупље–Ниш–Пирот, база Цепотине, као потенцијално место боравка америчких или НАТО војника), до америчких база у Бугарској, онда је евидентно да САД своју војну и обавештајну структуру инсталирају управо дуж дела трасе гасовода Јужни ток с крајњим циљем да успоставе пуну контролу над тим изузетно значајним енергетским коридором, кад већ не могу да спрече његову изградњу.

Идеолошки неподобни

- Приликом избора састава делегације Скупштинине Србије која је путовала у посету парламентарној Холандије, Тадићев режим је успио посланике првог и другог реда

Политичка репресија, самовоља и диктатура коју над Српском радикалном странком у постпеттоктобарском континуитету спроводи режим Бориса Тадића не престаје. За странку која је на последњим парламентарним изборима у Народној скупштини Републике Србије освојила 78 посланичких мандата, и тако постала појединачно најјача странка у држави, режим Бориса Тадића установљава најбруталнији могући облик дискриминације. О томе јасно сведочи недавна одлука Одбора за иностране послове Народне скупштине да се, искључиво због идеологије и програмских начела за које се залаже, посланичкој групи Српске радикалне странке онемогући учешће у парламентарној делегацији која је посетила парламент Холандије.

Да су политички ставови које заступа Српска радикална странка били једини повод режиму за установљавање оваквог преседана, који није забележен у новијој историји политичког живота Србије и других земаља света, лично су потврдили његови творци. Јавно признање о разлогу дискриминације посланика Српске радикалне странке стигло је од извршиоца и експоната политике Тадићевог режима Наде Колунџије (ДС) и Драгољуба Мићуновића (ДС).

Подела на подобне и неподобне

Шеф посланичке групе Српске радикалне странке Драган Тодоровић је, на седници Скупштине Србије 15. октобра, упознао јавност са чињеницом да је ДС у парламентарној делегацији добила место за чак три своја посланика, а да Српска радикална странка неће имати право да предложи свог представника. Он је поставио питање председници парламента, Славици Ђукић Дејановић, који критеријуми су примењивани приликом избора састава делегације.

– По ком принципу ви одређујете делегације? Ви сте за ово одговорни, ви као председник Скупштине. Ваше време ће бити обележено тиме да се поједине странке потпуно маргинализују и да не поштујете оно што су грађани Србије рекли на изборима у мају 2008. године. Као председник Скупштине, дужни сте да поштујете вољу грађана Србије, а ово је већ ко зна који пут да се она овако брутално гази, и то од представника ДС, рекао је Драган Тодоровић.

Славица Ђукић Дејановић је обећала да ће се „распитати” о чему се ради и истовремено је са себе „пребацила лоптицу” на надлежни одбор и чланове одбора, поручујући да они „имају одговорност за формирање састава делегација”.

Међутим, право објашњење о разлозима дискриминације посланика Српске радикалне странке јавности и посланицима, намерно или случајно, открила је шеф посланичке групе „За европску Србију” Нада Колунџија приликом реплицирања на дискусију Наташе Јовановић. Колунџија је рекла да су планирали непосредне контакте са парламентарцима Холандије и да су приликом формирања делегације „имали на уму ко су они који на најбољи начин могу да предоче интересе грађана Србије”.

– Ми не идемо у посету Хашком трибуналу, тако да онај ко хоће да иде у посету Хашком трибуналу нема никакве везе са овом делегацијом. Ми не идемо тамо да полемишемо о Хашком трибуналу, ми идемо да покушамо да помогнемо Србији да се деблокира, да се одмрзне прелазни споразум (...). У том смислу, ово инсистирање на равноправној заступљености политичких партија просто је без много смисла, јер управо оно што они сада говоре овде, јесте проблем због којег Србија већ девет година има проблем у својим европским интеграцијама. Овакав политички став јесте проблем због којег Србија не може да оствари тај свој циљ, иако је то заиста у најбољем интересу њених грађана, рекла је Колунџија.

Само дан касније, поред Наде Колунџије, потпуно исти став о дискриминацији радикала изнео је и председник скупштинског Одбора за иностране послове Драгољуб Мићуновић (ДС). Мићуновић је, у изјави за „Вечерње новости” (16. 10. 2009) рекао да је у питању „циљна делегација и да у њој не мора бити представника свих странака, што је обавеза код сталних делегација” уз неумесни коментар: „Идемо да разговарамо, а не да објавимо рат Холандији”. Тиме је дефинитивно постало јасно да је одлука да нико из Српске радикалне странке не буде у саставу парламентарне делегације и те како политички мотивисана, јер другачије објашњење из режимског политичког табора није саопштено јавности.

Р. В. С.

Шта доноси Закон о дијаспори

Миксовање баба и жаба

Пише: Ратко Личина

Време „министровања“ председника Српског покрета обнове Вука Драшковића, свакако је остало упамћено и по покушају „адаптације“ српских народних пословица (вероватно у складу са домаћим задатком „Србија у НАТО-у“) за енглеско говорно подручје. Тако смо сви запамтили ону „чувену“ Вукову – *Dont Mix Frogs and Grandmathers* (не мешајте бабе и жабе).

Једини који, изгледа, није слушао поруке свог страначког шефа је потпредседник СПО и актуелни министар за дијаспору у Влади Србије Срђан Срећковић, који је као предлагач Закона о дијаспори и Србима у региону, управо помешао бабе и жабе.

„Расуто семе“ и регион две су потпуно различите ствари

Аутори Закона о дијаспори и Србима у региону показали су елементарно незнање, јер су потпуно помешане ствари које немају пуно везе једне са другим.

Наиме, Закон о дијаспори и Србима у региону неуспео је покушај да се обједини проблематика српске дијаспоре и Срба у региону која је по својој суштини потпуно различита.

Термин „дијаспора“ односи се на оне припаднике нашег народа у иностранству који су у вишегенерацијском иселењу, те је тешко дијаспором сматрати онај део народа који је на привременом раду, а долази у Републику Србију више пута годишње и учествује на тај начин у свим облицима друштвеног живота у Републици Србији. Реч „дијаспора“, значи расуто семе, и грчког је порекла, а означава припаднике једног народа који живе одвојено од матице. Дијаспора, дакле, представља онај део српског народа који живи у земљама у којима није аутохтон и државотворан.

Регион као полигон за обесправљивање Срба

Са друге стране, као Србе у региону означава припаднике српског народа који живе у Републици Словенији, Хрватској, Босни и Херцеговини, Црној Гори, Републици Македонији, Румунији, Бугарској, Грчкој, Републици Албанији и Републици Мађарској. Срби у овим земљама су у различитом политичком статусу, али оно што их обједињује јесте чињеница да су аутохотони и у већој мери државотворни народ – у зависности од историјске геополитичке ситуације.

Тако су Срби у Словенији данас у највећој мери „избригани“.

Срби са подручја Хрватске и окупиране Републике Српске Крајине од статуса конститутивног народа, етнички очишћени, сведени су на ниво обесправљене националне мањине.

Срби у Републици Српској и Босни и Херцеговини су у непрестаној борби од престанка рата до данас да сачувају Републику Српску.

Срби у Црној Гори су у недефинисаном, обесправљеном статусу од проглашења самосталности Црне Горе и из дана у дан налазе се у све горем положају.

У Мађарској и Румунији имају статус националне мањине, док им такав статус није признат у Бугарској, Албанији и Грчкој.

Српској дијаспори је потребан национални идентитет, а Србима у региону национална права

Јасно је, дакле, да су потребе, проблематика и приступ решавању ове две велике групације Срба, који живе изван граница данашње Републике Србије, потпуно другачији.

Српска дијаспора, превасходно, има потребу да одржава везу са Републиком Србијом употребом, учењем, чувањем и неговањем српског језика и ћириличног писма, чувањем и

неговањем српског културног, етничког, језичког и верског идентитета, организовањем српских друштва у дијаспори, српских штампаних и електронских гласила и слично. Дакле, ради се о очувању националног и културног идентитета у земљама у којима живе.

Са друге стране, потребе Срба у региону огледају се у политичкој борби за остварење већег степена националних права у земљама региона у којима живе, која су им, што је неспорна чињеница, угрожена.

У Закону о дијаспори и Србима у региону уместо да се све наведено јасно артикулише и, сходно томе, пропише адекватни кораци и национална стратегија за решавање ових општесрпских проблема, потпуно је помешано једно са другим и од свега направљена једна папазјанија.

Тако је и замишљена „Скупштина дијаспоре и Срба у региону” као некакво тело које би требало да обједини представнике ове две групације српског народа иако им је проблематика са којом се сусрећу различита.

Оно што је индикативно то је да би огромну већину у овом телу имала дијаспора – 38, док би представника Срба из региона било само 8. Предлог Српске радикалне странке уобличен амандманима да се ово тело раздвоји на две скупштине, Скупштину дијаспоре, која би се бавила проблемима дијаспоре и очувањем националног идентитета Срба у дијаспори и другу – Скупштину Срба региона која би се бавила решавањем (запостављених) националних права Срба у региону, одбијен је без икакве аргументације.

Србија није једина матична држава Срба

Друга суштинска грешка коју Закон о дијаспори и Србија у региону има јесте дефинисање Републике Србије као „матичне државе”.

Република Србија јесте матична држава српског народа, али није једина. Матичне државе српског народа су и Црна Гора, Босна и Херцеговина, тачније Република Српска и Хрватска, тачније Република Српска Крајина. Кад се тврди да је само Србија матична држава српског народа, па још се то унесе у закон, игноришу се чињенице, врши се ревизија историје и наноси огромна штета српском народу, његовим националним и државним интересима, а посебно интересима Срба изван Србије.

Историја српске државности на подручју Босне и Херцеговине је неколико векова старија од Немањина Србије. Откад постоје писани трагови Срби су били апсолутна већина становништва у Босни и Херцеговини. Чак и након Другог светског рата и страшног злочина геноцида који су над Србима починили Хрвати и муслимани, у којем је убијено преко пола милиона и протерано неколико стотина хиљада Срба из Хрватске, чак и након колонизације која је извршена након Другог светског рата, а у којој је неколико стотина хиљада Срба исељено у Војводину, Срби су остали апсолутна већина становништва у Босни и Херцеговини.

Крајем 18. века, више Срба је живело у Босанском него у Београдском пашалуку. Процент становништва који имају српско и јужнословенско порекло већи је у Босни и Херцеговини. Цела Босна и Херцеговина говори српским језиком, пише српским ћириличним или латиничним писмом. Више од две трећине територије Босне и Херцеговине налази се у српском приватном власништву, на основу података из катастра.

Срби су били конститутивни народ у Босни и Херцеговини када је ова постојала у саставу Југославије као социјалистичка република. По садашњем Уставу Босне и Херцеговине, Срби су конститутивни народ у Босни и Херцеговини и Босна и Херцеговина је њихова матична држава. И по ме-

ђународном споразуму у Дејтону, на којме почива данашња Босна и Херцеговина, Срби су аутохтони народ, Босна и Херцеговина је њихова матична држава.

Закон као благослов окупаторима Републике Српске Крајине

Све до 1991. године и противуставних промена, које је извршио режим Фрање Туђмана, Срби су били конститутивни народ у Хрватској. Зато су у периоду од 1991. до 1995. створили своју државу Републику Српску Крајину која се данас налази под окупацијом. И данас, након свих почињених злочина, свих злочина етничког чишћења, више од једне трећине територије Хрватске, катастарски припада српском становништву.

Што се тиче Црне Горе, не треба објашњавати да су Црногорци Срби, да је Петар Петровић Његош српски писац који је све што је написао написао на српском и ћириличном писму.

Закон о дијаспори и Србима у региону – још један доказ националне неодговорности данашњег режима у Србији

Зато је дефиниција да је само Србија матична држава српског народа погубна. Тиме се даје за право Хрватима и муслиманима и свима онима који тврде да су Срби у Хрватској и Босни и Херцеговини у последњем рату извршили агресију на своју дедовину, на своју очевину. Даје за право онима који тврде да су Срби у Босни и Херцеговини и Хрватској дођоши. Даје се за право председнику Хрватске Стјепану Месићу који је, 1991. године, на почетку рата у Хрватској, позвао Србе да напусте Хрватску, да се врате у Србију и да са собом понесу и праšину коју су они и њихови преци у Хрватску донели на својим опанцима.

И овај Закон показао је колико је националне штете, што из непромишљености и некомпетентности, што из зле намере и извршења задатака које им постављају они који су их довели на власт, спреман да направи национално неодговорни, коруптивани, српски режим.

Појава нових подкултурних праваца у Србији, плод западне кухиње

ЕМО убија

Пише: Слађан Мијаљевић

У протеклих 60 година сведоци смо великог фабриковања подкултура, субкултура, нових религијских покрета, секти...

Међутим, постајемо свеснији њиховог присуства тек онда када измењено понашање њихових чланова (које у већој или мањој мери одудара од социолошког просека средине у којој живе) привуче пажњу у већој мери, нарочито када поступци воде ка убиствима и самоубиствима. Тек се тада (нарочито у нашој држави) пажња јавности, институција и медија диже на виши ниво, као што је недавно био случај у Србији и Румунији када су два млада припадника Емо покрета покушала да изврше самоубиство.

Легитимно је поставити питање одакле толико мржње, агресије, аутоагресије код младих људи, и да ли је она дошла неким природним или је изазвана вештачким путем? Од када је све то кренуло, како је почело?

Почело је нарочито од када је америчка администрација кренула да се решава по њу непожељних противника рата у Вијетнаму, који су у све већим и дужим демонстрацијама почели озбиљно да скрећу пажњу на бруталност америчке војске према домаћем становништву.

Наиме, осмислили су и преко чувеног проф. Тимоти Лирја пустили у експлоатацију нову субкултуролошку матрицу о „лацифизму”, деци цвећа –хипицима.

С обзиром на то колики је успех постигнут у операцији „лацифизам” сведоци смо колико је у каснијем периоду фабриковање нових културолошких матрица узело маха. Нарочито смо сведоци да су циљне групе претежно деца и адолесценти.

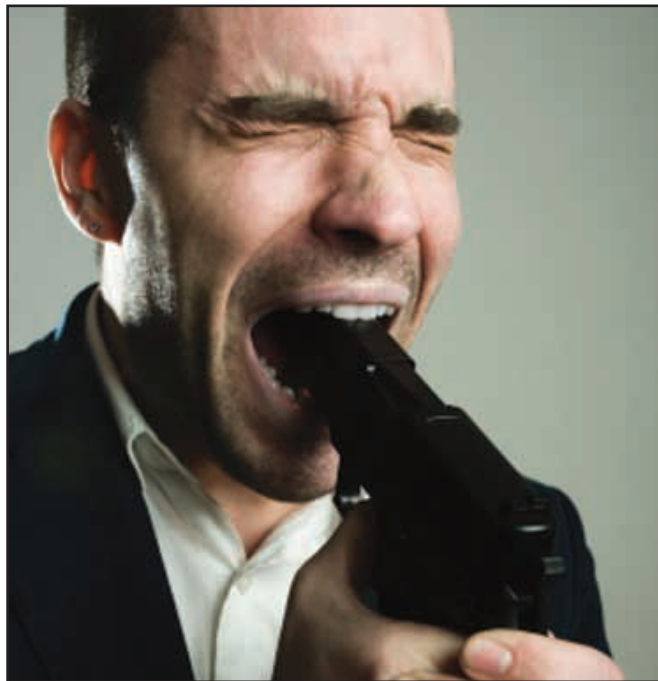
Основна питања су:

- какве циљеве неко жели да постигне,
- којим средствима делују према циљној групи,
- какве последице изазива код циљне групе,
- да ли неко штити нападнуту популацију,
- да ли они који су обавезни да штите становништво одређеног региона, државе, део становништва државе, носе предвиђене санкције за „немешање у свој посао”...?

Одговори на ова питања су испред нас, и не треба много енергије потрошити у анализама, јер су толико ти процеси очигледни!

Ко је тај неко? То је америчка администрација, НАТО алијанса и њихови сателити.

Шта желе да постигну? Старе тежње свих империја, да наметну своје вредности, да завладају светом и, наравно, да што дуже остану на власти. Да би што дуже остали на вла-

сти морају да створе, васпитају и школују своје поданике у жељеном правцу, али и да много бруталнијим средствима услове непослушне!

Којим средствима делују према циљној групи? Делују психолошким средствима кроз медије (штампани, електронски и интернет), кроз културу и уметност (књижевност, позориште, филм, ликовну уметност, музику итд.).

На које делове личности врше утицај? Младим људима који су у озбиљној фази одрастања и развијања личности, а то је када млади користе одређене ауторитет и обрасце и од њих прихватају оно што им се учини најзанимљивије и прихватљивије, смишљено се нуди управо оно што ће изазвати одређене обрасце понашања, а који одговарају новим империјалистима.

Дакле, то су: директно поткрепљивање макијавелизма, манипулативност и субкриминални, антисоцијални, егостично-хедонистички стил живота, карактеристичан по недостатку морала, па и по намери зла у жељи да се достигне лагодан живот и комфор без рада. Као и аутоагресивност и одређени бунт према породици, школи, друштву, агресивност према другима, чак мржњу према себи, разочараност, самоповређивање, асоцијално понашање – да су довољни сами себи и самоубилачке намере итд.

Главни полицијски инспектор Зоран Луковић, сектолог, тврди да је Емо покрет настао у Америци осамдесетих година и раширио се по целом свету. Кроз њега млади изражавају својеврстан протест и, за разлику од панка који је енергичан и набијен ритмом и адреналином, Емо карактеришу аутоагресивни елементи, као што је меланхолична музика која посебно привлачи хиперосетљиве особе. „Мотиви окупљања Емо групе је бунт младих који желе да привуку пажњу ближњих, али и јавности која их је оставила. Бес који сакупљају усмеравају према себи, не према другима. Аутоагресија и самоубиство за припаднике овог покрета је вид протеста, израз дечијег бола, усамљености и несхваћености”, тврди Луковић.

Млади убијају! Младе убијају! Млади се убијају!

Неуропсихијатар др Гордана Пауновић–Милосављевић објашњава да се агресивно деструктивно понашање најчешће јавља код емоционално незрелих особа „Нагомилану и потиснуту агресивност не знају да контролишу и да изразе речима него реагују насилним понашањем и криминалним радњама. Агресија је неприлагођен одговор на фрустрације. Фрустрација или разочарење јавља се онда кад је младалачка тежња према циљу преварена, односно када се у акцији према циљу наиђе на несавладиву препреку. Постоји велика веза између психолошке структуре младог агресивног човека и самог криминалног понашања. Млади одрасли у тешким породичним условима, у којима су били запостављени, малтретирани и невољени, касније у животу имају тешких проблема у друштвеном животу и лакше усвајају деструктивно и аутодеструктивно понашање. Млади доживљавају у себи вишак енергије која их тера на акцију”.

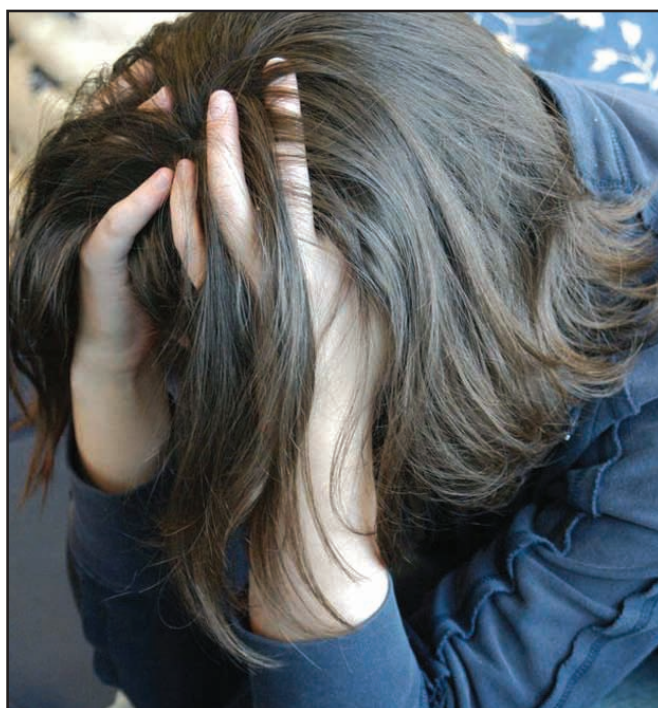
Према њеним речима, ако се та енергија не троши за остварење вредних моралних циљева, она се лако окреће у деструктивно и аутодеструктивно насилничко понашање. „У тражењу свог идентитета и потребне сигурности, млади су склони пркосити сваком ауторитету, а понекад се према њему и агресивно понашају. Најчешћи узроци деструктивног и аутодеструктивног понашања младих, поред већ описане породичне ситуације, су и општа светска нестабилност, угрожавање општих моралних и етичких вредности, девијација у формирању друштвено прихватљивих вредности, сиромаштво, насиље у окружењу, насиље у средствима јавног информисања”, тврди др Пауновић и додаје да је стрес снажан трауматски доживљај. Како објашњава, особа на стрес реагује телесним и емоционалним одговорима. Млади имају мале капацитете одбране од стреса. „Најчешћи емоционални одговори на стрес јесу страх, стрепња, паника, туга, депресија, анхедонистички став према животу и вредностима живота или пак непријатељство до беса и мржње. Нетолерантност према вршњацима, социјално неприлагођено понашање, агресивност или социјално повлачење често су симптоми код младих. Могу настати и тежи психички поремећаји као што су неуротични симптоми, или психотичне реакције и психозе (душевни поремећаји који се јављају када је реалност отуђена). Млади могу доживљавати анксиозност све до нивоа паничне анксиозности и до аутодеструктивних покушаја, а и до суицида (самоубиства)”.

Неуропсихијатар Гордана Пауновић–Милосављевић истиче да мотиви за покушај самоубиства могу бити свесни (друштвено условљени или условљени безизлазном или неподношљивом ситуацијом) и несвесни (аутоагресија, аутодеструкција, апел аларм). „Повод, непосредни егзогени окидач који празни дотле кумулиране ефекте, за околину делује безазлено, док за особу представља емоционално снажан доживљај, кап у препуној чаши. Психоаналитичари тумаче суицид као окретање агресивног нагона ка себи, као осећај кривице и самокажњавања, док Адлер сматра да је то губитнички животни стил, стицање моћи кроз господарење животом и смрти. Рингер сматра да је то бекство у нереално, у суицидалне фантазије, да је то психичка анестезија и функционисање на два колосека. Стенгел сматра да они који чине самоубилачки акт нити желе да умру нити желе да живе. Они желе и једно и друго у исто време.

Неке младе особе стичу трауматско индивидуално и колективно искуство о агресивности и непријатељству света одраслих, реагују депресивним повлачењем и суицидалним прекупацијама и покушајима”.

Управо већи део ових видова понашања су усвојили и припадници Емо покрета. Али, тек када су почели да извршавају самоубиства широм света: Америци, Великој Британији, Мексику, Русији итд. привукли су већу пажњу. Који су то видови понашања који карактеришу припаднике Емо покрета? То су: опортунизам, меланхолија, аутоагресивност, самоповређивање, суицидне намере, живот посматрају кроз разне катастрофичне сценарије. Могу се препознати по тамнијој гардероби или комбинацији црне и беле боје, шминкање и момака и девојака, шишке им падају преко једног ока до пола лица, накит је од сребра и разноврстан, али верски обојен: хришћански, сатанистички и староегипатски симболи. Слушају Емо и Скрим музику, а комуницирају путем интернет форума, односно Мај плејса.

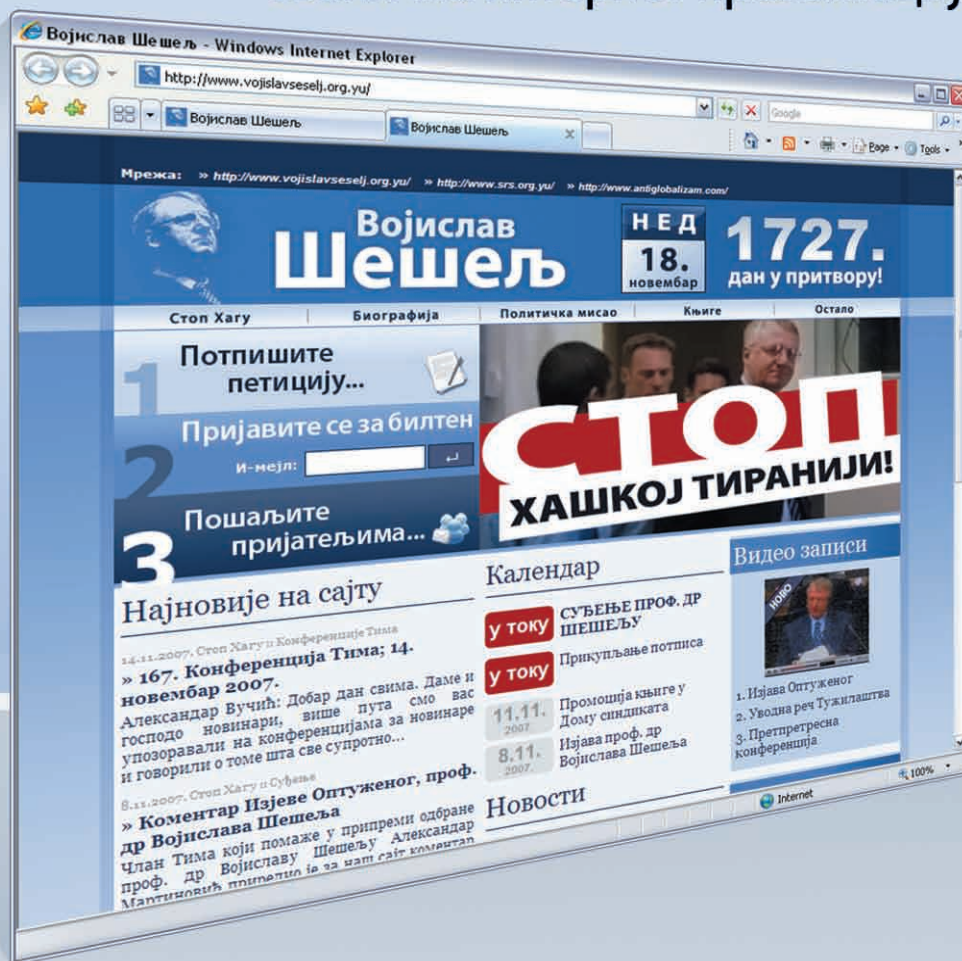
Дакле, да би се створили нови поданици за будућност мора се створити и одговарајућа атмосфера, а то је да се нападнута популација не штити ни од кога и никаквим средствима. Наравно, ово пролази код безбројних држава где се у државној администрацији налазе људи који нити смеју нити желе да се мешају у своје надлежности. Овде првенствено мислим на министарства која морају да доносе стратегије, уредбе и законе да би заштитили грађане од свих нежељених последица. Наравно, у нашој држави за такав нерад нико не сноси конеквенце.

- Нови слоган напредњака гласи: **Заклињем се чашћу.....** Тако ми Бог помогао.
- Једна фолк дама изјавила: „**Да сам на месту Тадића, направила бих од Србије Швајцарску**”. Па и он је такву прави: **Малу и исцепкану на федералне јединице, кантоне.**
- **Вучић и напредњаци на Вождовцу делили деци пакетиће.** Знају да само још њих могу да преваре.
- Министар НИП-а, **Верица Калановић,** рекла да министри не знају да руководе средствима за пројекте. **Чак ни провизију нису усагласили.**
- **Истраживања у Хрватској показала да је Павелић прихватљив за Хрвате.** А кад па није био.
- Један младожења из Прокупља се посвађао са полицијом и „**прву брачну ноћ провео у затвору**”. Где би сада била Србија да су очеви неких политичара на истом месту провели „**критичне**” ноћи.
- У „**Застави**” избио пожар. Да није неко одговоран тако направио завршни рачун за 2009. годину.
- Кад подносимо ову владу, сигуран сам да нам ни грип ништа не може.
- **Истраживања показала да леминзи (врста глодара) периодично врше колективна самоубиства.** Зашто, кад они немају овакву владу.
- Новинар „**Политике**”, **Весна Јеличић,** се пита ко је прикривао губитке НИС-а. То исто питају и грађани Србије.
- Министар **Расим Љајић** изјавио да је **700.000 грађана Србије на граници сиромаштва.** Оне испод границе није успео ни да преброји.
- Кажу новине да је један број Срба гладан знања. **Остали су гладни хлеба.**
- **Влада је Закон о заштити конкуренције претворила у Закон о заштити од конкуренције.**
- Ко каже да је **Мишковић монополиста у Србији.** Зар не видите да се за купце боре **Делта, Макси и Темпо.**
- **Берлускони је, кажу новине, одлучио да прода своју вилу.** Могли би и ови, што су му недавно били у посети да поступе исто.
- Није ми јасно због чега је **Берлускони склонио Шутановца** кад су се ономад сликали. Да ли због висине или се уплашио да га овај не изцепари.
- Народ се пита због чега се наша влада не одлучује за руски кредит, кад је повољнији од других. Па вероватно није обрачуната провизија.
- **Влада најавила да Србија излази из кризе.** Нису додуше најавили када.
- Једног нашег временског политичара позвали да протумачи хијероглифе у Египту. Кажу да се, кад је он био у школи, тако писало.
- Питам се, хоћемо ли законе, које сад усвајамо у пакетима од по двадесетак комада, по истом принципу и стављати ван снаге.
- Како дете, које украде бицикл не може бити његов власник, а матор човек који украде мандат може постати посланик.

Војислав Шешељ

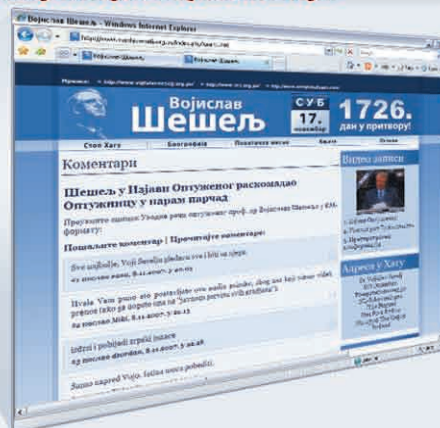
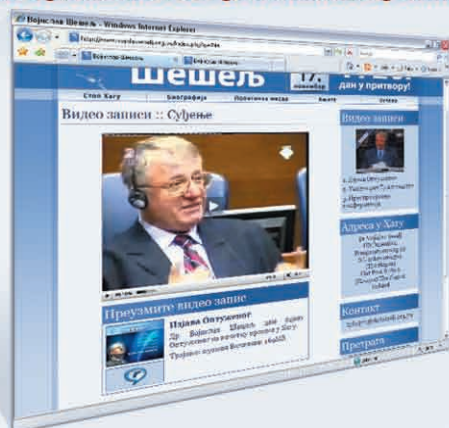
званична интернет презентација

Српска радикална странка представља вам преуређену интернет презентацију проф. др Војислава Шешеља, прилагођену потребама благовременог и истинитог информисања јавности о процесу који се води пред такозваним Хашким трибуналом. На интернет адреси www.vojislavseselj.org.yu имате могућност прегледа и коментара најновијих вести и најаве догађаја. Можете погледати или преузети видео записе суђења, прочитати поднеске, транскрипте статусних конференција и упознати се са активностима Тима за одбрану.

Сви посетиоци сајта могу бесплатно преузети електронске верзије књига проф. др Војислава Шешеља, међу којима посебно издавајемо капитална научна дела „Идеологија српског национализма” и „Римокатолички злочиначки пројекат вештачке хрватске нације”.

Уколико до сада нисте били у прилици да потпишете петицију за директан пренос суђења на РТС-у, то можете учинити на овој интернет презентацији.

VOJISLAVSESELJ.ORG.YU

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Др Војислав Шешељ
ПОСЛАНИЧКЕ БЕСЕДЕ

Др Војислав Шешељ
ФИАНИПЕ
ЧЕТНИЧКОГ ВОЈВОДЕ

Др Војислав Шешељ
ПАЛИ, ЖАРИ,
ДЕЊИНСКИ ДИЗАЈРЕ

Др Војислав Шешељ
ЦРВЕНИ ТИРАНИИ
СА ДЕЊИЊА

Др Војислав Шешељ
ДА СВЕ СРПСКО
БУДЕ КАО ЗЕМУНСКО

Др Војислав Шешељ
ПРОМЕНЕ ПО
ВОЉИ НАРОДА

Др Војислав Шешељ
БЕЗ ДАКЕ
НА ЈЕЗИКУ

Др Војислав Шешељ
МОЈ АРГУМЕНАТА

Др Војислав Шешељ
ФАЛСИФИКОВАНА
ВОЉА НАРОДА

Др Војислав Шешељ
ВЛАДА НАЦИОНАЛНОГ
ЈЕДИНСТВА

Др Војислав Шешељ
СРБИЈА ПОД
АМЕРИЧКИМ БОМБАМА

Др Војислав Шешељ
ДОК ПАТРОТЕ ОБИЉАЈУ
ИЗДАЈИЦИ ГАЗАРАЈУ

Др Војислав Шешељ
РАДЊАЛИ
СЕ НИСУ ОБРУВАЛИ

Др Војислав Шешељ
ПАКЛЕНИ
ПЛАНОВИ ЗАПАДА

Др Војислав Шешељ
КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР
У БУДАЏЕР РЕВОЛУЦИЈИ

Др Војислав Шешељ
КОНТИНУИТЕТ РАДИКАЛСКЕ
ДОСАЈНОСТИ

Др Војислав Шешељ
ДОСМАНИЈСКИ
ЗУЛУМ НАД СРБИЈОМ

Др Војислав Шешељ
ГЛАВНИ МИЛОШЕВИЋЕВ
ПОЛИТИЧКИ РОБИЈАШ

Др Војислав Шешељ
УБИСТВО
МИНИСТРА ОДБРАНЕ
ПАВЛА БУЛАТОВИЋА

Др Војислав Шешељ
ДОСМАНИЈСКИ СЕЗМЕТИ
НА ПРАВНОМ ФАКУЛТЕТУ

Др Војислав Шешељ
ГЛОВОГ КОЛАЦ
У ДОСОВСКОМ СРЦУ

Др Војислав Шешељ
ДОСМАНИЈЕ КАО
НОВИ ЈАЊИЧАРИ

Др Војислав Шешељ
ЧЕТНИЧКА САЉКА НАД
ДОСМАНИЈСКОМ ГЛАВОМ

Др Војислав Шешељ
НА ЈУНАЧКИМ РУКАМА
КРОЗ СРПСКУ БОЈУ

Др Војислав Шешељ
БОРА ОД БАНАНЕ

Др Војислав Шешељ
СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ
ПОКРЕТ

Др Војислав Шешељ
СРПСКА РАДИКАЛНА
СТРАНКА

Др Војислав Шешељ
ПЕТИ
ОТАЏИНСКИ
КОНГРЕС

Др Војислав Шешељ
СУДАНИЈЕ
НЕПОКОРНОГ ВОЈВОДЕ

Др Војислав Шешељ
АФИРМАЦИЈА
ПАРЛАМЕНТАРИЗМА

Др Војислав Шешељ
СЛОМ
САВЕЗНЕ ДРЖАВЕ

Др Војислав Шешељ
ЧЕЛИЧНИ ВОЈВОДА

Др Војислав Шешељ
СТАЗОМ СЛАВЕ
СЛУЖБИ ОТАЏИНЕ

Др Војислав Шешељ
ХРАБРОСТ И
СВЕСНОСТ У
ИСТОРИЈСКИМ ДОМОВИНА

Др Војислав Шешељ
УПОРНА ОДБРАНА СРПСТВА

Др Војислав Шешељ
СТАНКО СУБОТИЋ
-ЦАНЕ ЖАБАЦ
КРАЉ ДУВАНСКЕ МАФИЈЕ

Др Војислав Шешељ
МАФИЈАШКА ПУЏАНИЦА
НЕБОЈША ЧОВИЋ

Др Војислав Шешељ
ЧЕТНИЧКИ ВОЈВОДА
ПРЕД
ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

Др Војислав Шешељ
ЦИЛИН МАЈОР
ГРУЗИЈА СПАСОВИЋ

Др Војислав Шешељ
СУОЧАВАЊЕ СА
ХАШКИМ
ИНКВИЗИТОРИЈА

Др Војислав Шешељ
ХАШКИ ДОСИЈЕ
НАБЕЂЕНОГ
РАТНОГ ЗЛОЧИНИЦА

Др Војислав Шешељ
ПОЦЕПНА ХАШКА
ИНКВИЗИТОРСКА ОДЕЖДА

Др Војислав Шешељ
У ЧЕЉУСТИМА
КУРВЕ ДЕЛ ПОНТЕ

Др Војислав Шешељ
ГЕНОЦИДИИ
ИЗРАСЛАСКИ ДИПЛОМАТА
ТЕОДОР МЕРОН

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

БАКОЛОВ ШЕРГТ
ЗЛОЧИННИЧКИ РИМСКИ ПАПА
ЈОВАН ПАВАО АРУГИ

ВАШИНГТОНСКИ
СЕКСУАЛНИ МАНИЈАК
БИЛ КАНИТОН

ХАШКО
БАЈРАМСКО ПРАСЕ

ЛАЖЉИВА ХАШКА
ПЕДЕРЧИНА ЦЕФРИ НАЈС

ЕНГЛЕСКИ
ПЕДЕРСКИ ИСПРАДК
ТОНИ БАЕР

КРИМНАЛАЦ
И РАТНИ ЗЛОЧИННАЦ
ХАВИЈЕР СОЛАНА

ПОДМУКАН
ГАЛСКИ ПИЦОСЕВАЦ
ЖАК ШИРАК

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

ХИТЛЕРОВИ
НАЈВЕРНИЈИ СЛЕДБЕНИЦИ
ХЕАМУТ КОД И ХАНС ГЕНШЕР

КРВАВЕ РУЧЕРАДЕ
МАДЛЕН ОДБРАТ

НАЈБЕЋИ ИЗДАЈНИК
РУСИЈЕ БОРИС ЈЕЉЦИН

МЛАДО БУКАНОВИЋ НОВИ
СКЕНДЕРБЕГ ЦРНОЈЕВИЋ

БОРИС ТАДИЋ НОВИ
СИНАН ПАША КОЈА

ИЗДАЈНИЧКИ АКРЕДИТИВИ
УСТАШКОГ КОНЗУЛА
ВУКА АРАШКОВИЋА

ПОЛИТИЧКИ ОРТАКАУК
КУРВЕ ДЕА ПОНТЕ
КУРВЕ ДЕА КОШТУНИЦЕ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

БАТИКАНСКИ
АНТИСРПСКИ ИНСТРУМЕНТ
ФРАЊО ТУЂМАН

БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО

РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДАНА
СРПСКЕ КРВИ

ЕВРОПСКА УНИЈА
САТАНИСТИЧКА ТВОРЕВИНА

БАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО

АМЕРИЧКИ
АНТИСРПСКИ ИНСТРУМЕНТ
АНДРА ИЗЕЋБЕГОВИЋ

ХОЛАНДСКИ
КУРВИНИ СИН
АЛФОНС ОРИ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

УБИЦА
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
ПАТРИК РОБИНСОН

КОРУМПЦИЈАНИ ПРЕДСЕДНИК
НЕДЕГАЛНОГ ХАШКОГ СУДА
ФАУСТО ПОКАР

ПИТОМАЦ
МИНХЕНСКЕ ПИВНИЦЕ
ВОЛФАНГ ШОМБУРГ

ХАШКИ
ШТРАЖ ГЛАВУ

ВАРВАРСКА ГОЗБА

КАД БИТАНГЕ МАРШИРАЈУ

СИКТАЊЕ ЦРВЕНЕ ВЕШТИЦЕ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

СКАПИРАЊЕ КАО
СМИСАО ИНФОРМИСАЊА

КО ПОСЕЧЕ
БЕГА ГУТЕНБЕРГА

РОБИЈА КАО СУДБИНА

ПОЛИТИЧКА ПАРТИЈА
ПРОДАЈНИЦА

ПОБАРЕНИ
МАЛТЕНКИ ПАЦОВ
КАРМЕА АГЕНУС

СМРАЉИВА ГВАЈАНСКА СВИЊА
МОХАМЕД ШАХАБУДИН

ПАЧКАШ НОВИНА
УЈЕДЊЕНИХ НАЦИЈА
ХАНС ХОЛТАЈУС

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

ДЕГЕНЕРИСАНИ МАЈМУН
БАКОНЕ ЧАСТИЈА МОЛОТО

РЕТАРАНИРАНА
ХАШКА ТУЖИТЕЉА
ХИДАГАРА УЕРЦЕ-РЕЦАД

ЉУБАВНИК ЦЕФРИЈА НАЈСА
ДАНИЈЕЛ САКСОН

ЈЕДНА БАНАНА
ЗА КОФИ АНАНА

АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ

ХАШКО
ИНСТРУМЕНТАЛИЗОВАЊЕ
ЛАЖНИХ СВЕДОКА

АФЕРА ХРТКОВЦИ
И УСТАШКА КУРВА
НАТАША КАНДИЋ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

УБИСТВО
МАФИЈАШКОГ ПРЕМИЈЕРА
ЗОРНА БИЊИЋА

МАФИЈА УБИЛА
СВОГ АНДРА

ПРОПАЛИ ПУЧ
ТОМИСЛАВА НИКОЛИЋА

ХАШКИ ДЕНУЦИЈАНТ
ТОМИСЛАВ НИКОЛИЋ

ПОРТПАРОЛ
ЛОПОВСКЕ СТРАНКЕ
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

СРПСКИ
БАРОН МИНХАУЗЕН
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

САНАДЕРОВА
МАЧКИЦА
АЛЕКСАНДАР ВУЧИЋ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ